

PSIHO Z

Prin intermediul acestei colecții, editura noastră vă propune un nou gen literar, denumit concis și sugestiv MEDICAL THRILLER, care cuprinde toate elementele specifice romanului de suspans „grefate” pe atmosfera apăsătoare și arareori optimistă a vieții de spital. Dovedind o excepțională cunoaștere a mediului descris, doctorul în medicină Robin Cook reușește ca nimeni altul să atragă atenția asupra unor probleme majore de etică profesională și ne convinge că, în fața suferințelor de tot felul, oamenii au reacții similare.

ROBIN COOK - Creierul

Martin Philips și Denise Sangar sunt doctori și amanți. Cuprinși de o teamă disperată, amândoi bănuiesc că ceva foarte urât se întâmplă în marele centru de cercetări medicale unde lucrează. Și se întrebă de ce o tânără și frumoasă femeie a murit pe masa de operații, după ce creierul i-a dispărut în mod misterios. Nici unul dintre ei nu reușește să găsească o explicație pentru valul de pacienți care manifestă accese bizare de epuizare nervoasă și de comportament sexual scandalos. Amândoi își pun creierul și chiar viețile în primejdie în timp ce pătrund în sinistrele laboratoare secrete ale unei lumi medicale adusă la demență de puterea tehnologiei și de patima pentru... CREIER.

JIMMY GUIEU

**STĂPÂNII NOȘTRI,
EXTRATEREȘTRII**

**Copyright ©
Toate drepturile
pentru versiunea în limba română sunt rezervate
Editurii Z**

JIMMY GUEU

STĂPÂNII
NOȘTRI,
EXTRATEREȘTRII

Traducere de
Nicolae Constantinescu

Editura Z
1996

Editor: Zamfir M. Rusu
Coperta: USSOFT și Editura Z

Motto

Nu mai avem timp să încercăm să convingem, ci să ne adunăm.

Cei care n-au înțeles nimic până azi vor rămâne adversarii noștri, căci nu putem crede că mâine vor înțelege mai bine.

Să-i lăsăm să se împotmolească în polemicile și atacurile lor sterile, iar noi să trudem frățește!

JIMMY GUIEU

INTRODUCERE

De la declarația răsunătoare a lui John Lear (sfârșitul anului 1988), întărită de cele ale lui Milton William Cooper și Bill English, știm că, pe la sfârșitul anilor patruzeci, o specie extraterestră („cenușiii” sau „micii cenușii”) a încheiat un acord cu președintele Harry Truman și ulterior cu Stalin. În schimbul găzduirii lor în vizuini situate la mare adâncime, sub baze militare, cenușiii oferă americanilor transferuri de tehnologie. O momeală care a precedat sau a urmat crearea așa numitului Majestic 12 sau MJ 12, un adevărat guvern secret la scară planetară care își exercită controlul total asupra drogurilor, geopoliticii și geoeconomiei. Această *supermafie* a știut, încă de la început, să-și asigure cu abilitate sprijinul unei părți importante a comunității științifice, destinată să exercite un adevărat terorism intelectual asupra tuturor acelor care ar îndrăzni să-i pună în discuție infailibilitatea, fundamentele, metodele, ucazurile. Acestor oameni naivi nu le-a fost deloc greu să convingă mediile de informare cu afirmații peremptorii de genul: farfuriile zburătoare (încă nu erau numite OZN-uri) și pretinșii extratereștri (mai târziu porecliți în mod ridicol „omuleții verzi”) nu sunt decât vorbe goale, farse sau halucinații.

Iar mediile de informare au înghițit hapul, răspândind la rândul lor aceste brașoave! O acțiune formidabilă de *debunking* (demolare, depreciere sistematică), devenită posibilă datorită unui șir lung de propagandiști ușor de înșelat sau de renegați cunoscând perfect adevărul. Și asta la toate nivelurile societății, până la și inclusiv anumite categorii de ufologi/sociopsihologi care fac jocul conspiratorilor. Distilată de MJ 12, această propagandă negativă, dacă nu este combătută cu fermitate, va ajunge la o „soluție finală” monstruoasă... *Deja hotărâtă, planificată, cum au știut să facă Hitler și hordurile lui barbare înainte de a trece de la teorie la practică!* (Ai fi tentat să te întrebi dacă nu cumva cenușii trăgeau deja puțin sforile în culisele istoriei oculte a omenirii...) Și de ce n-ar deveni realitate această perspectivă sumbră, din moment ce lumea întreagă, din 1947, a fost condiționată să reacționeze prin scepticism, ilaritate sau negare viscerală în fața problemei OZN și a „omuleților verzi”?

Atitudine cât se poate de liniștitoare care ne scutește să cugetăm.

CAPITOLUL I

1. Un fenomen evolutiv acționează asupra pământenilor.

Panoramă ultracondensată. Au trecut patruzeci și cinci de ani de la observația memorabilă a lui Kenneth Arnold (1947), părintele expresiei „farfurii zburătoare”, botezate pudic OZN-uri, de la UFO (*Unidentified Flying Object*). Pornind de la această siglă avea să creeze neologismul „ufologie”, din care a rezultat „ufolog”.

Faza I. În perioada primilor ani ai acestei cercetări (căci nu se poate vorbi de „știință” OZN-urilor) se înmulțesc mărturiile unor persoane perfect echilibrate care afirmă că au văzut unul sau mai multe „obiecte” misterioase deplasându-se pe cer. Indiferent de latitudine, se desprind analogii, invariante, concordante – deci nu poate fi vorba de halucinații.

Faza II. La începutul anilor cincizeci se începe strângerea mărturiilor despre aterizările unor discuri zburătoare. Noțiunea vagă de „obiecte” cedează acum locul acestei „identificări” evidente... pe care oficialii și comunitatea științifică o vor combate de acum înainte neîntreput!

Faza III (mai ales în toamna lui 1954 în privința Franței). Apariții scurte ale ocupanților acestor nave, care apoi revin la aparatul lor și decolează, ducând cu ei eșantioane minerale și vegetale, culese „pe față” sub ochii oamenilor. Această nouă „evidență” acreditează ideea extraterestrilor veniți să culegă plante și să preleveze „pietre”, așa cum face, pe un teritoriu necunoscut, orice explorator care se respectă. Prin acest „teatru” accesibil psihicului nostru, ei se arată ceea ce sunt (sau ceea ce vor să pară): niște vizitatori străini de planeta noastră. Și asta este o evidență pentru spiritele deschise. Dar pentru comunitatea științifică, condiționată de constrângerea raționalistă, negarea evidenței devine din păcate un credo... negativ!

Faza IV. RR III (întâlniri Apropiate de Gradul Trei). Astfel de întâlniri încep să aibă loc între noi și „vizitatori”; întâlniri în general foarte scurte, în dozaj homeopatic, având ca scop pregătirea pământenilor pentru „altceva” fără să-i traumatizeze (prea mult). Se semnalează totuși un dialog structurat, însoțit de „mesaje” pacifiste destinate oamenilor. Acestea sunt premisele (în sens filozofic sau în sens mai material) care anunță contactele, și prin urmare contactații.

Să ne amintim de George Adamski. La douăzeci noiembrie 1952, în California, el a văzut aterizând unul din aceste discuri și a dialogat prin telepatie cu un umanoid cu păr lung și blond, care își spunea venusian.

Puțini ufologi acordă azi credit acestei RR III. Și totuși... Oare chiar trebuie să respingem în întregime această relatare care rămâne tulburătoare în multe privințe și se înscrie perfect în scenariul realizat de numiții ET, conform cu procesul „Fazei IV”? N-ar fi mai înțelept să admitem realitatea contactului... cu manipularea lui Adamski, care a acceptat fără să clipească (și cum ar fi putut face altfel în vremea aceea?) afirmațiile pseudo-venusianului?

Faza V (actuală, dar etapă de tranziție). Contactele se înmulțesc de aproximativ un deceniu. Vizitatorii noștri „vorbesc” din ce în ce mai deschis, transmitând mesaje care, chiar dacă variază puțin prin formulare (în funcție de vocabularul și de QI-ul contactaților), au un „aer de familie” de netăgăduit, cu excepții și variabile totuși care depind de modelul structural al „scenariului”. De exemplu, nu există nimic comun între întâlnirea captivantă pe care a avut-o Rose C. la 10 aprilie 1952 și cea, mult mai recentă (1979) avută de Frank Fontaine la Cergy-Pontoise...

Aceste două cazuri, foarte diferite, și altele prezintă invariante când e vorba de conținutul mesajelor primite: punerea în gardă a pământenilor în privința purtării lor „urâte”, a lipsei lor de dragoste și de spiritualitate. Aceste idei principale le vom întâlni frecvent la contactații din toate țările. Dar n-ar putea aceste idei principale să conțină o capcană?

Ne vom ocupa de această „Fază V” prezentând cazuri, necunoscute sau prost cunoscute, cercetate de IMSA (Institutul Mondial de Științe Avansate).

2. O „teleghidare” semnificativă.

La începutul lui septembrie 1984, Richard Glenn, un prieten canadian, mi-a telefonat pentru a-mi propune cinci-șase conferințe și emisiuni la radio și televiziune. Invitația cădea la țanc chiar în timpul redactării lucrării de față. Deodată am avut convingerea că se pusese în mișcare o „teleghidare” misterioasă... Am acceptat propunerea. Nu mai fusesem la Montreal din 1978 când, în perioada celui de al doilea trimestru, ținusem șaptezeci și una de conferințe în Belle Province - un periplu de șaisprezece mii de kilometri. Miercuri 24 octombrie ajungeam la Mirabel. A doua zi, Richard mi-a prezentat-o pe editoarea Louise Courteau care publicase de curând *Contact 158*, lucrare documentară a francezului Bourbeau, fost președinte al CCUQ (Centrala de Compilație

Ufologică din Quebec). Lectura acestei cărți – atât de captivantă – m-a dus din surpriză în surpriză...

3. „Contact 158” sau ciudata aventură a domnului X...

Iată deci, schematizat, ce i s-a întâmplat acestui domn X... (treizeci și șapte de ani în momentul evenimentelor), erou involuntar al unei aventuri petrecute la 25 noiembrie 1979 pe drumul 158, la est de Montreal. La orele trei și jumătate dimineața, domnul X părăsește orașelul Lachute îndreptându-se spre domiciliu, unde, în mod normal, ar fi trebuit să sosească în trei sferturi de oră. Cu ocazia primei lor întâlniri, domnul X i-a declarat lui François Bourbeau (extrase din carte):

„Pe la jumătatea drumului am fost izbit de un zgomot indescritibil care m-a perturbat tot restul traseului. Acest „ceva” s-a produs la o curbă, la câțiva kilometri doar de casa mea. *Cred că am fost răpit de extraterestri!* Cred asta pentru că, de un an de zile, am noaptea niște vise ciudate în care mă văd lungit pe o masă și examinat de niște ființe. Am mai visat că o farfurie zburătoare enormă îmi imbarca automobilul în buncărul ei ca să mă ducă nu știu unde. Îmi amintesc și faptul că am observat un obiect foarte strălucitor cu lumini roșii, verzi și albastre dispuse simetric pe nava zburătoare. OZN-ul mi-ar fi apărut din dreapta, pregătindu-se să-mi taie calea la ieșirea din curbă. Atunci am intrat *într-un fel de nor care bloca drumul, nor din care am ieșit aproape instantaneu* (sublinierile îmi aparțin) ca să mă lovesc brusc de un panou de semnalizare rutieră.

Am coborât atunci din mașină ca să inspectez împrejurimile și să verific pagubele. Nimic important nu mă împiedica să-mi continui drumul. Voiam să părăsesc repede acel loc blestemat care nu-mi plăcea deloc. Am mers așa mai mult de cinci minute și am ajuns acasă. Am fost tare surprins când am văzut că ceasul arăta cinci și patruzeci și cinci! Era complet illogic pentru că

părăsisem Lachute la trei și jumătate și cel târziu la patru și un sfert ar fi trebuit să fiu acasă. *Ce-am făcut în timpul celor o sută zece minute lipsă?*

În încercarea de a rezolva această enigmă, François Bourbeau l-a convins pe domnul X să accepte câteva ședințe de hipnoză realizate de doi hipnoterapeuți profesioniști din Beauport (periferia orașului Quebec): frații Yvan și Yvon Gagnon. Investigațiile sub hipnoză se pot rezuma după cum urmează:

Domnul X merge cu mașina pe drumul 158. Deasupra mașinii sale se află „ceva”. („Ah! Lăsați-mă!” va striga el de câteva ori, nu la adresa hipnotizatorilor, ci *a celor care se află deasupra lui*. Se va plânge atunci că e „controlat”, că aude un zgomot dureros.) Mașina intră în norul de pe șosea și e răpită...

„Am intrat în navă. Am fost ridicat pe sus și mașina mea s-a pomenit în navă. E frumoasă! E din metal, podeaua e din metal strălucitor (...) Intru... Urc (o scară). E frumoasă, e mare și e curată! Înaintez într-o sală. Aici sunt două *persoane*; două ființe (...) foarte amabile. Vorbim, ne înțelegem (prin telepatie, JG)... Mi se cere să mă lungesc pe o masă; sunt amabili; mi-e puțin frică. Pare că sunt un bărbat și o femeie. Au cap, umeri, puțin mai largi decât ai noștri. Au ochii mari mari, migdalați, nasul turtit, o piele aspră, e cenușiu și verde (...). Îmi pun niște lucruri pe corp (...) ca să facă experiențe (...), ca să afle lucruri despre oameni (...). Sunt mașini, cadrane (...). Fiecare aparat are un fir care e legat la o sondă plasată pe corpul meu (...). Femeia are trăsături mult mai rafinate decât bărbatul, dar nu sunt frumoși ca noi (...). Sunt amabili dar sunt niște profitori. Pentru că vor totul de la noi dar nu ne dau nimic în schimb.”

După această examinare, domnul X a fost eliberat, dar el a precizat sub hipnoză: „Mai am să le spun câteva cuvinte. Nu vreau să mai am de-a face vreodată cu voi! (...) Lăsați lumea în pace! Plec (suspîn). Sălbaticilor! Nu sunteți corecți, nu e corect ce faceți! (...). Râdeți de lume! (...) (suspîn). Ei se scuză. Sunt amabili totuși,

poate că e vina mea că mă enervez. Vreau să mă duc acasă, lăsați-mă să plec... Dumneata, domnule, nu ești decât un rahat!”

Domnul X se va plânge de două ori că e *controlat*. La bordul navei nu există noțiunea timpului *pentru că nu mă lasă să fiu pe deplin conștient*, explică el, *ca să nu pot vedea totul (...)* Nu vor să vorbesc despre asta.

François Bourbeau comentează:

I-au spus că vor urma represalii dacă va povesti într-o zi ceea ce a trăit (...) Domnul X este în permanență obsedat de un cod: 6-1, 802, 6-4, 7. Imposibil să i se stabilească originea și semnificația.

Domnul X a fost răpit la bordul unei nave misterioase în noaptea de 24 spre 25 noiembrie 1979, deci pe 25 pe la orele patru dimineata, ora locală (cam orele zece dimineata în Franța). Ziua de 25 este în ajunul zilei de 26! Or, în ziua de 26 noiembrie 1979, pe la orele patru și jumătate dimineata (cam la noaspzece ore după răpirea domnului X cu mașină cu tot), nu în Quebec, ci în regiunea pariziană... *Într-un halo de „ceață luminoasă”, Frank Fontaine dispărea la Cergy-Pontoise!* Această ultimă concordanță – fără vreo complicitate posibilă între canadian și francez – a întărit într-un mod mai mult decât tulburător credibilitatea relatărilor lor. Când, din întâmplare i-am atras atenția lui François Bourbeau asupra acestui „mic detaliu”, acesta a rămas fără glas. Nu cunoștea cazul Frank Fontaine decât din articolele apărute în presa vremii și nu citise (ca, de altfel, nici domnul X) *Contacte OZN Cergy-Pontoise*.

François Bourbeau a citit după aceea cartea mea consacrată acestui caz și a fost stupefiat – ca și mine când am citit cartea lui – de numărul de coincidențe care marcau aventura domnului X și cea a lui Frank Fontaine. Să enumerăm apropierea care sar în ochi.

Domnul X și Frank Fontaine precizează că acele ființe erau „persoane”; amândoi se plâng că au fost „controlați” și se tem de

represalii. Domnul X a primit un cod numeric. Gamma Delta (un alt „răpit”) a primit și el un cod numeric. Domnul X și Frank, amândoi la fel, au „dispărut într-un nor” care le-a învăluit vehiculul, și asta la un interval de nouăsprezece ore. Au fost examinați identic pe o masă de acei ET „care sunt niște persoane” pentru domnul X, de niște „sfere vorbitoare” *care erau ca niște persoane* pentru Frank Fontaine. Multe alte coincidențe întăresc credibilitatea celor două cazuri, atestând că răpitorii, chiar dacă nu aparțin aceleiași specii, aplică un plan analog având aceeași finalitate.

Jaloane pe care trebuia să le descopăr, lucru ce nu-l puteam face decât răspunzând chemării lui Richard Glenn și ducându-mă în Quebec.

Probabil că „jucătorii” se amuză grozav manipulând pionii-jaloane din jocul lor. Via Richard Glenn, Louise Courteau și François Bourbeau. „Teleghidarea” continua!

4. „Sfere care vorbesc” și altele care „privesc”.

Având un diametru mic (10-20 cm), aceste sfere au apărut de nenumărate ori în majoritatea țărilor, provocând martorilor (mai ales când fenomenul se petrece în apartamentele lor) senzația neplăcută că sunt observați, chiar dacă apariția nu e urmată de „comunicare”.

Exemplul unu

În 1957, Aline (nume fictiv) are cinci ani și trăiește în Elveția, cantonul Neuchâtel. E noapte. Micuța Aline doarme liniștită în camera ei. Obloanele, ferestrele și ușa sunt închise. Copilul se trezește brusc, descoperind cu groază foarte aproape de ea două sfere luminoase, care nu luminează camera. Și aceste sfere vorbesc! Fetița nu-și amintește decât de aceste cuvinte: „Ne vom întoarce după tine...” Aceste sfere erau „materiale”, dar li se ghiceau conturile vagi a două urechi de iepure și o gură zâmbitoare (sugestie de liniștire?). Amândouă au dispărut repede.

Un coșmar de copil, vor spune scepticii. La nevoie, s-ar putea admite că era vorba de un fenomen paranormal, parapsihologic deoarece Aline, adolescentă și apoi adultă, a trăit și alte fenomene (uneori cu martori) pe care le-am putea clasa în domeniul psi.

Exemplul doi

În 1972, în sudul Franței, Myriam (șaptesprezece ani) doarme în același pat cu sora ei Josette (doisprezece ani). Deodată, fetița se trezește, se ridică în capul oaselor și o scutură pe Myriam agățându-se de ea foarte înspăimântată. Sora mai mare se trezește, se ridică și ea în capul oaselor și, în întunericul camerei, zărește în vârful șifonierului, suspendată în aer, o sferă luminoasă, în timp ce surioara ei cade pe spate fără cunoștință.

„Nu-mi iau ochii de la acea sferă, îmi va spune ea. După o clipă, o văd că se îndreaptă ușurel spre picioarele patului și se plasează la mijloc. În momentul acela simt că mă destind, mă relaxez; am senzația apăsătoare că acea sferă mă fixează cu toată intensitatea. În minte îmi vine cuvântul „extraterestrii”, și imediat, fără să știu de ce, nici cum, am zis cu voce tare: „Ei bine, nu e prea devreme?” Sfera a început imediat să se deplaseze în zigzag cu o viteză fulgerătoare, apoi a ieșit pe deasupra ferestrei, prin perete. După ce a dispărut, mi-am dat drumul pe spate vlăguită și am adormit din nou fără să am timp să reacționez. Această sferă, cu un diametru de aproximativ douăzeci de centimetri, nu era strălucitoare; o mulțime de puncte mici lucitoare ocupau aproape întreaga ei masă. Prima idee care mi-a venit în minte despre chestia asta a fost că era *vie!*”

Aceste surori, în măsuri diferite, au anumite capacități de medium, mai ales Myriam, după cum dovedește întâmplarea următoare.

„Pe la vârsta de patru-cinci ani, povestește ea, tocmai plecam împreună cu părinții mei de la niște prieteni care aveau un băiețel, pe nume Gilles, cu șase luni mai mic decât mine. În momentul în

care eu și micul meu prieten ne sărutam de plecare, mama a spus cu un aer amuzat: „Pe ăștia doi o să-i însurăm”. Iar eu, cu multă gravitate, mi-am zis în gândul meu: „N-ar fi trebuit să spună asta, pentru că el nu va mai fi atunci”. Or, Gilles s-a sinucis la vârsta de șaptesprezece ani și jumătate, în ziua de 11 aprilie 1972.”

Exemplul trei

Brigitte (treizeci de ani, căsătorită, doi copii) locuiește în departamentul Yonne. În ziua de 10 martie 1983, la orele douăzeci, după ce-și termină munca, Brigitte pleacă spre casă, până la care avea de făcut vreo douăzeci de kilometri. Iată extrase din raportul ei scris:

„Am văzut, la intrarea într-o pădure, o lumină deplasându-se în sens invers direcției în care mergea vehiculul meu, pe care am identificat-o ca fiind farul unei mașini „chioare” (habar n-am de ce nu farul unei motociclete). Am trecut farurile mele pe fază scurtă și, în momentul în care urma să mă încrucșez cu această lumină, aceasta s-a divizat în numeroase sfere mici foarte luminoase, dar nu orbitoare. În momentul acela am avut impresia că traversez o zonă foarte luminoasă; am avut reflexul să frânez, dar frânele n-au răspuns. În timpul acestei traversări nu am avut nici o senzație de căldură sau de frig, nu am simțit nici o vibrație, «nici o senzație că mașina mea se deplasa». Exact în momentul acela m-a obsedat un gând. «Nu trebuie să mă ia cu ei fără Georges (soțul meu) și copii». (...) Toate astea s-au petrecut foarte repede, în cel mult câteva secunde. După aceea am văzut în oglinda retrovizoare „micile sfere luminoase” adunându-se la un loc în spatele mașinii mele pentru a forma una singură, mai mare, care s-a îndepărtat foarte repede în spatele vehiculului. Apoi, uitându-mă la drum, mi-am dat seama că staționez pe partea dreaptă, în iarbă, chiar în fața panoului rutier de la intrarea în satul V. Am coborât din mașină cuprinsă de o mare neliniște. Am constatat că mașina avea caroseria «caldă», precum și capota, de parcă vehiculul ar fi staționat vreme de câteva ore sub un soare torid! Când am

urcat din nou în mașină, am remarcat că bara schimbătorului de viteze era în punct mort și că frâna de mână nu era trasă. Am pornit mai departe. Când am ajuns la C, m-am dus să-mi iau copiii de la femeia care avea grijă de ei și ne-am întors imediat acasă.

După ce am coborât din mașină, am vrut să-mi iau lucrul de mână (un pulover pe care mi-l făcusem singură, cu toate bucățile tricotate, dar încă neasamblate), pus împreună cu două andrele într-o sacoșă de hârtie așezată pe scaunul din spate. Numai că am găsit doar andrelele... Nici urmă de pulover! Câteva minute mai târziu, aflându-mă în sala de baie, am văzut în oglindă că machiajul îmi cursese pe față, de parcă aș fi transpirat abundant!”

Disponând de mai multe repere în timp, Brigitte și-a dat seama că pe durata traseului exista un gol de cincisprezece-douăzeci de minute, deși episodul cu sferile luminoase i se părea că nu durase mai mult de câteva secunde! De atunci Brigitte suferă de cefalee, nu foarte dureroase dar tenace, iar uneori are și senzația că e supravegheată.

Pe lângă asta, precizează ea, mi se întâmplă deseori să mă relaxez înainte de a adormi. În momentul acela sunt total destinsă, cu mintea cât mai goală cu putință. În aceste condiții am auzit într-o seară – sau mi s-a părut că aud – următoarele cuvinte, pronunțate foarte încet: «Deocamdată nu spun nimic nimănui». Nu știu dacă cuvintele erau exact acestea, dar fraza avea acest sens. În sfârșit, acum câteva zile (15 sau 20 martie 1983), mi-am amintit că am auzit, cu ocazia acestei aventuri, o muzică suavă, odihnitoare, formată din câteva note prelungite, semănând puțin cu suflarea vântului. Eu și soțul meu am auzit aceeași muzică în ziua de 29 martie pe la orele trei dimineața, înainte de a adormi.”

Georges, soțul ei mi-a scris la 6 aprilie 1983:

Am luat cunoștință de raportul pe care vi-l trimite Brigitte. Confirm faptul că i-am atras atenția soției mele asupra unei muzici foarte plăcute, dar și foarte slabe, pe care am auzit-o în ziua de 29 martie pe la orele trei dimineața. Această muzică s-a terminat cu

o notă foarte prelungită avînd în permanență aceeași amplitudine. După aprecierea mea, acest fenomen a durat aproape un minut. Aaug că am constatat că auzeam mai bine această muzică cu urechea «lipită» de pernă decât cu capul ridicat, ceea ce m-a surprins tare mult.

Prietena mea Genevieve Vanquelef (singura femeie ufolog din Europa după cunoștința mea) publică în lucrarea ei – *OZN, intervenții, capturi* – diferite exemple de comportament al acestor sfere luminoase pe care le numește *plasmoide luminoase*:

În departamentul Abveyron, în 1966 și 1967, niște sfere luminoase sunt zărite de toți locuitorii fermei. În ianuarie, capul familiei este urmat în deplasările lui de această formă ciudată. Deodată, «mai înainte de a fi putut face vreun gest», lumina s-a plasat în fața cărării «pe care voia să intre».

La 4 aprilie 1979, la o fermă situată la treizeci de kilometri de Montluçon, capul familiei zărește două sfere luminoase care se roteau în jurul clădirilor. *Aflată în pat, fiica lui a gemut la fiecare trecere.* Fermierul iese afară și una din sfere se protăpește *agresivă* în fața lui. Manejul durează până la orele patru dimineața! în altă zi, fermierul întâlnește din nou această sferă diabolică și se hotărăște s-o urmărească. Bagă de seamă cu spaimă *că nu mai atinge pământul.* Pământul e foarte noroios, dar pantofii lui sunt curați. În schimb se innoroiește complet la întoarcere când fenomenul a dispărut.

În Canada, în 1970, o infirmieră observă o farfurie zburătoare staționând în dreptul etajului doi al spitalului la care lucra. La sfârșitul programului se întoarce acasă cu mașina și bagă de seamă că e urmărită de o lumină mică și albă. De fiecare dată când face traseul dintre spital și domiciliu, sfera e prezentă la post. Asta vreme de cincisprezece zile (...).

Cazul de la Blauzac, din departamentul Gard, petrecut în iunie 1967, constituie un exemplu în privința efectelor acestui gen de plasmoid. Într-o seară sună telefonul. Stăpâna casei vine

în sufragerie, ridică receptorul și stă de vorbă cu interlocutorul ei. În timp ce vorbește, ea își aude câinele mârâind și se uită în direcția lui. Animalul are în fața botului o sferă luminoasă galbenă, care de altfel luminează o întreagă latură a încăperii. Sfera se ridică brusc și se apropie de femeie. Aceasta ridică mâna în fața feței pentru a se proteja. În clipa aceea este în întregime paralizată în această poziție, cu receptorul în cealaltă mână și sfera deasupra capului! Nu poate nici măcar să-și miște ochii și nici să strige după ajutor. După câteva minute, sfera alunecă într-o parte și dispare. Victima cade, trăgând după ea și aparatul telefonic, și toți din casă dau fuga să vadă ce s-a întâmplat.

Această persoană este paralizată dar conștientă. Doctorul îi face o injecție. Va reîncepe să-și miște picioarele abia după două ore. Câinele moare trei zile mai târziu. Femeia nu va povesti amănuntele acestei aventuri decât după *zece ani*, când soțul ei va remarca și el o sferă insolită în grădină.

Fie că *vorbesc*, *privesc* sau se mulțumesc să facă piruete, e sigur că aceste semne nu se limitează doar la a trece pe sub nasul martorilor.

5. Pescuitorii de oameni ai lui Charles H. Fort

Convins că unii oameni au fost răpiți de ființe venite din altă parte, ilustrul precursor care a fost Charles Hoy Fort (autorul lucrării *Cartea blestemărilor*) scria: *Suntem pescuiți!* Iată câteva exemple:

În iulie 1983, domnul Stefan Gasparovic, locuind la Sommerecourt, în estul Franței, este literalmente aspirat de o navă luminoasă (pe care o zărise cu câteva zile în urmă) și-și pierde cunoștința. Își revine în simțiri la șase kilometri mai departe, suferă de tulburări de vedere, de pierdere a memoriei și are corpul plin de vânătăi. Va sta în spital câteva zile și va mărturisi mai târziu că a văzut „la bordul navei, niște omuleți foarte urâți și grași, cu urechi ascuțite”.

În decembrie 1983, o tânără de douăzeci și doi de ani din Chile, Marisol Espinoza Fica, este și ea răpită. La o mie cinci sute de kilometri nord de Santiago, târziu în noapte, tânara se îndreaptă cu mașina spre casă, mergând pe un drum de munte. Ea declară că, brusc, vehiculul ei a fost „aspirat de o forță puternică provenind de la un obiect rotund care plutea în aer și pe care se mișcau luminițe violete”. Mașina fiind așezată de obiectul zburător la câțiva metri de o râpă, tânăra femeie a fost obligată să meargă mult pe jos pentru a ajunge acasă. Marisol s-a dus împreună cu tatăl ei la comisariatul de poliție ca să facă o declarație și ieșind de acolo, amândoi au putut să vadă, uluiți, discul care reapăruse pe cer. „O navă enormă”, a precizat tatăl, profund tulburat.

În septembrie 1981, lângă Avignon (Vaucluse), doamna Giraud și unul din prietenii ei mergeau cu mașina pe drumul național 100. „În fața noastră, explică doamna Giraud, circula o mașină condusă de o femeie. Deodată, pe când începusem să urcăm o coastă, drumul a fost invadat de o ceață ciudată. Erau orele nouăsprezece și jumătate. Am aprins farurile și apoi norul acela gros s-a risipit la fel de repede precum apăruse. *Atunci am constatat dispariția mașinii din față! Nu exista nici un drum, nici o parcare unde ar fi putut să oprească. Mașina se volatilizase în norul acela care nu se întindea pe mai mult de treizeci de metri.*”

Această „răpire” a unui vehicul într-un nor li s-a părut atât de extravagantă încât cei doi automobiliști n-au îndrăznit să spună nimănui. Dar câteva săptămâni mai târziu, împreună cu câteva sute de martori, doamna Giraud a observat pe cerul orașului Avignon o sferă luminoasă, enormă, de culoare roșie. Atunci s-a hotărât să rupă tăcerea. Ea a mărturisit în ce împrejurări a dispărut o mașină, chiar sub ochii ei, într-un nor care invadase în mod inexplicabil drumul național 100.

6. Pământenii sub control

În 1984, pe la începutul lunii noiembrie, la Montreal, lucram împreună cu editoarea Louise Courteau la corectura cărții *Conspirația cosmică*, lucrare de Stan Deyo, tradusă de Bernard Milot, pe coperta căreia scria, pe bună dreptate: *Această carte este o bombă!*

Am fost întrerupți de o prietenă a editoarei care venise însoțită de fiica ei Martine (nume fictiv). Femeie frumoasă, relaxată, prea puțin înclinată spre problemele metafizice, lucrând într-un mare magazin, Martine (douăzeci și unu de ani) trăia zile fericite alături de iubitul ei.

Martine a acceptat să povestească aventura uimitoare pe care a trăit-o, la vârsta de cincisprezece ani, la părinții ei care locuiau într-o casă destul de izolată, la vreo cincizeci de kilometri de Montreal. În timpul nopții de 15 februarie 1978, Martine se trezește brusc și se ridică în capul oaselor. De la fereastra camerei vine o lumină puternică și adolescența a rămas încremenită. Foarte aproape de sol, în grădină, un aparat luminos, foarte ciudat, în formă de dom, stă suspendat în aer deasupra zăpezii. La bază și în vârf clipeșc lumini colorate.

– Te vei scula și vei veni la noi...

– *Nu!*

A fost un strigăt mental, și o idee, o argumentare foarte uimitoare a îndemnat-o să formuleze următorul gând:

– Nu, nu voi veni pentru că sunt materialistă, foarte atașată de bucuriile banale ale vieții. Voi sunteți evoluți spiritual și foarte departe de preocupările mele. Lăsați-mă, spiritualitatea nu mă interesează.

Martine nu-și mai amintește exact termenii „telepatici” cu care s-a opus cererii celor din navă, dar fraza de mai sus exprimă destul de bine conținutul refuzului său.

După un timp greu de apreciat – cu siguranță mai mult de o oră – paralizia a încetat și nava s-a ridicat încetișor. Cuprinsă de panică, Martine a dat fuga să-și trezească părinții. Aceștia au putut să vadă foarte clar pe fereastră nava care, aflată acum la câțiva metri de sol, se îndepărta clipind din luminile ei policrome.

Mama Martinei mi-a confirmat categoric faptul că a văzut acea navă luând înălțime și îndreptându-se spre est. Tatăl, mama și fiica lor văzuseră indiscutabil același obiect, pe care îl descriau cu aceleași detalii.

În timp ce Martine își termina relatarea (stătea în dreapta mea, cu fața la Louise Courteau și la mama ei), mintea mi-a fost brusc invadată de imaginea pulpei drepte a tinerei femei. *Dar e pulpa unei fete!* Evitând să fac aluzie la acest „flash”, am întrebat-o pe mamă:

– Când Martine era mică și se juca afară, lângă casă, nu i s-a întâmplat să facă vreo escapadă, să se întoarcă seara târziu?

Atunci mama mi-a povestit, uimită, această escapadă și urmările ei neașteptate. Pe la vârsta de cinci-șase ani, Martine s-a dus într-o zi să se joace singură în pădure, s-a îndepărtat de casă și a lipsit câteva ore. Când s-a întors seara acasă, părinții ei au certat-o rău de tot. Ce făcuse? Nimic. Pur și simplu se distrase, altceva nu-și mai amintea. A doua zi, pulpa piciorului drept a început să se umfle, aproape dublându-și volumul, dar fără s-o doară. Părinții i-au examinat piciorul și au remarcat o urmă mică de înțepătură în partea de sus a pulpei. Cu siguranță o înțepătură de insectă. Medicul a prescris un unguent. Umflătura, anormală dar nedureroasă, s-a menținut vreme de o săptămână, apoi urma înțepăturii a devenit mai vizibilă. Tatăl fetei a eliberat orificiul, a masat mușchiul și a apărut un spin negru. Să fi fost spinul unui porc-țepos? Copilul spune că nu a văzut în pădure acest gen de animal. Iar în timp ce se juca nu a simțit nici o înțepătură.

Cu ajutorul unei pensete, mama fetei a scos încet spinul, care era de un roșu închis și nu se mai termina. Spinul era lung de

zece centimetri și avea un diametru de unu-doi milimetri. Avea o secțiune triunghiulară, cu colțurile rotunjite, de parcă ar fi fost șlefuite. Acest spin a fost spălat și păstrat pe o etajeră. Pulpa Martinei s-a dezumflăt și totul a revenit la normal. După vreo cincisprezece zile, când tatăl a dat cu ochii de faimosul spin de pe etajeră, a dat din umeri și l-a aruncat...

Și astfel s-a pierdut *implantul* pe care niște ființe venite de aiurea îl făcuseră în pulpa unei fetițe. Care era natura acestui implant? Să fi fost un „spion” pentru testarea purtătoarei și trimiterea de informații unei sonde plasate pe orbită în jurul Pământului? Sau să fi fost o momeală destinată să fie descoperită, scoasă din carne dar care să lase *in situ* un implant mult mai mic? Acesta n-ar fi provocat fenomene de respingere, n-ar fi cauzat inflamații și ar fi trecut neobservat, continuând să emită impulsuri localizatoare – unde care să le permită numiților ET s-o urmărească pe purtătoare și s-o localizeze într-un anumit moment. *De exemplu zece ani mai târziu, în camera ei de adolescență, în cursul acelei nopți memorabile, când i-au cerut să vină la „ei”...*

La cererea mea, Martine a acceptat să se supună unei ședințe de hipnoză pentru a re trăi acele evenimente care nu lăsaseră nici o urmă în memoria ei conștientă. O săptămână mai târziu, ostenită, plictisită, Martine n-a vrut să mai audă de această poveste veche.

Oare câți copii, după o escapadă, s-au întors acasă cu o rană ușoară, fiind puși astfel sub controlul unor „vizitatori” necunoscuți? Un incident banal, repede uitat, dar care mai târziu își poate arăta adevărata importanță cu ocazia unei noi „întâlniri”...

Dacă și ție ți s-a întâmplat ceva asemănător, prietene cititor, sau dacă cunoști pe cineva care a trăit o astfel de aventură, nu ezita să-mi scrii. Voi respecta cu scrupulozitate anonimatul celui în cauză, și poate că aportul lui la ancheta noastră ne va permite să progresăm simțitor.

CAPITOLUL II

Întâlnirile ratate... și celelalte.

În întreaga lume, numiții ET le-au promis diversilor contactați că se vor întoarce. În majoritatea cazurilor, vizitatorii le trăgeau clapa! Uneori martorul era survolat de un disc luminos la ora întâlnirii, fără să aibă loc contact sau dialog. Alții, mai norocoși – precum cuplul de la Belo Horizonte din Brazilia – au putut să-și întâlnească „frații din spațiu” de mai multe ori, să urce la bordul navei lor și să-și relateze mai târziu aventura. Iată, pe scurt, cea întâmplată lui Herminio și Bianca R..., un cuplu simpatic cu care am stat de vorbă de mai multe ori în Brazilia, în iunie 1980. Părinții a trei copii, având o situație bună și ducând o viață dintre cele mai normale, cei doi, în momentul evenimentelor (asemenea majorității contactaților), nu erau deloc interesați de OZN-uri.

În ziua de 12 ianuarie 1976, la orele douăzeci și trei și treizeci, soții R., aflați în vechea lor mașină Karmanguir (model 1965), se deplasează pe drumul ce duce de la Rio spre Belo Horizonte. După ce trec de orașul Matias Barbosa, Herminio, obosit de călătorie, se oprește pe marginea drumului pentru a se

odihni și ațipește, în timp ce nevasta lui rămâne trează. Trece cam o jumătate de oră și Bianca zărește prin parbriz ceva pe care-l ia drept un balon luminos, „foarte drăguț”. Balonul se apropie, se stinge, devine invizibil. Apoi se reaprinde brusc, îndreaptă spre mașină un fascicul luminos care se stinge și el în timp ce balonul se oprește deasupra mașinii. Bianca crede acum că e un avion care se va prăbuși peste vehiculul lor. Țipă. Herminio se trezește tresărind.

Amândoi se simt ușori, au o senzație ciudată de gol. Asta o face pe Bianca să-și zică că ar putea „să se întoarcă cu capul în jos” și să plutească fără să pătească nimic. Senzația de ușurință se accentuează și soții își dau seama, înspăimântați, că „obiectul” *aspiră* mașina care se ridică încet, că noaptea „normală” se transformă într-un întuneric complet. Senzația de plutire dispare, înlocuită de o presiune simțită pe întreg corpul. Și-au pierdut cunoștința? Fapt e că se pomenesc brusc (tot așezați în mașina lor) în mijlocul unei încăperi circulare, luminată de o lumină provenind direct din pereți. Nu se vede nici un fel de corp de iluminat. „Mi se părea că mă aflu în interiorul unui bec care răspândea o lumină asemănătoare cu lumina zilei”, va explica mai târziu Bianca. *Nici ea și nici soțul ei nu înțeleg în ce loc se află*; în privința asta n-au nici o idee preconcepută, sunt pur și simplu derutați.

În plafonul acestei încăperi circulare se deschide o trapă și o scară metalică coboară până la podea. Apar doi „tineri”, înalți, cu pielea mată, cu părul negru și ochii verzi. Amândoi poartă un fel de trening. Necunoscuții coboară treptele, unul îndreptându-se spre partea din față a mașinii, iar celălalt spre partea din spate, examinând-o cu atenție (vehiculul e murdar, plin de noroi căci a plouat). Unul dintre „tineri” (astfel îi numesc la început prietenii noștri, tot fără vreo idee preconcepută) se apropie de Bianca și îi face semn să coboare. Ea este atât de nervoasă încât nu reușește să deschidă portiera care, în acel moment e puțin cam blocată. „Tânărul” trage de mâner și o ajută pe Bianca să coboare.

Cum ajunge afară, brazilianca are impresia neplăcută că e beată. „Dacă puneam piciorul jos, mă clătinam, nu puteam să mă țin pe picioare. Atunci tânărul mi-a întins brațul. Apoi a ieșit și Herminio și a fost ajutat și el de celălalt bărbat.” Soții tot nu înțeleg unde se află. Cei doi „tineri”, foarte amabili, îi conduc spre o altă scară metalică, pe care o coboară pentru a ajunge într-o sală imensă pe care Bianca o va numi „hangarul”. În mintea lui Herminio se strecoară o idee neliniștitoare. Mai întâi ezită, apoi își întreabă soția: „Oare nu cumva ne aflăm într-o farfurie zburătoare?” Bianca are o tresărire violentă și e gata să leșine de groază gândindu-se că ea și soțul ei nu se vor mai întoarce niciodată la ei acasă. Ce se va întâmpla cu copiii?

Reamintim că, înainte de această întâmplare, nici unul dintre ei nu credea în farfuriile zburătoare și cu atât mai puțin în posibilitatea că ar putea să existe nave extraterestre. Și-au schimbat oare părerea în momentul în care au fost duși în acea sală foarte mare? Nu! Sigur, trebuie să recunoască evidența. Acel aparat seamănă cu ceea ce s-ar putea numi o farfurie zburătoare dar, pentru ei, acel aparat este foarte *terestru*.

Herminio declară: „La început am crezut că era vorba de o experiență a americanilor, a rușilor și că se înșelaseră în privința noastră, că ne luau drept ceea ce nu eram. Am început să gesticulez, să le strig că se înșelau, dar aveam impresia că nu mă auzeau. Bianca țipa și plângea cuprinsă de panică. Cei doi tineri erau totuși amabili. Ne-au dus într-o altă încăpere, vorbind între ei o limbă pe care nu o cunoșteam. Încăperea era pătrată. Ne-au examinat pielea, ochii, apoi au pus-o pe Bianca să se întindă într-un fel de casetă transparentă, care a început să-și schimbe culoarea ca fierul încălzit până la roșu. Nu știam ce vor face și am început să strig cu disperare, întrebându-i ce vor de la noi. Nu au reacționat; nu mi-au acordat nici o atenție. Unul dintre tineri stătea lângă mine. Colorarea în roșu a acelei casete a slăbit apoi a dispărut, iar celălalt a ajutat-o pe Bianca să iasă din casetă și să stea pe picioare. A fost

rândul meu să suport aceeași experiență. După ce am ieșit din casetă, între cei doi necunoscuți a avut loc o conversație de neînțeles pentru noi. După aceea au adus o cutiuță și au apropiat-o de pieptul meu. Instrumentul acela era legat la un alt aparat, de dimensiuni mari. Mi s-a părut că fundul cutiei a sărit și s-a sprijinit pe pieptul meu... după care probabil că am leșinat, căci nu-mi mai amintesc de nimic”.

Bianca a fost supusă aceleiași experiențe și a „adormit” ca și soțul ei. Când și-au venit în fire, soții erau culcați pe ceva destul de înalt, care semăna cu o masă rotundă dar suplă. S-au ridicat în capul oaselor și tăblia le-a însoțit mișcarea, lăsându-se puțin în jos, modelându-se perfect după forma corpurilor lor.

Au văzut că sunt observați de câteva „persoane”, îmbrăcate într-un fel de combinezoane strânse pe corp, cu o expresie binevoitoare pe față. Se aflau acolo patru „bărbați” înalți (peste doi metri) și o femeie de aceeași statură, foarte frumoasă, cu păr lung și negru, ochi verzi și o privire ciudată, fascinantă. Toate aceste ființe semănau foarte mult și ai fi putut crede că sunt gemene. Foarte feminină, tânăra aceea prezenta totuși aceleași trăsături ca ale tovarășilor ei: aceeași piele mată, aceeași ochi rotunjiți de culoare verde, același corp bine proporționat. Părul lung și negru îi cădea pe piept. Purta încălțări fără toc.

În apropierea „fotoliilor” se afla un aparat asemănător, într-un fel, cu o centrală telefonică. La tabloul lui de comandă au fost legate patru căști: câte una pentru Herminio și pentru Bianca, celelalte două pentru „tinerii” care le serviseră drept ghizi. Prietenii noștri și-au potrivit căștile pe cap. Și-au auzit interlocutorii exprimându-se în limbajul lor de neînțeles și imediat după aceea, traducerea în portugheză. Deodată, Bianca a strigat uluită;

– Oh! Herminio, îmi vorbesc! îi înțeleg!

– Fii binevenită, spunea vocea din căști. Eu sunt Karran. Tu ce nume ai?

Karran s-a prezentat lui Herminio, apoi l-a întrebat cum îl cheamă. „Mașina” traducea portugheza și umanoidul auzea cuvintele oaspeților în propria lui limbă. Umanoidul le-a spus că vine de pe o planetă îndepărtată numită *Klermer*... Abia în momentul acela și-au dat seama Herminio și Bianca de adevărul înspăimântător. Se aflau într-adevăr într-o farfurie zburătoare, dar acea navă nu datora nimic tehnologiei umane. Fusese concepută departe de Pământ, într-o altă lume! A urmat un dialog foarte lung, întrucât Bianca, manifestându-și de mai multe ori dorința de a-și satisface o nevoie naturală, *s-a simțit cuprinsă de somn și a adormit!* „Când mă trezeam, a mărturisit ea, nu mai simțeam nevoia de a merge la toaletă. Așa că nu știu dacă au toalete.” Bianca va repeta textual aceste cuvinte în cursul unei serii de emisiuni televizate care vor face senzație în Brazilia.

Celor doi brazilieni li s-au examinat pielea, părul, ochii și, la început, au recunoscut că le-a fost foarte frică dar, treptat, teama le-a dispărut, mai ales din momentul în care, datorită aparatului traducător, s-a putut stabili un dialog.

Reproducem mai jos câteva lucruri pe care va trebui să le reținem, pentru a le compara cu alte declarații făcute de numiții ET diferiților contactați.

„Cred într-o divinitate, va spune Bianca, numai că nu cred că e nevoie de cărți și de biserici pentru a ști că acest Creator există. Ei nu au nimic din toate astea pe Pământul lor. N-au nevoie de ele.

Herminio: După spusele lui Karran, bătrânețea este o maladie; ei nu îmbătrânesc. Ei controlează materia.

Bianca: Ei spun că pe Pământul lor nu mor, „pierd materia”. Și când primesc o „nouă materie” – noi am zice că ne „naștem din nou” – nu uită ce erau înainte și continuă pornind de acolo de unde s-au oprit. Nu revin niciodată la ce-a fost. Pe durata șederii noastre la bordul navei, am băut un lichid ca uleiul cu un gust imposibil de precizat. Spun greu de precizat pentru că se simțea

gust de sare, de zahăr și de altele. Oricum, nu avea un gust bun. La un moment dat, când voiau să mă facă să beau un lichid destinat să șteargă amintirile pe care le-am fi putut păstra despre ei, am refuzat. Mi-au spus că era *neceșar* să beau. Am refuzat deoarece primul lichid pe care mi-l dăduseră să-l beau avea un gust foarte rău, care nu-mi plăcuse. Mi-au spus că nu mă vor forța. Karran mi-a explicat motivele pentru care trebuia să beau, deși nu mă obligau s-o fac. Mi-a explicat cu calm că atunci când voi ajunge pe Pământ și voi vorbi despre cele întâmplate, toată lumea mă va crede nebună. Era, deci, preferabil să bem ca să uităm că am fost la ei. Am chibzuit bine, apoi am spus: „Nu, nu voi bea deoarece pentru mine toate aceste lucruri sunt foarte importante. În ciuda spaimei pe care am tras-o, această experiență a fost minunată. Să știi, Karran, că în lumea asta, în care sunt atâția nebuni, unul în plus nu înseamnă mare lucru. Așa că nu voi bea acest lichid.”

Atitudinea curajoasă și hotărâtă a tinerei femei se pare că i-a impresionat foarte favorabil pe Karran și semenii lui. Oare acesta să fie motivul pentru care au examinat-o cu un aparat destinat să „înregistreze” undele mentale, ceea ce nu s-a întâmplat și în cazul lui Herminio? Nu se știe, dar trebuie remarcat faptul că, de atunci înainte, după această primă aventură, Bianca primește mesaje venite de la aceste ființe, mesaje *auditive*, transmise de o voce percepută foarte clar. După spusele lui Karran, relatate de Bianca, ei vin pe planeta noastră doar ca să ne observe. *Spun că le aparținem și că ei ne aparțin nouă*. Scopul lor este doar să observe ce facem, fără să intervină. Noi, pământenii, *ne tragem din ei*.

În ceea ce privește „schimbarea de materie” (moarte), perioada de tranziție și „reinnoirea materiei”, Bianca reproduce cuvintele lui Karran sau cel puțin ceea ce a reținut. O citez, încercând să rezum (parantezele îmi aparțin):

„Mi-au explicat că aici, pe Pământ, procesul este același (subînțelegându-se moarte și renaștere cu reîncarnare). Folosim același procedeu ca și ei, doar că nu ne mai amintim (am uitat

viețile noastre anterioare). În lumea lor nu se moare de bătrânețe; la ei există un proces care menține materia sănătoasă un timp foarte îndelungat. Dar vine o vreme când materia obosește, deși este „alimentată” (regenerată?) constant. Atunci trebuie să se facă «schimbarea de materie». Se întâmplă și accidente, și atunci pierd materia. În acest caz, noi am zice aici că a avut loc moartea. Au încercat să-mi explice acest proces și mi-au spus: «Pe planeta noastră, noi nu murim – pierdem materie și există o diferență între moarte și pierderea de materie. (Oare Karran vrea să spună că, pentru specia lui, „moartea reală” nu înseamnă pierderea corpului-materie, ci eliberarea sufletului, a spiritului, desprins din ciclul karmic, fapt ce-i permite să nu se mai reîncarneze?) Moartea se produce pe planeta voastră, unde a avut loc un accident (cu ocazia creării oamenilor de către numiții ET?): un exces de energie, o radiație a ars o parte din creierul vostru. De aceea nu vă amintiți nimic (din viețile voastre anterioare) când reveniți în materia voastră (când vă reîncarnați). Noi ne amintim de toate perfect când primim o nouă materie».”

În iulie, august și septembrie 1978, în cursul unor emisiuni TV realizate de Flavio Cavalcanti – canalul Tupi – celor doi contactați li s-a pus următoarea întrebare:

„Au ei (Karran și semenii lui) o comunicare cu spiritele (Trebuie să amintim că în Brazilia kardecismul – doctrina lui Allan Kardec despre comunicarea cu spiritele dezincarnate – este considerată ca o adevărată religie.), înainte de a căpăta o nouă materie?

„Bianca: Aș vrea să precizez că termenul „spirit” n-a fost folosit, adoptat de ei, în acel moment, decât ca noi să putem înțelege ce voiau să spună. Au o comunicare perfectă între materie – persoanele vii – și persoanele-spirite. Vreau să spun, persoanele care au pierdut materia (viața). Între ele există o legătură perfectă. Nouă ne lipsește această legătură tocmai din cauza problemelor noastre.” (Aluzie la „accidentul” amintit mai înainte.)

Prin urmare, la 12 ianuarie 1976, pe la miezul nopții, în apropiere de Marias Barbosa (localitate situată la aproximativ o sută cincizeci de kilometri nord de Rio de Janeiro), Herminio și Bianca sunt imbarcați la bordul navei lui Karran. Când părăsesc astronava și-și reiau drumul cu mașina, ceasul vehiculului, care nu funcționa foarte bine, arăta aproape miezul nopții. Aproximarea de prima localitate le oferă și prima surpriză. Se aflau la Conselheiro Lafaiete, în statul Minas Gerais, cam la *două sute de kilometri de Matias Barbosa!* Prin urmare, nava se deplasase în timpul șederii lor la bord și îi lăsase la două sute de kilometri de locul de unde fuseseră răpiți. O nouă surpriză îi așteaptă la prima stație de benzină, unde află că, deși era într-adevăr miezul nopții, calendarul indica ziua de joi 15 ianuarie. În consecință, *stătuseră două zile la bordul astronavei.*

Bianca a rămas șocată, traumatizată și timp de câteva zile nu a mai putut vorbi decât bâlbâit; ba chiar a recurs la un calmant și, treptat, lucrurile au revenit, până la urmă, la normal. Nici ea și nici soțul ei nu au făcut publică ciudata lor aventură, de teamă să nu fie considerați țicniți. Au povestit totuși câtorva prieteni și de la ei... Dar producătorul de televiziune Flavio Cavalcanti nu a reușit decât abia după doi ani să-i „descopere”, să stea îndelung de vorbă cu ei, să-i vadă în cadrul familiei, împreună cu copiii lor și să-și dea seama de sinceritatea lor. În cele din urmă i-a convins să participe la o serie de emisiuni și astfel a fost dezvăluită fantastica lor răpire.

La 27 august 1978, pe același canal Tupi, prietenii noștri consimțeau să vorbească de cel de al doilea contact, petrecut la 9 ianuarie 1977, care le fusese anunțat printr-un mesaj primit la sfârșitul lui octombrie 1976. Iată, în rezumat, transcrierea declarațiilor lor:

„Bianca: Mesajul spunea că numitul Karran avea să se întoarcă și că dorea să vorbească iar cu noi. La întâlnire va veni o altă persoană -- un extraterestru pe nume Zir -- care ne va aștepta

și ne va duce la Karran. La data fixată ne-am dus în locul stabilit. Nu am văzut sosind persoana numită Zir. Respectivul a apărut lângă noi, în întuneric și a bătut în geamul mașinii. Ne-a fost frică. Ne-a vorbit în portugheză, amintindu-ne ce fusese stabilit prin mesaj. Zir a urcat în mașină. Am mers cu mașina aproximativ un kilometru până când am ajuns la locul întâlnirii. Zir i-a cerut lui Herminio să întoarcă mașina. Apoi a coborât. Am așteptat cam o oră. După care am văzut o formă albă care înainta pe drum. Mi-a fost foarte frică, gândindu-mă că asta ar putea să fie o fantomă. Nu m-am gândit că era Karran pentru că mă așteptam să-l văd coborând din navă. Forma albă care venea spre noi a început să se precizeze – era într-adevăr Karran!"

Cu ocazia celui de al doilea contact, dialogul avea să dureze aproximativ două ore. Herminio și Bianca nu au fost prea vorbăreți referitor la ceea ce li s-a spus, dar se poate reține că, în cadrul acestor contacte, le-au fost comunicate informații „îngrijorătoare”, susceptibile să aibă un impact serios asupra publicului dacă ele ar fi divulgate într-o zi. De ce natură erau aceste informații alarmante? Ne vom putea face o idee atunci când ne vom ocupa de cazul „2 Mu Beta” care se potrivește perfect cu cel al brazilienilor. Au urmat și alte contacte cu Karran și echipajul său, *în luna ianuarie a fiecărui an*. (Bianca – divorțată între timp – mi-a confirmat durabilitatea contactelor ei, cu ocazia celei de a doua întâlniri pe care am avut-o cu ea la Rio de Janeiro, în cursul primului Congres de Ufologie, din septembrie 1988). Ei au aflat astfel că unii extraterestri trăiesc printre noi și că societatea noastră este observată de ei în permanență.

Aceste contacte repetate au modificat profund felul de a gândi al celor doi brazilieni. În timpul acestor întâlniri cu „Inteligențele din Afară”, Herminio și Bianca au fost instruiți, au învățat o tehnică de „ieșire din corp”, ieșire *conștientă*, instruind mai târziu în această tehnică pe oricine dorea să frecventeze *Centro de Estudos e Pesquisas Occultistas* (Centrul de Studii și Cercetări Ocultiste) pe care l-au creat la Belo Horizonte.

Rezultatele obținute prin această tehnică de „ieșire și de întoarcere conștientă la materie” urmăresc să demonstreze experimentatorilor realitatea a ceea ce Karran i-a învățat pe cei doi. O tehnică bazată pe exerciții de respirație deosebite, exerciții asupra nervului optic (mai întâi cu ochii deschiși, în picioare, apoi culcat și cu ochii închiși) și asta fără să fie nevoie să nu mai bei, să nu mai fumezi, să nu mai mănânci carne sau să nu mai ai raporturi sexuale. Trebuie să recunoaștem că e ceva cât se poate de nou, deoarece diferitele școli spiritualiste cer contrariul.

Deci această tehnică îți permite, în cursul „ieșirilor din corp”, să intri în legătură cu „spiritele” fără corp, dar și cu extraterestrii când aceștia „își pierd materia” sau pur și simplu când „evoluează” ei înșiși „în ectoplasmă”. Această succesiune de întâlniri cu ființele venite din spațiu a modificat profund, a schimbat complet viața prietenilor noștri care s-au orientat spre mai multă spiritualitate, iar asta este o trăsătură comună a multora dintre cei contactați. Prin intermediul interpretului nostru, l-am întrebat pe Herminio:

– Ți-a spus cumva Karran care este motivul pentru care el și semenii lui stabilesc contacte cu pământeni? Și de ce navele lor zboară atât de des pe cerul nostru?

– E vorba de o pregătire care urmărește să ne obișnuiască cu prezența lor, să ne convingă de existența lor. După aceea, într-un viitor apropiat, vor stabili un contact „public”, fără să provoace panică.

Am întrebat-o pe Bianca:

– Tu și Herminio ați trăit o experiență extraordinară, ale cărei detalii ar merita să fie dezvăluite pe larg. De ce nu scrieți o carte?

– Am scris-o și am încredințat manuscrisul, împreună cu fotografii și crochiuri, unui „profesor” american, care ne-a spus că l-a pierdut sau că i-a fost furat. Nu l-am mai putut recupera. Poate că mai târziu vom încerca să rescriem cartea. (Bianca va publica această carte în 1987.)

Le-am sugerat celor doi soți să accepte câteva ședințe de hipnoză, pentru a-și regăsi – dacă era posibil – totalitatea amintirilor lor despre aceste contacte. Au refuzat această propunere și mi s-au părut puțin cam stingheriți. Era clar că nici unul dintre ei nu dorea să revină la suprafață anumite amintiri... *poate jenante*. Căci în patruzeci și opt de ore de examene medicale și de teste la bordul navei, probabil că au avut loc experiențe între extraterestrii de ambele sexe și pământeni destul de atrăgători!

În cursul emisiunilor realizate de Fabio Cavalcanti, în direct și cu public, câteva persoane au intervenit pentru a povesti propriile lor experiențe în materie de contacte. În 1975, Mario Monteiro era căpitan la bordul vasului *Amapa*. Într-o seară, pilotul l-a chemat pe comandantul navei – Luiz Raigon – pentru a-i arăta o lumină ciudată care însoțea vasul. Când comandantul a ajuns la pilot (pe la orele unsprezece și jumătate seara), obiectul luminos dispăruse. A doua zi scenariul se repetă. Lumina se ține după navă, pilotul îl anunță pe comandantul Raigon. Atunci obiectul își modifică intensitatea luminoasă și dispare. Comandantul nu vede nimic și pilotul începe să-i stârnească bănuieli. A treia seară, chemat din nou, fără să poată remarca nimic anormal, comandantul îl amenință pe pilot cu debarcarea dacă va continua să-și bată joc de el!

Apoi, într-o vineri, pe la orele zece seara, căpitanul Mario Monteiro vede el însuși acel obiect luminos. Un flash puternic îl orbește (martorul va spune: „Am fost atacat de o lumină enormă”)... și *ghinionistul dispare literalmente de pe navă!* Se va rematerializa la bord, în aceeași poziție ca cea pe care o avea în momentul „agresiunii”, duminică în cursul după-amiezii! Patruzeci și opt de ore de absență care i-au lăsat o gaură în memorie. Nimeni nu a băgat de seamă dispariția lui deoarece, după cum spune chiar el, „Sâmbăta și duminica e repaus. Unii se închid în cabina lor, alții citesc reviste, se destind. Nimeni nu se ocupă de vecinul lui. Astfel încât nimeni nu a observat absența mea la bord. Această aventură m-a impresionat în mod neplăcut.”

„Lumina enormă” care îl atacă pe acest brazilian, îl duce în altă parte și îl readuce în punctul de plecare, după patruzeci și opt de ore, seamănă destul de mult cu răpirea domnului X în Quebec și cu cea a lui Frank Fontaine. Aceste elemente concordante anulează elucubrațiile negative proferate trei ani mai târziu de Jean-Pierre Prevost. Acest proces de transfer sau teleportare era cunoscut de ufologi din 1975. (Numiții ET folosesc și „sfere de transfer”, sfere luminoase cu un diametru de aproximativ douăzeci de centimetri. Acestea se așează în apropierea unei persoane, luminozitatea lor crește... și persoana respectivă este instantaneu transferată în altă parte.) Numai că la 26 noiembrie 1979 (răpirea lui Frank Fontaine), cazul lui Herminio și Bianca și cel al căpitanului navei *Amapa* (și cu atât mai puțin cel al domnului X petrecut în ajun!) erau necunoscute în Franța.

Pe de altă parte, tot în cursul emisiunii TV braziliene, un alt ufolog, Jose Krieger de Cavalcanti (simplă coincidență de nume), a declarat că a investigat, la Sao Paulo, cazul unei doamne de condiție modestă, care nu avea televizor și nu știa nimic despre cuplul intervievat. Doamna în cauză a avut același gen de contact și, pentru a comunica cu ea, numiții ET au folosit același tip de aparat traducător cu căști. O telespectatoare a mărturisit faptul că a cunoscut pe cineva care trăise o experiență asemănătoare cu cea a cuplului de la Belo Horizonte, totul desfășurându-se identic. Din păcate, această telespectatoare nu a furnizat și alte detalii.

S-a remarcat totuși faptul că acest sistem de traducere (asemănat cu o centrală telefonică cu mai multe căști), folosit relativ curent de umanoizii care acționau în Brazilia, pare să fie necunoscut de cei care stabilesc contacte cu pământeni din alte țări ale lumii. Cel puțin acești contactați nu-și amintesc de un astfel de instrument... Dacă nu cumva acest procedeu (făcând să intervină o aparatură cu aspect familiar) a fost într-adevăr folosit și nu rezultă dintr-o simplă *sugestie* din partea numiților ET. Dacă unii contactați trișează (fraudă inconștientă, conștientă sau *indusă*

de vizitatorii noștri), aceștia din urmă trișează și ei, după cum trișează și comisiile oficiale de anchetă asupra OZN-urilor controlate de serviciile secrete (NSA – National Security Agency – și CIA, care depinde de precedentă). În situația asta suntem îndreptățiți să ne întrebăm cine pe cine manipulează și de ce? Legat de „manipulare”, să relatăm un eveniment care a trecut neobservat în Europa dar care a făcut mare zarvă în Brazilia.

Edilco Barbosa, pasionat de ufologie, a primit un mesaj care îi anunța debarcarea unor extraterestri la 15 martie 1980, la Casimiro de Abreu, localitate situată la vreo sută de kilometri nord-est de Rio. Acești „vizitatori” promiseseră că vor aduce înapoi patru pământeni răpiți cu câțiva ani înaintea: un brazilian, un argentinian, un canadian și un olandez. Aceștia – conform mesajului – reveneau după o ședere lungă pe Jupiter: o adevărată erezie, această planetă gigantică este fluidă, rotația ei are o perioadă de nouă ore și cincizeci de minute, intensitatea gravitației este de 2,42 la ecuator, fără să mai vorbim de presiunea exercitată la „sol” de o atmosferă de hidrogen, heliu, amoniac și alți compuși, cu o grosime de o mie de kilometri!

Printre cei patru pământeni așteptați, brazilianul ar fi fost unul din membrii echipajului unui elicopter militar dispărut fără urmă în august 1976.

„Primarul localității a luat cazul foarte în serios, spunea o știre publicată în Franța la 9 martie 1980 de foarte puține ziare. Prevăzând un mare aflux de curioși spre orașul său, el a organizat un dispozitiv de securitate. Iar Edilco Barbosa dorește să adune cât mai mulți martori care să asiste la sosirea celor patru, pentru ca nu cumva aceștia, când își vor povesti aventura, să fie considerați nebuni sau dezertori. El spune că un astfel de necaz i s-a întâmplat unui sergent brazilian, restituit planetei sale de origine de către extraterestri și care actualmente s-ar afla într-un spital psihiatric al armatei.

Unii specialiști brazilieni, precum generalul Uchoa și Irene Granchi, nu iau în serios afirmațiile lui Edilco Barbosa și cred că este o manevră cu scop publicitar. Dar, serios sau nu, acest caz reînvie o dramă: cea a familiei aviatorului brazilian dispărut în 1976, căruia i se anunță întoarcerea. Văduva lui, Albuquerque E Silva, s-a chinuit multă vreme până să se obișnuiască cu ideea dispariției iremediabile a soțului ei și până când și-a convins copiii.”

Întâlnirea a atras la Casimiro de Abreu peste zece mii de persoane. Echipetele televiziunii braziliene i-au așteptat încă din zori pe mesagerii din spațiu... care le-au tras chiulul! Ca și în Franța, la Cergy-Pontoise, în 1980 și 1983!

CAPITOLUL III

1. Noapte plină de neliniște la Ponta Negra (Rio de Janeiro)

La 18 iunie 1980, m-am dus la Rio invitat de Irene Granchi, nr. 1 în ufologie în Brazilia. La ea am făcut cunoștință cu diferiți cercetători, dintre care doctorul Silvio Lago și Luli Oswald care, în ciuda aventurii fantastice pe care a trăit-o, mi-a permis să-i dezvălui identitatea. Irene Granchi a investigat cu minuțiozitate cazul lui și a publicat o serie de articole în *UFO Documento* și revista *Planeta*. Voi reproduce extrase din ele pentru a completa relatarea lui Luli înregistrată cu ocazia convorbirii noastre.

Mamă a șapte copii, Luli Oswald este o doamnă încântătoare, foarte cultivată, care vorbește portugheza, engleza, franceza și italiana. Concertistă, conferențiară, chemată să țină cursuri de muzică la universitățile americane, ea a călătorit mult înainte de a se retrage din activitate. La 15 octombrie 1979, ea a primit vizita lui F.G., douăzeci și unu de ani, student la universitatea din Rio și prieten cu unul din băieții ei. F.G. se ducea la Saquarema, stațiune balneară aflată la vreo patruzeci de kilometri est de Niteroi, oraș situat pe malul de sud-est al golfului Guanabara, față în față cu Rio de Janeiro. Cele două orașe sunt legate printr-un pod foarte

lung, numit Presidente Costa E Silva. Profitând de această ocazie, Luli Oswald, trebuind să ducă un colet uneia dintre fetele ei care locuia la Saquarema, a plecat împreună cu studentul care conducea un Fiat 147. Au părăsit drumul național Amaral Peixoto la puțină vreme după orele douăzeci și unu și au intrat pe șoseaua ce se întindea de-a lungul malului. Ploua, iar când ploaia s-a oprit, cerul a rămas la fel de noros și de întunecat. Ca să rupă monotonia, Luli întrebă, *fără cea mai mică idee preconcepută*:

– Ți-ar plăcea să vezi o farfurie zburătoare? Ți-ar fi frică?

– Nu, raspunse cel de la volan. Cred că ar fi nemaipomenit.

În clipa aceea, uluită peste măsură, Luli Oswald exclamă:

– Dacă chiar vrei să vezi una, privește acolo!

Într-adevăr, deasupra oceanului apăruseră trei „lumini” și un obiect enorm, de o formă rotunjită și având deasupra o cupolă. După câteva deplasări lente, formația se stabilizează, răspândindu-și lumina peste valuri.

F.G. aruncă o scurtă privire în direcția indicată, apoi își îndreptă din nou atenția spre șosea pentru că era foarte întuneric. La început crezu că era luna (uitând cât se poate de ciudat că cerul era acoperit de nori și noaptea ca de cerneală). Își continuă un moment drumul printre *morros* (coline) apoi intrară din nou pe șoseaua de pe mal. Luli se întrebă o clipă dacă nu cumva se rătăciseră.

Motorul Fiatului începu să dea rateuri. Studentul coborî din mașină și farurile începură să clipească singure. Băiatul își zise că Luli voia să se distreze făcând o glumă.

Porniră mai departe și pasagera zări din nou, în depărtare, nava care lumina oceanul. Nevrând să-și lase atenția distrasă, tânărul se abținu să se uite la acea lună, e adevărat că foarte mare (în ciuda norilor foarte joși).

De altfel, obiectul tocmai dispăruse...

Când ajunseră la Saquarema, pe la orele nouă și cincizeci de minute, călătorii noștri remarcară încă o dată cele trei lumini

și, pe un ton de glumă, povestiră fiicei doamnei Luli Owsald cele observate, hotărând totuși ca la întoarcere s-o ia pe drumul de munte.

Părăsind Saquarema cu intenția fermă de a evita drumul de pe coastă, călătorii noștri se îndreptară spre munți... și se pomeniră în mod inexplicabil pe șoseaua care se întindea de-a lungul plajei...

Deodată, mașina s-a ambalat „ca un cal furios, îmi va spune mai târziu Luli. Parcă ceva ne trăgea, ne arunca la stânga, la dreapta. Portierele vibrau cu un zgomot asurzitor. Pe lângă asta, deși făcuserăm plinul la ieșirea din Rio, în curând aveam să rămânem fără benzină. Pe acest drum, care se afla totuși în stare bună, eram atât de zdruncinați încât am considerat că e mai bine să ne legăm centurile. Dar n-a fost deloc ușor, pentru că centurile pluteau de parcă ar fi fost aspirate în sus și cataramele lor se izbeau de geamuri”.

Luli zări din nou cele trei lumini care pulsau cu străluciri colorate deasupra valurilor. Numără în gând flash-urile, 1, 2, 2... 1, 2, 3,... până la șaisprezece străluciri distincte. Alte lumini ieșeau la suprafață în vecinătatea unei forme imprecise care părea să fie o fârfurie de dimensiuni mari. Un vârtej agita apa și de la suprafața ei se ridicau lumini.

Fiatul merse așa zdruncinându-se până la uzina dezafectată de la Ponta Negra. Dar de ce era *luminată* acea uzină dărăpănată și părăsită? În momentul acela amândoi remarcara o navă enormă, „atât de mare, a precizat Luli, încât ocupa spațiul dintre două piscuri ale colinei Jacone”. Lunguiată, forma ei semăna cu cea a unui paralelipiped bătând în portocaliu, jalonată „de bare sau de ferestre” dispuse orizontal. Masa ei colosală degaja o impresie de pace, de calm.

Deodată, în partea dinspre mare au apărut trei lumini puternice, care au iluminat Fiatul, proiectând în mod deosebit un fascicul asupra celui de la volan care, terorizat, a început să se roage cu voce tare, invocând toți sfinții Paradisului.

Luli Oswald își amintește că l-a certat cerându-i să părăsească fără întârziere locul acela. Tânărul îi dădu ascultare, convins, va mărturisi el mai târziu, că „farfuriile zburătoare îi răpeau”!

Apoi a urmat gaura din memorie.

Și-au revenit în simțiri – tot în mașină – pe un drum aflat la intrarea unei ferme, perpendicular pe drumul național Amaral Peixoto, *cam la câțiva kilometri de Ponta Negra*.

Traumatizați, preocupați de necesitatea de a face plinul, călătorii noștri au mers până la prima stație de benzină, unde au observat că era trecut de orele două dimineața și nu zece și jumătate sau unsprezece cum credeau ei. Iar ceasul doamnei Luli Oswald era înainte cu trei ore.

Omul de la stația de benzină le-a spus că nimeni nu mai risca să folosească noaptea drumul pe care merseseră ei, căci regiunea și plaja în special erau bânuite de o sumedenie de apariții de obiecte ciudate și luminoase.

Cei doi s-au întors în mașină, au pornit pe drumul Anaral Peixoto și, din nou, portierele au început să vibreze. Casetofonul „plângea”, victimă a unei distorsiuni ciudate, deși la dus funcționa normal.

Luli și F.G. au remarcat că portierele vibrau puternic de fiecare dată când treceau pe lângă un loc bine luminat, precum poștele sau stațiile de benzină. Fenomenul a încetat după ce au trecut de Niteroi.

Când au ajuns acasă la Luli Oswald, cei doi au fost nevoiți să se încline în fața evidenței. Acea călătorie dus-întors, de aproximativ 120-130 km, care n-ar fi trebuit să depășească două ore, le luase cinci!

Cuprins de panică, F.G. nu a îndrăznit să se întoarcă la el acasă, nici să se culce singur. Agitat de tremurături incontrôlabile, el și-a petrecut restul nopții în patul fiului gazdei sale, agățându-se de ea cu o spaimă de neînving.

Observarea acelor obiecte misterioase și incidentele de pe parcurs sunt oare suficiente pentru a explica această reacție absurdă?

Nici prietena noastră n-a scăpat de reacții neașteptate. Vreme de două zile, Luli nu a putut să urineze, apoi această retenție a dispărut, o dată cu problemele renale pe care le avusese până atunci. În schimb o dureau rău de tot urechile. Suferind de anghină pectorală, Luli se temea de o criză, dar acest lucru s-a întâmplat abia la o săptămână după aventura ei și s-a manifestat mult atenuată.

Totuși ochii îi lăcrimau, neajuns care a ținut o lună de zile. Luli a pus această conjunctivită pe seama faptului că se uitase prea mult la luminile discurilor zburătoare. O lumină ciudată, o „lumină înghețată”, va spune ea mai târziu, „de parcă în fasciculul luminos s-ar fi aflat bucăți de gheață”.

Irene Granchi a avut norocul de a-i chestiona îndelung pe Luli și F.G. la numai cinci zile după experiența lor. Doctorul Max Berezonski, președintele cunoscutei APEX (*Associação de Pesquisas Exológicas*), a testat Fiutul 147 cu ajutorul unei busole și a descoperit zone puternic magnetizate, în special în locurile spre care se îndreptaseră fasciculele luminoase.

2. O experiență oribilă re trăită sub hipnoză

Cei doi martori au acceptat să se supună unei sedințe de hipnoză.

Înainte de a merge la cabinetul doctorului Silvio Lago, la Niteroi, ei s-au întors împreună cu Irene Granchi la locul incidentului. Acolo, lângă drumul de pe litoral, au întâlnit un pescar – Alvaro – și au stat de vorbă cu el. Alvaro văzuse deseori lumini ieșind din apă sau intrând în valuri, fermecat de aceste manifestări pe care le atribuia Zeiței Apelor, Iermanja, numită și Mao do Ouro (Marea de Aur) al cărei cult mai stăruie încă.

Au aflat de la stația de benzină unde Luli și F.G. au făcut plinul mașinii adresa celui omului care fusese de serviciu în noaptea de 15 octombrie 1979. Respectivul i-a recunoscut imediat și a mărturisit că și el a văzut, câteva zile mai târziu, o „roata mare, cu lumini orbitoare verzi, roșii, albastre și albe, traversând cerul la joasă altitudine în direcția Ponta Negra”.

Luis Franca, un alt martor, a declarat că a văzut de aproape o navă. El a explicat că, printr-un hublou mare, a reușit să vadă trei „oameni”, stând în picioare, acționând manetele unui tablou de comandă și agițând brațele. O navă perfect silențioasă, „splendidă, formidabilă”.

Într-o noapte, un anume Reinaldo s-a oprit la stația de benzină foarte tulburat. Un disc luminos se repezise spre mașina lui și îl urmărise. Tot în apropiere de Ponta Negra. Numărul impresionant al celor care relatează că au fost urmăriți și al navelor ieșind din apă sau venind din cer și intrând în valurile Atlanticului ne îndreptățește să credem că numiții ET ar putea să-și fi instalat o bază subacvatică în largul litoralului, la est de Rio și de Niteroi.

Irene Granchi, Luli Oswald și F.G. s-au dus în sfârșit la cabinetul doctorului Silvio Lago, care a procedat la regresia hipnotică, mai întâi asupra doamnei Luli Oswald. În stare de transă profundă, Luli va relata ceea ce am povestit deja, dar va adăuga detalii uitate, mai exact *șterse* din memoria ei.

La bordul Fiatului, pe când număra flash-urile luminoase, ea crede că a fost în contact telepatic cu cei aflați în navă și-și va aminti brusc un vis avut cu o săptămână înainte de evenimentele de la Ponta Negra. În timpul acestui „vis” auzise același vacarm pe care-l făcea mașina în noaptea dramei, când fusese zdruncinată în toate sensurile, vibrase, dând impresia că se va dezintegra. Îi apăruseră niște umanoizi, atât de urâți încât se gândise la niște „fantome” (analogie cu reacția avută de Bianca când s-a dus la o întâlnire programată lângă Belo Horizonte!).

Luli revine la ceea ce trăise la bordul Fiatului.

Sunt urmăriți de un OZN negru; aparatul este pilotat de niște ființe bune, prietenoase, însuflețite de cele mai bune intenții. (E vorba de o pregătire liniștitoare din partea numiților ET.) Doar le întrezărește fețele triumphiulare. Luli observă după aceea nava mare între cele două piscuri ale colinei Jacone (lungime estimată la trei sute de metri). E transparentă.

La cererea doctorului, Luli pătrunde în ea prin proiecție mentală. E goală, teleghidată de cele trei lumini care urmăresc Fiatul.

A doua navă de mari dimensiuni, tot neagră, evoluează de cealaltă parte a drumului litoral. Venind dinspre colină, două lumini pâlpaitoare se îndreaptă cu viteză în direcția mașinii care începe să se clatine.

„Asta îți dă senzația de vomă, zice Luli strâmbându-se. Privește! exclamă ea cu o voce vibrantă, foarte emoționată. Au prins mașina!.. Mașina noastră e prizonieră, *deasupra!*”

Întrebările și răspunsurile se înlanțuie.

„Doctorul Silvio Lago: Cine a prins mașina?”

Luli: Lumina dintre acele (lumini) mici de tot, acolo, *deasupra!* Mașina e prizonieră... Ne deplasăm... Nu ne deplasăm pe pământ (picioarele lor nu ating pământul)... Am fost făcuți prizonieri de fascicul (fasciculul de lumină). (Vocea ei devine tânguitoare, angoasă.) Ne trage, ne trage! Întrăm în discul negru, pe *deasupra!* Ne aflăm în interiorul acestui lucru negru...

Doctorul Silvio Lago: E lumină înăuntru?

Luli (după o tăcere lungă): Seamănă cu o sală de operații. Nu mai suntem în mașină. Mașina e în interior (în navă), dar noi suntem afară (afară din Fiat dar la bordul navei). Văd tuburi de sticlă...

Doctorul Silvio Lago: Cum e ambianța? E plăcută?

Luli (izbucnind în hohote): Mă trag de păr! Nu sunt fețele amabile din interior (aluzie la fețele triumphiulare ale ființelor bune, prietenoase, descrise mai sus). Ai zice că sunt niște șobolani!

Oh, Dumnezeu! ce oroare! Ba chiar au și urechi de șobolan... Mari, urâte... Gura arată ca o linie. Sunt dezgustători!

Doctorul Silvio Lago: Sunt bipezi?

Luli: Stau în picioare. Niște picioare ca labele de rață. Brațele sunt subțiri (...) Au înălțimea unui copil de treisprezece ani (...) Nasul e lung, fin, au gâtul unui șobolan, dar n-au coadă. Culoarea e cea a unui șobolan, cenușie, respingătoare!"

Când am stat de vorbă acasă la Irene Granchi, în iunie 1980, Luli mi-a precizat: „Pielea lor era asemănătoare cu cea a unui șobolan ud!” Și s-a strâmbat în momentul acestei evocări penibile.

„Par să fie în pielea goală, a continuat ea. Dar poate că poartă niște haine (foarte lipite de corp) asemănătoare cu satinul strălucitor. Poate că au o mască fără tub inhalator.

Luli este întinsă pe un fel de masă „care seamănă cu marmura, dar nu e marmură”. Acele ființe de coșmar au dezbrăcat-o ca s-o examineze, inclusiv genicologic! Deodată îl vede pe tânărul F.G., culcat pe o masă din apropiere, gol și rigid ca un cadavru.

„Ai zice că e mort”, se lamentează ea. Oamenii-șobolani nu folosesc instrumente pentru a o examina, ci fascicule luminoase provenind din niște tuburi transparente care se lasă în jos spre subiect. La contactul cu corpul provoacă o durere ușoară, mai intensă când unul din aceste fascicule pătrunde în urechea ei. (Luli va fi chinuită de această durere vreme de câteva săptămâni.)

Prietena noastră va remarca niște tablouri de comandă mari, negre, asemănătoare puțin cu cele ale unui aparat Boeing, dar care aveau numai butoane. În „sala de examinare” domnește un miros ciudat de „lenjerie și de sulf”.

Doctorul Silvio Lago: Stai în capul oaselor sau culcată?

Luli: Acum stau în capul oaselor... Îmi pipăie urechile și nasul. Înainte m-au pus cu capul în jos, pe burtă, culcată...”

Se pare că ființele nu comunicau prin cuvinte. Schimbau priviri „și una dintre ele făcea atunci ceva” (subînțelegându-se că executa după toate aparențele un ordin mental).

Razele investigatoare „veneau de sus, emise de niște tuburi”. Oamenii-șobolani nu atingeau aceste tuburi. Se uitau la unul din ele și acesta făcea să coboare raza care atingea atunci pielea „pacientei”.

Această rază care se întinde, care „coboară” ușor spre zona corpului ce trebuie examinată și exercită o presiune ușoară asupra pielii, este caldută. Deci nu e vorba de un fascicul de fotoni, ci despre ceea ce în ufologie se numește „lumină coerentă”, canalizată (fără dispersie), precum un element telescopic de lungime variabilă.

Lumina ambiantă, fosforescentă, părea să oscileze asemănător cu impulsurile unui stroboscop, dar într-un ritm mai lent.

Când îl vedea pe student culcat pe masa vecină, inert, fără să respire, când nu mai era vizibil, când îi examinau capul cu un mănunchi de fascicule.

Doctorul Sivio Lago: Ai vreo idee despre modul în care este înregistrat acest examen?

Luli: Înregistrarea se face pe un tablou (de comandă), dar diferit de cum facem noi. S-ar zice că lumina „fasciculului examinator” înregistrează (datele) pe tabloul metalic care arată ca aluminiul. Nu există cilindru, hârtie (aluzie la dispozitivul de înregistrare al unui electroencefalograf sau al unui electrocardiograf), nici alte aparate.

Doctorul Silvio Lago: F.G. a fost și el supus unui examen sexual?

Luli: Da (tăcere lungă, apoi stupoare). (...) Lucrul ăsta mi se pare imposibil! A avut relații sexuale cu una din aceste ființe, instalată deasupra lui... Ființa s-a așezat peste el!

Doctorul Silvio Lago: Dar aceste ființe sunt oameni?”

Răspunsul este foarte surprinzător:

„Luli: Acum văd că aceste ființe nu sunt oameni, sunt niște *figuri* (...) N-au... Nu li se vede un sex. De parcă ar fi niște marionete. Dar, în același timp, *simt* că sunt oameni, tofusi nu au organele masculine. *Simt* că nu e prima dată când fac toate astea; același lucru s-a mai petrecut de vreo cincisprezece ori.

Doctorul Silvio Lago: Ce urmăresc?

Luli: Scopul lor este cercetarea.

Doctorul Silvio Lago: Ce diferență faci între un vis și ceea ce-ai trăit?

Luli: N-a fost un vis, ci un coșmar oribil!

Doctorul Silvio Lago: Ai avut o mare impresie de realitate?

Luli: Nu e vorba de realitate, dar toate aceste lucruri au avut totuși loc... Mai rău decât atât: e o realitate care s-a produs!”

Vom analiza mai departe aceste „irealități” *manifestate*.

Luli Oswald a mai spus:

„Acele ființe au fost foarte interesate de F.G. pentru că, era tânăr; doreau să-l țină cu ei. Eu nu-i interesam și aveau să mă elibereze... Am rămas la ele două ore (timp confirmat de anchetă). Bineînțeles, l-au eliberat și pe F.G. (lucrurile nu s-au petrecut chiar așa), dar ar fi periculos pentru el să se întoarcă în locul unde am fost răpiți, pentru că ființele îl vor răpi din nou. (N-a fost cazul.) L-au ales pe F.G. pentru că are un spirit deschis. Eu cred că o persoană senzitivă, cu spirit deschis, are predispoziții parapsihologice (...).”

Luli se învinuia, chiar și inconștient, pentru că îl dusesese pe student la acest „contact” (ca urmare a „legăturii telepatice” stabilite între ea și „ei” în cursul plimbării lor cu Fiatul).

Reamintim că toată relatarea dinainte a fost obținută prin regresie hipnotică, aceste amintiri fiind șterse de numiții ET (ca și în cazul lui Frank Fontaine sau cel al domnului X din Quebec).

Oare această amnezie provocată să fi avut drept scop suprimarea unor reminiscențe ce puteau să se dovedească traumatizante?

M-am întrebat, după câteva ore de discuții cu această braziliancă simpatică, dacă era cu adevărat *liberă*, detașată de orice control din partea acestor ființe.

În ciuda caracterului greu de suportat al experienței trăite, ea crede că aceste creaturi fac doar cercetări pe oameni, fără intenții rele.

Totuși, sub hipnoză, Luli Oswald a declarat:

„Grupul care ne-a răpit, nu are nici un sentiment de prietenie pentru pământeni și nu este afectat când unul din noi (oamenii) este sacrificat de ei în timpul experiențelor la care îl supun.”

Unul dintre „oamenii-șobolani” oarecum mai diferit decât ceilalți, i s-a părut bun și prietenos. Ea a aflat de la el că unele „grupuri (de ET)” sunt originare din Antartica. În Patagonia ar exista un tunel deschis sub apă prin care acești cenușii păroși și navele lor ajung într-o altă lume. El a mărturisit că nu face parte din acest grup, că era de altă origine și că fusese capturat de acești oameni-șobolani (el și ceilalți formând o specie comună pe plan psihologic).

În clipa aceasta (aflându-se tot sub hipnoză și re trăind confidențele „omului-șobolan amabil”), Luli se uită din nou spre masa pe care este întins F.G., fără viață. Creaturile i-au aplicat pe cap niște tuburi transparente legate la un fel de alambic. Sângele studentului este vehiculat prin aceste tuburi până la alambic, apoi trimis din nou în capul tânărului.

Avem aici un nou exemplu de „circ” aberant oferit de unii ET contactaților. Indiferent de nivelul tehnologic al vizitatorilor noștri, asta nu va mări nici măcar cu un centimetru cub capacitatea sanguină a unui cap omenesc. Căci tuburile fuseseră „înfipte” în capul lui F.G.

„Examinatorii” văzându-și de alte treburi, Luli și studentul au rămas singuri cu „omul-șobolan amabil”. Acesta (tot prin telepatie) i-a spus braziliencei că provenea dintr-o mică galaxie (sic) din apropierea lui Neptun...

Acest ET este oare la fel de neștiutor ca majoritatea pământenilor în materie de astronomie? Galaxia noastră este formată din aproximativ 300-400 miliarde de stele, minimum (nu din 100 de miliarde, cum scriu în general cărțile de astronomie). Dar dacă ET confundă galaxia cu sistemul solar (sau poate confuzia o face Luli), el greșește și în altă privință. Nu există – și din motive cât se poate de întemeiate – nici un sistem solar în apropiere de Neptun, planeta respectivă făcând parte din sistemul nostru!

Continuându-și confidențele, *homo mus* (*mus* = șobolan în latinește), s-a corectat, spunând că nu era chiar prizonier. Când a ajuns în preajma planetei noastre, singur la bordul navei sale, aceasta a avut o avarie și a căzut în ocean. În acel moment, ceilalți „oameni-șobolani” – făcându-și apariția foarte oportun – l-au scos din apă. Naufragiatul li s-a alăturat și a rămas împreună cu ei.

Nava mare, văzută de Luli și de student în apropiere de Ponta Neagra nu ar fi decât un „generator de energie” ce alimenta discurile care plecau în zboruri de recunoaștere.

Informațiile luate din psihicul pământenilor capturați sunt transmise „prin telepatie la o bază. Numiții ET folosesc de preferință oameni cu spiritul deja pregătit, cu aptitudini telepatiche innăscute pe care le dezvoltă treptat la subiecții lor de experiență”.

După aceste explicații, „bunul ET” rămas singur cu răpiții le spune: „Trebuie să vă ajut să fugiți...” După care urmează o nouă gaură în memoria braziliencei pe care hipnoza nu reușește s-o exploreze.

Fără o tranziție conștientă, Luli Osawald și studentul – acum îmbrăcați – se trezesc din nou în Fiatul rămas în cala astronavei.

Luli se uită cu atenție la F.G. Așezat la volan, tânărul e alb la față ca varul. Trece un timp greu de apreciat și mașina este „proiectată” pe un drum. În aceeași clipă, studentul, care până atunci fusese „palid ca un mort”, își recapătă culorile și redevine conștient.

Fiatul staționează în apropierea unei ferme, pe un drum mic perpendicular pe șoseaua națională Amaral Peixoto. F.G. pornește spre Rio și oprește la cea mai apropiată stație de benzină... El și Luli nu-și amintesc decât că au văzut câteva OZN-uri ale căror deplasări i-a impresionat foarte mult. Nici cea mai palidă amintire despre coșmarul trăit...

Răpirea îngrozitoare nu va lăsa în ființa lor decât o undă de angoasă inexplicabilă, și va fi nevoie să aștepte ședințele de hipnoză ale doctorului Silvio Lago pentru ca în memoria lor să revină detaliile acelei nopți de groază. Sinceritatea acestor mărturii nu poate fi pusă la îndoială, dar faptele impun câteva remarci.

Când Fiatul se îndreaptă spre Saquarema, după toate aparențele Luli se află *deja* sub influența psihică a numiților ET care își „pregătesc lovitura”. „Ți-ar plăcea să vezi o farfurie zburătoare?” îl întreabă ea pe student. Și, ca prin farmec, farfuriile zburătoare își fac apariția!

Puțin mai târziu, ea va „primi” imaginea (fețe triunghiulare) unor creaturi care, diferite de noi, sunt „animate de intenții bune”.

Pregătirea se face gradat.

Pentru F.G. condiționarea este și mai subtilă. Pe un cer întunecat și acoperit, într-o noapte ca de cerneală, lui i se pare foarte natural să vadă o lună plină (care, de fapt, în noaptea aceea era în ultimul ei pătrar, căci luna plină fusese la 5 octombrie).

F.G. este obișnuit cu ambele drumuri care duc la Saquarema, unde locuiește sora lui: cel din interior care trece printre coline și celălalt de pe malul oceanului. Or, el se înșală *de două ori* și se va pomeni pe drumul de pe mal... unde, evident, răpirea va fi mai ușoară!

Abia cu câteva minute înainte de răpire scapă F.G. de controlul mental al numiților ET. Cuprins de panică, el se roagă la toți sfinții, convins brusc că farfuriile zburătoare îi vor răpi! După aceea se reia controlul total asupra lui și urmează gaura de memorie...

Între fețele triumphiulare prietenoase ale acestor creaturi „cu intenții bune”, proiectate în mintea doamnei Luli Oswald, aflată în Fiat, și oroarea aspectului lor real (?), e o adevărată prăpastie. Este clar că imaginea artificială avea drept scop calmarea îngrijorării celor doi.

Aceste ființe stăpânesc perfect sugestia mentală. Nu e deloc sigur că Luli a fost în stare, chiar în transă profundă, să relateze cu fidelitate ceea ce au trăit *cu adevărat*. Răpitorii lor au putut foarte bine să le „grefeze” amintiri fictive și să-i „sufle” doamnei Luli Oswald unele răspunsuri. Ea va spune: „*Simt* că sunt oameni... *Simt* că nu fac asta pentru prima dată”.

Cuvântul „simt” redă poate pur și simplu *senzația* unei sugestii de care nu poate să scape.

Puterile mentale ale acestor ființe sunt evidente. Se uită la un tub care emite o rază de explorare și imediat numita rază se orientează, se îndreaptă spre punctul de pe corpul „pacientei” sau al „pacientului”. Este vorba de o funcție PK, activată de o putere de psihokinezie capabilă să acționeze fără contact fizic cu materia.

Ne putem gândi și la un adjutant psihotronic, un dispozitiv amplificator de unde mentale analog cu cel la care lucrează rușii, doriți să pună la punct (dacă nu au și făcut-o deja) principiul *psihocomandei*. Un astfel de amplificator psihotronic ar permite unui subiect dotat cu puteri psi să acționeze de la distanță și, prin telepatie, să deschidă sau să închidă un circuit electric. Procedeu foarte comod pentru a comanda deschiderea unei uși... *lansarea unor rachete aflate la bordul unui satelit orbitând în jurul globului!*

Replica adversă (aflată în studiu) ar consta în antrenarea unor agenți telepați ale căror emisii de unde mentale ar avea drept obiectiv bruierea, „devierea” emisiilor psi ale inamicului!

Science-fiction? Din păcate, nu! Indiferent ce ar crede și ce ar spune spiritele tari, incredibil de mărginite și deci rămase în urmă față de realitate, marile puteri lucrează cu îndârjire la aceste procedee ale arsenalului viitorului, cel care va lua locul dispozitivelor defensive (sau ofensive) a ceea ce se numește impropriu „războiul stelelor”.

Dar să ne întoarcem la oile noastre. Pardon, la „șobolanii” noștri!

„Aceste ființe nu sunt oameni, comentează Luli, ci niște marionete, niște *figuri* și nu au organe masculine. Ceea ce nu-l împiedică pe unul dintre ei să simuleze un act sexual asupra F.G.!

Ne-am putea gândi la Golem, acea „figură” din lut *însuflețită* de psihicul unui inițiat kabbalist. Deși această „poveste” ar putea foarte bine să ascundă o realitate tehnică. Cea a unui robot/android, de exemplu, realizat de o tehnologie neumană, pe care strămoșii noștri, confrunțați cu o specie gânditoare venită din cer, n-ar fi fost în stare s-o înțeleagă.

În urmă cu peste douăzeci de ani, Roger Remy (reprezentând IMSA în SUA) a putut să consulte un biolog în legătură cu rezultatele examenelor efectuate asupra cadavrelor unor extraterestri „pitici” descoperiți în urma prăbușirii astronavei lor.

Printre alte anomalii, gura lor nu era decât o cavitate *închisă* la nivelul laringelui, deci fără legătură esofagiană sau laringiană. Nu existau organe sexuale, doar o ușoară umflătură. I-am putea oare numi roboți biologici, ciborgi atribuiți unor sarcini subalterne? Constructorii lor s-ar putea să-și rezerve misiuni mai „nobile”, fiind substituiți de „producțiile” lor. Sau poate că se dezvăluie (la propriu ca și la figurat!) atunci când e vorba să se copuleze în mod real cu un om, așa cum a fost cazul lui Antonio Villas Boas.

Antonio, aflat la bordul răpitorilor săi, a trebuit să „onoreze” de două ori o femeie mică de statură, cu o față triumfiulară, cu părul de un cenușiu strălucitor, cu pilozitatea pubiană stacojie și care, drept limbaj, emitea grohăieli de porcină. Interesantă conversație pentru a ajunge în al nouălea cer!

În zilele următoare răpirii, F.G. a slăbit în mod alarmant, apoi s-a restabilit. În el a avut loc o transformare profundă care i-a ascuțit spiritualitatea. În ciuda groazei prin care a trecut, studentul consideră că această experiență a fost până la urmă benefică.

Am văzut că lucrurile au stat cu totul altfel în cazul doamnei Luli Oswald.

Ea va vedea frecvent în dormitorul ei sfere de lumină bătând în portocaliu, care se iveau spontan, zburau în jurul ei și dispăreau trecând printr-un perete. Câinele ei va dispărea, apoi îl va auzi afară lătrând tânguitor și îl va descoperi pe acoperișul casei, unde e total exclus să fi putut ajunge singur! Luli va simți deseori senzația unei prezențe.

Dacă e vorba de manipulare – și asta pare dovedit – răpitorii și-au atins scopul. Însăpăimântătoarea aventură a doamnei Luli și a studentului a fost făcută publică și s-a adăugat nenumăratelor demonstrații pe care le datorăm vizitatorilor noștri din alte spații... Se continuă pe nesimțite pregătirea oamenilor...

3. Baze extraterestre în Infernul verde?

În cursul primei mele călătorii de studiu în Brazilia (1980), m-am întâlnit și cu un arheolog amator dar foarte experimentat. În materie de arheologie și de ezoterism, acest om de teren ar fi putut da lecții „savanților de cabinet”. În plus, acesta este extrem de versat în domenii precum geologia, etnografia și antropologia amerindiană.

Perego – un pseudonim pentru a-i păstra anonimatul – studiasse și legende, tradițiile precolumbiene, în special cele ale indienilor aymara (Bolivia și Peru) în care a găsit vestigii impozante.

A parcurs îndelung Serra do Roncador, unul din teritoriile cele mai sălbatice din Mato Grosso, aproape la fel de mare ca Franța.

În aceste regiuni invadate de junglă a făcut el cele mai ciudate din descoperirile lui, în zone neexplorate, unde se găsesc tumuli, ruine misterioase... *survolate invariabil de nave care nu sunt ieșite din uzinele noastre aeronautice!*

Țin să precizez cu această ocazie că ufologia nu constituie deloc principala lui preocupare.

Pentru că autoritățile braziliene nu i-au facilitat niciodată sarcina – dimpotrivă – voi fi în mod intenționat vag în privința localizărilor geografice și ale altor detalii.

În cursul unei expediții în Roncador, Perego și însoțitorii lui, urcați în vârful unui promontoriu dominând de la o înălțime de șase sute de metri o vale, au zărit (părând că ies de la poalele acestei faleze) mulți oameni (albi), bărboși, înalți de peste doi metri, îmbrăcați cu un fel de mantou larg. Exploratorii i-au pierdut din vedere, dar în curând au auzit un cântec ciudat, asemănător întrucâtva cu o melodie religioasă, un cântec sacru, neașteptat în acel peisaj tropical.

Pentru a ajunge în vale ar fi trebuit să se parcurgă un drum foarte accidentat lung de vreo zece kilometri. Perego și însoțitorii lui au renunțat, hotărând totuși să revină mai târziu în acele locuri.

În cursul ultimelor trei decenii, Perego a tot parcurs regiunea fără să-i mai revadă pe acei bărbați înalți. În schimb, în mod foarte frecvent, un disc zburător de dimensiuni mari avea să-i însoțească peregrinările. Atât ziua cât și noaptea.

– Presupun că ai fotografiat acest apărat? l-am întrebat eu.

Răspunsul a fost afirmativ dar... pentru că există un „dar”, independent de voința lui.

În urma numeroaselor sale expediții, Perego a scris trei lucrări documentare, primele dintr-o serie pe care voia să le termine înainte de a le publica. Aceste trei manuscrise – și toată iconografia, tiraje și negative – *i-au fost furate!* Nu a mai avut curajul să rescrie această operă monumentală care trebuia să cuprindă vreo zece volume.

Același necaz l-a avut și o arheoloagă nord-americană pe care a condus-o prin pădurile din Roncador. La întoarcerea spre civilizație, filmele și documentele strânse i-au fost subtilizate chiar de persoanele care o găzduiau pe americană, acestea mutându-se de la o zi la alta!

Prietenii noștri Herninio și Bianca au fost și ei văduviți de manuscrise, desene și fotografii.

Oare ce organizație misterioasă – ciudat de bine informată – și-a fixat ca misiune înăbușirea anumitor secrete, a anumitor descoperiri jenante? Să-i incriminăm încă o dată pe acei MIB (*Men in Black*), acei oameni în negru, fie ei de-ai noștri sau „străini”?

Perego are convingerea că totdeauna a fost „teleghidat”, condus în locurile bune ale acestor regiuni neexplorate ca să facă descoperiri interesante... ale căror elemente cruciale, după aceea, au fost subtilizate. Asemănare ciudată cu cazurile majore de contactați a căror poveste cotește brusc, fiind subit discreditată de un incident care repune totul în discuție.

Sigur, Perego nu este un contactat *direct*, nu a avut niciodată o RR III, dar primește destul de regulat indicații, mesaje – de la cei pe care el îi numește „stăpânii” – legate de „forțele oculte” benefice. Dar a fost confruntat și cu forțe contrare.

În cursul relatării sale, Perego a deschis o paranteză pentru a ne vorbi de cercetările sale asupra originilor omului.

Toate popoarele vechi fac referință la o civilizație subterană, htoniană. Tradițiile precolumbiene se referă la niște „ființe viitoare fantastice ce vor trebui într-o zi să facă cunoscută fața ascunsă a Pământului”. Aceste ființe ar fi „Fiii Soarelui” sau „Veniții din Soare” (altfel spus: Celeștii).

În cartea mea documentară *Farfuriile zburătoare vin dintr-o altă lume* aminteam o legendă a indienilor navajo (New Mexico, Arizona, Utah, Colorado). Să vedem ce spune ea.

În urmă cu mii de ani, niște ființe cu pielea aurită, hav-mu-suvii, au sosit în ceea ce se numește azi Valea Morții (California)

și și-au construit orașele în niște grote mari. Ei foloseau „bărți zburătoare”, arme sofisticate, de felul unui „mic tub care te ametea” și aveau lumini care ardeau zi și noapte. Se instalaseră în Valea Morții (pe atunci acoperită de verdeață) înainte de declanșarea unui mare cataclism și au dispărut inexplicabil după venirea conchistatorilor.

Hav-musuvii să fi fost atlânții, fugiți de pe continentul lor înainte de scufundare? Să fi părăsit planeta la bordul „bărcilor zburătoare” sau s-au refugiat în orașele lor subterane... devenind astfel cei care au fost botezați Intraterestri?

O altă legendă vorbește de un munte sfânt – probabil în Roncador – unde se află trei porți prin care se poate pătrunde în lumea subterană.

În aceste regiuni neospitaliere din Brazilia ar mai trăi încă indieni aymara (emigrați din Peru și Columbia cu multă vreme în urmă). Migrația lor ancestrală ar data de 12-13 mii de ani și ar fi fost provocată de un cataclism.

Ca și în cazul hav-musuvilor, ne gândim imediat la scufundarea Atlantidei (ca în aceeași perioadă) care fatalmente a avut răsunset pe continentul american.

Precolumbienii vorbesc de un potop cumplit urmat de „cinci zile de întuneric”. Urme ale acestui potop există în număr mare la Tiahuanaco și în alte locuri aflate la altitudine, după cum ne dovedește Simone Waisbard în lucrarea *Tiahuanaco, zece mii de ani de enigme incase* (Ed. Robert Laffont).

Tracasărilor administrative care împiedică în mod grav cercetările arheologice – mai ales dacă exploratorii nu sunt arheologi oficiali – li se adaugă uneori „tracasări” mult mai misterioase...

4. Barierele oculte

Perego și câțiva din prietenii lui au creat o asociație de cercetare de felul asociațiilor noastre fără scop lucrativ. La ea au

aderat numeroși membri. Unul dintre ei a propus organizarea unei expediții pentru cercetarea tumulilor din Roncador, în scopul exhumării vestigiilor, obiectelor de cult, scheletelor etc.

Forma juridică a acestei asociații cerea ca proiectul să fie adoptat de consiliul de administrație.

Perego și fondatorii nu prea erau dispuși să sprijine această întreprindere, foarte riscantă din cauza mijloacelor financiare limitate.

În ciuda opoziției lor, proiectul a fost aprobat.

Perego, cu înțelepciune, a refuzat să angajeze responsabilitatea asociației. N-a contat!

Cățiva membri recenți (mai bogați decât fondatorii) au achiziționat cu titlu personal un camion, material *ad hoc* și i-au anunțat lui Perego „vestea cea bună”. Concursul lui Perego era indispensabil pentru a se ajunge în zona secretă.

Numai trei persoane cunoșteau drumul care ducea la tumuli: Perego, Roberto (pseudonim) și o a treia, decedată cu mult înainte de elaborarea proiectului.

Deși respinseseră cu hotărâre proiectul (convinși că „forțe oculte” îi vor împiedica să-și atingă ținta), Perego și Roberto s-au alăturat celorlalți membri ai expediției.

La vreo zece kilometri de drumul secret, membrii expediției au făcut plinul la ultimul „post” al civilizației. Au parcurs vreo opt kilometri și au fotografiat ținutul acela grandios și sălbatic.

Au urcat din nou în vehicul și șoferul a vrut să pornească motorul... care n-a răspuns la comenzi. S-au uitat la nivelul benzinei și au tresărit. Acul era la zero! Făcuseră plinul cu optsprezece kilometri înainte de această oprire. Se stricase aparatul?

Au verificat nivelul rezervoarelor... *care erau goale!* Nici o scurgere accidentală n-ar fi putut să le golească pe o distanță atât de scurtă, iar urme de scurgere nu existau.

Trebuia deci să se întoarcă la benzinărie.

Au împins camionul înapoi până când au ajuns într-un spațiu destul de larg pentru a-l plasa în sensul coborârii. Manevrele, coborârea în punct mort și întoarcerea până la drumul carosabil le-au cerut cinci ore de eforturi. Au ajuns la șosea la căderea nopții așa că nu se mai putea pleca din nou în aceeași zi.

Furios, șoferul a răsucit fără să vrea cheia de contact și *camionul demarează!* Probabil că mai rămăsese ceva benzină pe fundul rezervorului și ei nu observaseră. Ajung la stația de benzină și cer să li se facă plinul. Omul de la pompă se grăbește să-i servească și se miră de rapiditatea cu care distribuitorul automat oprește debitul. *Pentru umplerea rezervoarelor nu mai lipseau decât opt litri!*

În fața acestei manifestări a „forțelor oculte” negative, membrii expediției renunță și se întorc de unde veniseră, recunoscând că temerile și lipsa de entuziasm ale lui Perego fuseseră îndreptățite.

Perego știa din experiență că „Paznicul Pragului” nu tolerează pe oricine pe cărarea care duce la vestigiile civilizației enigmatice. După cum se temuse Perego, finanțatorii operațiunii nu fuseseră admiși.

În anul următor, alți membrii au organizat o nouă expediție. Perego (arătându-se la fel de rezervat față de planul lor) încearcă să-i facă să se răzgândească. Osteneală zadarnică!

Fără să-și facă vreo iluzie, Perego se resemnează să-i însoțească. În zori, micul grup pleacă cu jeepul, contând că vor ajunge la cărare pe la orele zece. Cam pe la această oră ajung în fața unui pod de beton, lucru care îi surprinde deoarece în locul acela al itinerarului n-ar fi trebuit să se afle nici un pod.

Se apropie un camion. Membrii expediției îl întreabă pe șofer despre punctul de pe șosea din care trebuie să pornească un drum perpendicular. Șoferul camionului râde și le spune că, într-adevăr, se află pe șoseaua X, dar merg în direcția greșită. Respectivul punct *se află în spatele lor, la două sute șazeci de kilometri de-acolo!*

O astfel de eroare este de neconceput! Cunosc perfect drumul și nici unul dintre ei n-a băgat de seamă vreo schimbare de direcție.

Descurajați, conștienți că „forțele oculte” se străduiesc să-i facă să se rătăcească, membrii expediției renunță și se întorc acasă. Pe drumul de întoarcere, ca să fie masa bogată, exploratorii scapă ca prin urechile acului de la un accident grav.

De data asta avertismentul este mult mai serios...

De ce le este interzisă această regiune? De ce porțile templului – despre care știu că se află „acolo” – nu se deschid pentru ei? Căci Perego este convins că în zona aceea din Serra do Roncador există o „poartă” prin care se intră în acest templu misterios.

Din 1960 până în 1970 a parcurs în toate sensurile acea regiune a vastului teritoriu, fără să fi reușit vreodată să ajungă în zona interzisă de „forțele oculte”. Știe direcția în care trebuie să meargă, știe cărarea pe care trebuie să apuce dar, mereu, această „poartă” nu se lasă descoperită...

Sigur, nu neg existența forțelor râului, dar în cursul diseuțiilor mele cu Perego mi-am exprimat îndoiala în privința naturii reale a acestor „bariere oculte” în acest caz. Pe ce se bazează certitudinea lui că templul și vestigiile misterioase se află într-adevăr în locul X?

Răspunsul pare să țină de parapsihologie, cel puțin la prima analiză.

Într-o zi, Perego citea liniștit un articol dintr-o revistă mexicană de arheologie despre o echipă plecată în Mexic, în căutarea unui templu, dar care nu reușea să-l localizeze.

În timp ce citea, prietenul nostru a simțit brusc *miros de Serra*, un miros tipic (un iz fad de putreziciune vegetală) în acea zonă explorată de el de nenumărate ori. *În același timp, în mintea lui vedea zona X în care se afla templul, tumulii și vestigiile de care nu se putuse apropia.*

E tulburat, dar nu se aprinde. Acest fenomen poate să rezulte dintr-o asociație de idei. Templul mexican imposibil de găsit = templul brazilian imposibil de ajuns la el. Încearcă o experiență, reia de la început lectura articolului... *și se produce aceeași senzație olfactivă urmată de respectiva viziune!*

Agasat, repetă încă o dată experiența și obține același rezultat derutant.

Perego se ridică, bea un pahar cu apă, se plimbă prin salon și reia lectura, de data asta foarte lent. Când ajunge la paragraful în care se vorbea de decepția arheologilor în fața neputinței lor de a descoperi acel templu, Perego simte din nou duhoarea grețoasă a junglei... Dar viziunea are acum detalii mai precise. I se arată pe ce față a muntelui X se ridică templul și vizualizează perfect „poarta” prin care se pătrunde în lumea subterană!

la imediat hotărârea de a porni într-o nouă expediție.

În timpul pregătirilor, exploratorul întâlnește o doamnă care – ca din întâmplare – îi vorbește de o expediție care plecase cu treizeci de ani în urmă în acel sector. Această doamnă împreună cu soțul ei, care făceau comerț cu piei tăbăcite, parcurgeau deseori călare vecinătățile zonei X, așezându-și tabăra ici și colo. Într-o seară, soțul ei a plecat să aducă lemne de la poalele muntelui Serra, pentru a face focul și a frige vânatul pe care îl pregătește femeia. Bărbatul se întoarce foarte agitat, spunând că făcuse o descoperire erxtraordinară. Soții pornesc la drum și ajung în fața unui portic de piatră acoperit cu inscripții, de unde începe o scară mare care coboară mai departe spre o pantă a muntelui. Însă, din cauza orei târzii, cei doi trebuie să se întoarcă în tabăra lor.

În zori, pornesc din nou, urmând drumul parcurs în ajun, bucurându-se la gândul că vor explora un teritoriu necunoscut de arheologi. Din păcate, *nu au mai găsit acel portic și nici atât scara de piatră!* Mai mult decât atât, amintirea a ceea ce văzuseră în ajun s-a estompat în cursul zilci. Abia când s-au întors acasă le-a revenit în memorie totul, în cele mai mici amănunte.

Perego a tras concluzia că cei doi nu erau suficient de „pregătiți” pentru a ridica vâlul misterului...

Expediția s-a organizat. Perego a luat legătura cu prefectul regiunii de la care a vrut să afle dacă nu cumva în ultimul timp indienii au migrat spre acel ținut neospitalier. Funcționarul nu și-a ascuns scepticismul, cele mai apropiate triburi trăind la sute de kilometri de locul acela.

În anotimpul secetei, propice explorării, misiunea era pregătită de plecare. Perego îl sună din nou pe prefect. Acesta se arată foarte tulburat. Contrar oricărei așteptări, triburi indiene s-au apropiat de regiunea X. Venite din direcții diferite, ele par să se îndrepte spre același punct, „încercuind zona interzisă”... Circulă tot felul de zvonuri. O „sferă de foc” ar ieși uneori dintr-o piramidă...

Perego își amintește că a citit ceva asemănător în vechile cronicile spaniole care vorbeau despre ținuturile incașilor, dar nu în statul Mato Grosso.

Expediția se pune în mișcare. Cu puțin timp înainte de solstițiul de vară, ea ajunge în sfârșit în vecinătatea faimoasei piramide și tabăra principală este instalată pe Serra do Roncador.

În ziua solstițiului și în săptămâna respectivă nu se întâmplă nimic. În cea de a șaptea zi (când alimentele sunt pe sfârșite), pe la orele șaptesprezece, o sferă de foc apare în vârful piramidei. Pornește în sus pe verticală, urcă aproximativ o mie de metri și coboară, lăsând în urma ei o dâră ca de cometă, și se întoarce în vârful piramidei.

În momentul acela expediția este practic încercuită de sfere verzi fosforescente de mici dimensiuni. După trecerea momentului de stupeoare, Perego și însoțitorii lui încearcă să prindă una dar, de fiecare dată, sfera se îndepărtează.

Sute de sfere plutesc la un metru și jumătate de pământ și se sustrag, cu o abilitate ce te duce cu gândul la o teleghidare, făcând fente derutante. Fenomenul luminează peisajul timp de câteva ore.

Unii membrii ai expediției sunt înspăimântați, nu însă și Perego și prietenii lui care sunt pasionați de ezoterism și tradiții. Ei cred că e vorba de un prim contact cu misterioșii stăpâni ai piramidei. Sunt convinși că în acel sector se află o „poartă” care comunică cu lumea chthoniană, acea lume subpământeană care apare în multe legende și tradiții.

În cele din urmă, sferile fosforescente verzi dispar. Ele vor reveni a doua zi și în următoarele trei zile.

Perego și prietenii lui au pus la cale un plan. Vor lăsa una din acele sfere să se apropie de ei, apoi toți trei se vor repezi împreună s-o prindă. Când apar sferile luminoase, cei trei își aleg una dintre ele și acționează. Sfera face zigzaguri, sare, se întoarce, se eschivează în mod cât se poate de inteligent. În timpul acestei hăituieli, Perego se împiedică iar unul din prietenii lui îl prinde în ultima clipă, ținându-l să nu cadă într-o prăpastie.

Sfera îi sfidează și se deplasează spre vârful colinei, imitată în curând și de celelalte.

Descurajați, prietenii noștri se hotărăsc să plece a doua zi. În noaptea aceea cerul sectorului va fi brăzdat de sute de discuri luminoase. Dimineața devreme, exploratorii pornesc pe drumul de întoarcere... escortați în stânga lor de numeroase sfere fosforescente în timp ce aparate discoidale survolează în permanență expediția.

Se sparg două roți și vehiculul e blocat. Doi membri ai expediției pleacă după ajutor. Una din nave – cu un diametru aproximativ de două sute de metri – părăsește formația și, la o înălțime de vreo sută de metri, se va deplasa în sus și în jos, pentru ca apoi, la sosirea ajutoarelor, să se îndepărteze împreună cu restul escadrilei.

La puțină vreme după această expediție – și ea eșuată – unii din cei care luaseră parte la ea și-au modificat comportamentul, dedându-se unor rituri solare sau lunare foarte ciudate. Unul dintre ei a slăbit șaisprezece kilograme în opt zile (analogie cu F.G. care și el a slăbit după ce a fost răpit).

Vreme de câteva săptămâni, Perego a fost lovit de amnezie și o paralizie. Mi-a explicat că s-au manifestat niște „forțe ciudate”. Una dintre aceste „forțe” spunea, prin telepatie, că se numește „JHF” și îl îndemna pe Perego să-și reia cercetările în același sector X, dar de data asta cu un grup de membri mai bine selecționați.

Foarte afectat de aceste eșecuri, de aceste reacții de apărare atribuite unor „forțe oculte”, Perego a renunțat, pentru un timp nedeterminat, la tentativele sale. De altfel, cu ocazia întâlnirii noastre din iunie 1980, ocupația lui nu i-ar fi permis să organizeze o nouă expediție. Poate mai târziu...

Mi-am depus totuși candidatura și a acceptat să mă ajute, să-mi indice pista de urmat. Acest răspuns favorabil a fost pentru mine cu atât mai plăcut cu cât mi se făcuse o ofertă specială, venind dintr-o sursă total diferită.

Situată mai la sud-vest, tot în regiunea Mato Grosso, în zona X ar exista un „sas” de comunicare cu un alt univers paralel unde niște „instructori” ar susține un fel de stagii la care uneori sunt invitați pământeni.

Oferta anterioară venea de la un personaj important, un inițiat care locuia într-un târgușor de la liziera junglei. Evident că IMSA ar putea să organizeze o astfel de expediție. Rămâne de găsit un mecena, niște sponsori pentru finanțarea acestei întreprinderi extraordinare și realizarea unui film documentar.

5. Forțe oculte sau... intervenții extraterestre?

În timp ce ascultam relatarea captivantă a lui Perego, mi-a trecut prin minte o altă ipoteză de lucru.

Este cât se poate de evident că acest sector X e ciudat de frecventat de nave luminoase care nu se pot confunda cu niște fluturi. Nu e neverosimil ca acolo să existe instalații permanente, o bază gigantică camuflată. Aceste teritorii aproape inexplorate,

sălbatică, cu acces dificil ar constitui un loc ideal pentru implantarea unui oraș subteran, sau ocuparea și amenajarea poate a uneia din acele lumi chtoniene care apar în tradițiile din America de Sud.

Să înlocuim „forțele oculte” cu sisteme de protecție ținând de o tehnologie sofisticată (neumană). Am putea enumera proiectarea de holograme, acționarea asupra circuitului de aprindere al vehiculelor, teleportarea acestora pentru a-i deruta pe exploratorii aflați sub control psihic. Să mai adăugăm la toate acestea sugestiile telepatice, fie directe, fie prin intermediul unor aparate psihotronice creând bariere mentale inhibitoare. Se ajunge atunci la o explicație *rațională* a acestor mistere săcâitoare. Căci a împrumutată astfel de puteri unor EBE (*Extraterrestrial Biological Entity*), buni sau foarte răi, nu ține de imaginar, ci decurge ipso facto din numeroasele constatări făcute din 1947.

„Gardianul Pragului” încetează prin aceasta de a aparține de domeniul ocultismului pentru a intra în cel al tehnologiei și al puterilor psi ale numiților *aliens*, „străinii” veniți de aiurea.

Mai putem admite și o „manipulare psi” a triburilor amerindiene împinse să înconjoare zona X pentru a-i descuraja pe curioși să se apropie.

Atunci pentru ce „teleghidarea” lui Perego tocmai spre această zonă misterioasă? Ce rost au avut sustragerile și influențele negative când el a fost pe punctul să-și atingă ținta?

Această tactică a momitului, această manieră de duș scoțian o vom întâlni frecvent asociată cu contactele și cu mesajele țesute cu absurdități și cu minciuni. Numiții ET sunt foarte pricepuți în arta de a ademeni martorii, a intra în legătură cu ei, ca apoi să se eschiveze, conștienți totuși că cei cu care s-au jucat vor vorbi despre experiența lor, întărind astfel noțiunea prezenței lor printre noi.

Un preludiu agasant pentru a ne condiționa, a ne pregăti pentru alte tipuri de manifestări, poate chiar pentru „contactul global”...

6. Astronava de pe lacul Titicaca

La 18 aprilie 1980, un magistrat francez, fost decan al baroului, căruia îi vom spune maestrul Dupont, se află împreună cu soția lui în vacanță, într-un hotel de pe malul lacului Titicaca, aflat pe granița dintre Bolivia și Peru.

La orele cinci dimineța, maestrul Dupont se trezește, cu ideea imperativă că trebuie să facă o fotografie a lacului. Pe moment nu-și dă seama de caracterul ciudat al acestei „cerințe”, venită Dumnezeu știe de unde.

Se scoală fără zgomot pentru a nu-și trezi din somn soția, își ia aparatul și deschide fereastra. Soarele tocmai începea să răsară, aruncând asupra orizontului și lacului o lumină galbenă ca șofranul. Pe lac remarcă jonci și un pescar indian în mica lui ambarcațiune. Maestrul Dupont face două fotografii și se culcă din nou.

La micul dejun, câteva ore mai târziu, fostul decan și soția lui află de la personalul hotelului că un OZN a fost văzut în zori planând la altitudine foarte joasă deasupra lacului. O informație care lui nu-i spune absolut nimic.

Abia la întoarcerea în Franța, după developarea filmului, va avea maestrul Dupont surpriza de a descoperi, pe una din fotografii, un uimitor disc aurit zburând la doi-trei metri deasupra lacului.

Cu siguranță că nu „întâmplarea” l-a împins pe fostul decan să se trezească și să facă acele fotografii, ci cei aflați în mica navă care au imprimat această sugestie în mintea lui!

CAPITOLUL IV

1. Un caz controversat

Să nu părăsim încă Brazilia, unde ne așteaptă și alte evenimente la fel de fantastice.

La 23 aprilie 1983 are loc în Brazilia cel de al doilea Congres Internațional de Ufologie. Cincizeci de conferințe în patru zile, unele dintre ele terminându-se în zori.

La ieșirea de la una din aceste conferințe târzii a avut loc, la patruzeci de kilometri de capitală și la kilometrul 19, o *vigilia* (veghe de observare). Cinci discuri zburătoare au făcut cu amabilitate o demonstrație de zbor la acest kilometru 19.

În urmă cu câțiva ani, participând la o adunare asemănătoare în Brazilia, un ufolog francez pe care îl voi numi „Bărbosul” sau „Fricosul”, grogarul unei comisii de anchetă privată și liberă și prima de acest gen în Europa, a fost invitat de un contactat să asiste la o RR III... și s-a eschivat în ultimul moment. După acest act de bravură, „Fricosul” și-a împărțit timpul între atacurile orale sau scrise împotriva celor care trudeau în spiritul lui Marc Thirouin (pionier al ufologiei) și o sectă din Peru! „Fricosul” a devenit (în

Franța) chiar strângător de fonduri pentru această comunitate enigmatică, fonduri despre care donatorii nu știu cum sunt cheltuite.

În cursul acestui congres internațional din 1983, profesorul A.J. Gevaerd, președinte al *Centro Para Pesquisas de Discos Voadores* (Maringa, statul Parana) care colaborează cu OPETOVNI (*Organisacao de Pesquisas de Estudos Teoricos sobre Objetos Voadores Nao Identificados*), a expus cazul „Alto Bacacheri”. Participanților la congres le-a fost distribuită monografia acestui caz și-i mulțumesc profesorului Gevaerd pentru că mi-a permis s-o reproduc.

Articolele din *Estados do Parana*, de la 5 și 6 mai 1977 sunt traduse și rezumate mai jos.

„5 mai 1977 – Mecanicul Florisval de Jesus, zis „Polaco” (Polonezul), a dispărut în mod misterios ieri dimineață, 4 mai 1977, pe la orele zece, lângă ramificarea drumului spre Atuba. Tocmai stătea de vorbă cu șase prieteni când, îndepărtându-se câțiva metri, pur și simplu a dispărut sub ochii lor, într-o fracțiune de secundă. Nimeni din anturajul lui nu se îndoiește că a fost transportat spre o altă planetă, sau spre o altă dimensiune, de niște oameni călătorind la bordul unei nave spațiale. Data precisă a acestei noi răpiri îi fusese anunțată exact cu un an în urmă, la 4 mai 1976, la Salto Osorio, *cu ocazia unei rapiri similare*. Florisval e celibatar. Și-a terminat liceul, nu fumează, nu bea și nu a avut niciodată probleme mintale. S-a logodit în urmă cu câteva luni și are mulți prieteni. Familia lui este compusă din unsprezece persoane, toate catolice. Tatăl său, Oswaldo Ferreira, patruzeci și șapte de ani, este adjunctul primarului din Campina Grande do Sul. Mama lui, Maria de Luz Ferreira (patruzeci și șapte de ani și ea), este neconsolată de dispariția fiului ei, *care de un an de zile trăia cu frica evenimentelor care, într-adevăr au avut loc ieri dimineață*.

Prima întâlnire

„Florival era militar în acea perioadă. Într-o seară, pe la miezul nopții, aflându-se de gardă la Salto Osario, în Maço Grosso, a văzut o lumină orbitoare care apoi și-a micșorat intensitatea, lăsându-l să zărească un aparat ciudat și doi oameni care purtau niște haine metalizate. A auzit o voce spunându-i: «Vom veni să te luăm la 4 mai 1976, la șapte dimineța, la *Mata Burro* („Omoară-măgarii”, pasaj care leagă aici cele două margini ale unei falii) a fermei».”

Prima răpire – 4 mai 1976

„Florival se afla la ferma de vite Agropecuria Planalto din Salto Osorio. Și într-adevăr a dispărut, pe la orele șapte dimineța, din locul unde s-a aflat mai târziu că era al doilea *Mata Burro* al fermei. Anturajul lui, care nu luase prea în serios relatarea primului avertisment, începu prin a-l căuta singur, apoi ceru ajutorul poliției și armatei. Unul din grupurile plecate în căutarea lui – din care făcea parte una din surorile sale – i-a descoperit urmele lângă un râu, dar *de parcă Florival venise acolo mergând cu spatele!* Florival a fost localizat la orele optsprezece, de un avion al armatei, la cincizeci de kilometri de locul de unde dispăruse. Tânărul avea o gleznă luxată și nu mai putea să vorbească. Când încerca să scrie, *o făcea cu un scris necunoscut care niciodată nu a fost descifrat*. Singurul cuvânt lizibil, pe care a reușit să-l scrie, a fost *Hitz Mitz*, numele uneia din ființele care îl răpiseră.

O săptămână mai târziu, când i-a revenit graiul, Florival a povestit că fusese dus la bordul unui aparat și că la întoarcere își luxase glezna sărind de la o înălțime de patru metri, nava care îl aducea neputând să coboare mai jos. *Florival rămânea fără glas de fiecare dată când încerca să dea mai multe detalii despre odiseea lui, iar când se străduia să scrie, o făcea din nou cu acel scris indescifrabil.*

El a confirmat faptul că își văzuse prietenii venind spre el în cursul căutărilor, dar Hitz Mitz îl prevenise:

– Tu îi vezi, dar ei nu te văd.

S-a dovedit mai târziu că echipa din care făcea parte sora dispărutului trecuse într-adevăr pe lângă locul unde se aflau – invizibili – Florisval și Hitz Mitz. Acesta îl anunțase în ziua aceea că se va reîntoarce să-l ia un an mai târziu, exact la 4 mai 1977, dar că după aceea Hitz Mitz și semenii lui nu-i vor mai crea nici o problemă, dimpotrivă, îl vor ajuta foarte mult.”

A doua răpire – 4 mai 1977

„Florisval părea din ce în ce mai anxios pe măsură ce se apropia data de 4 mai 1977. I se întâmpla să glumească despre el și aventura lui dar, în ajun, la 3 mai, văzându-l foarte agitat, unul din prietenii săi îl dusesse la un templu japonez de filozofie superevoluată Seicho-No-Ye, pentru a participa la o sesiune. S-a întors de acolo relaxat, mai vesel și chiar a dansat cu prietenii lui.

La începutul serii, în ziua de 3 mai, a declarat mama lui, ne aflam toți lângă el. Cel mai bun prieten al lui, Elder Bandeira, de la aeronautica militară, nu-l scăpa din ochi. După cină (a mâncat foarte puțin), am rămas cu toții grupați chiar în interiorul casei. Îl urmam pe Florisval oriunde se ducea, temându-ne să nu dispară. Noaptea nu se mai termina pentru noi, dar Florisval a dormit normal. A doua zi, pe 4 mai, s-a trezit foarte devreme și n-a mâncat nimic la micul dejun. De altfel, în ultimele luni dinaintea răpirii a mâncat foarte puțin. La orele noua a făcut o baie și părea foarte abătut. Când s-a îndreptat spre o fereastră, noi ne-am dus cu toții după el și unul din frații săi l-a întrebat: „Ce-ai, Polaco?” El n-a răspuns la întrebare și ne-a spus că vrea să-l viziteze pe vărul lui Luiz, care locuiește lângă casa noastră. S-a dus și acolo și-a întâlnit un alt prieten, Nelson de Oliveira, care i-a propus să facă o plimbare pentru a se destinde. Au mers așa pe jos până la bifurcația drumului spre Atuba. Au ajuns acolo cam pe la nouă și jumătate. În locul

acela se află un atelier de mecanică unde lucrează alți prieteni de-ai lui Florisval, cinci în total. Au stat un moment de vorbă și toți l-au văzut pe Florisval ieșind normal pe ușa atelierului *și dispărând sub ochii lor în fața ușii, de parcă s-ar fi dezintegrat în spațiu*. Poate că e incredibil, dar într-o fracțiune de secundă a dispărut, a devenit invizibil. Nu avusese timp să facă mai mult de cinci pași dincolo de ușă și toți au pornit în căutarea lui. Informată, o mașină de patrulare s-a deplasat spre Atuba, dar s-a întors fără să-l fi întâlnit pe Florisval.

Familia, disperată, a trăit momente de mare tensiune și l-a căutat în toate locurile pe care avea obiceiul să le frecventeze. Pe la orele optsprezece, cei de la templul Seicho-No-Ye s-au prezentat la casa lui Florisval (cartierul Alto Babacheri), pentru o „concentrare” care urmărea intrarea în contact telepatic cu Florisval, indiferent de locul unde ar fi putut să se afle.

Unul din frații lui Florisval – Osmail – era singurul care nu credea că extraterestrii sunt vinovați de dispariția lui. El i-a mărturisit mamei sale că l-a văzut personal „în interiorul unei sfere de sticlă” și o sfătuiește să caute hainele lui Florisval. Doamna de Luz Ferreira a avut un șoc deschizând cufărul fiului ei. Hainele dispăruseră deși seara trecută se aflau la locul lor. Cu câteva zile înainte de dispariție, Florisval le spusese fraților săi că vor putea să se folosească de mașina lui, dar în momentul răpirii avea la el cheile și actele. Osmail a plecat în căutarea lui Nelson de Oliveira „pentru a pune capăt acestei farse o dată pentru totdeauna”. Dar s-a întors căzut pe gânduri. Singurele lui cuvinte din seara de 4 mai au fost: „Ei (Florisval și extraterestrii) se vor întoarce acasă la orele trei ale după-amiezii de mâine, dar nimeni nu-i va vedea”. Și, într-adevăr, a doua zi, pe la orele cincisprezece, *în casă au început să se producă fenomene ciudate. Câteva femei tinere au leșinat, altele l-au strigat pe Florisval, totul într-un climat insuportabil de misticism și isterie colectivă!*”

Întoarcerea

„Pe la orele patru ale după-amiezii, în acea zi de 5 mai, familia a aflat de la reporterii ziarului *că Florisval reapăruse la Antonina, pe la orele treisprezece și jumătate*. Tardisio (sau Narcisio?) Ferreira, proprietarul prăvăliei Armazem Felicidade, din orașul Antonina, ne dă detalii despre reparația „Polonezului”: «Eram la teajgha când am văzut venind un tânăr ducând niște ziare sub braț. A intrat normal, a comandat o coca-cola, a plătit cu o bancnotă de zece cruzeiros și, arătând ziarele, m-a invitat să citesc titlurile care se refereau la dispariția lui. M-a întrebat dacă cred că e adevărat și eu i-am răspuns că da. Atunci mi-a spus că despre el e vorba. Am început să-i pun întrebări *dar nu putea să mai răspundă. Își pierduse brusc graiul și nu mai scotea decât un fel de grohăit*. Exprimându-se prin semne și scriind, tânărul a acceptat să anunț poliția și a fost dus la comisariat pe la orele paisprezece. Cred că într-adevăr a fost sechestrat de ființele despre care vorbește și nimic nu mă poate face să presupun că a mințit sau că povestea asta ar putea fi indiciul unei boli mintale. Fusese lăsat în mijlocul pădurii și după aceea luase un omnibuz, crezând că merge spre Curitiba, în realitate însă venind spre Antonina. Arăta normal. Nu avea decât o zgârietură la un picior și mi-a spus că și-a făcut-o în pădure.»

La comisariatul de poliție, Florisval a fost primit de comisarul Nilton Drapalsk, care a anunțat presa. Florisval, tot fără grai, părea total amețit. A răspuns la interogatoriu scriind în portugheză, spunând că a călătorit mult și a vizitat multe locuri diferite, dar că nu putea dezvălui nici un secret deoarece fusese amenințat că va avea mult de suferit din partea răpitorilor săi. A declarat că suferise deja enorm pentru că vorbise prea mult cu ocazia răpirii precedente. «Sunt prietenul lor (referindu-se la extraterestri), nu trebuie să spun nimic.» Aparent judeca normal, deși părea foarte distrat în unele momente. Răspundea prin mișcări de cap și scria cu o caligrafie foarte urâtă care se termina într-un fel de psihografie foarte rudimentară și ilizibilă.”

Această caligrafie urâtă care se termină într-un fel de psihografie amintește imediat de comunicările „spiritiste” primite prin scriere automată. O simplă constatare care ridică totuși o întrebare. Indiferent de sursă, oare aceste „comunicații” sunt defectuoase din cauza „receptorului” sau din cauza celor care „emit” și fac un bruiaj intenționat?

Acesta este deci raportul preliminar transmis de profesorul A.J. Gevaerd asupra acestui caz... controversat.

2. Rapirile repetate

Patru răpiri succesive în cazul cuplului Herminio și Bianca și două în cazul lui Florisval, în Brazilia. Se cunosc cazuri și în Europa.

La 8 ianuarie 1980, confratele și prietenul meu Maurice Chatelain mi-a trimis un articol apărut la 5 ianuarie 1980 în *National Enquirer*, un hebdomadar american care consacră uneori reportaje ufologiei.

Articolul era semnat de Edward Sigall și era intitulat *Răpit pentru a treia oară de un OZN*. Eroul fără voia lui al acestei aventuri uimitoare se numește Fortunato Zanfretta, un gardian italian din Genova, care în vremea aceea avea douăzeci și șapte de ani.

Italianul a fost îndelung chestionat sub hipnoză, apoi sub Penthotal de către profesorul Rolando Marchesan, șeful Centrului internațional de hipnoză medicală și psihologică din Milano. Martorul a mai fost examinat și de profesorul Giorgio Gianniotti, un neurolog din Genova. Ședința de hipnoză a fost controlată de doctorul Moretti. Toți au ajuns la concluzia că este perfect sănătos din punct de vedere mintal.

Primele două răpiri au avut loc în decembrie 1978, a treia la 30 iulie 1979 iar a patra în ziua de 2 decembrie a aceluiași an. Ultima a fost cea mai impresionantă.

În ziua de duminică 2 decembrie 1979 (exact la un an după prima răpire), Fortunato Zanfretta, a plecat din centrul Genovei, pe la orele nouă și jumătate seara, pentru a patrula pe la marginea orașului. Primul „incident” s-a petrecut după ce făcuse plinul la stația de benzină din centrul orașului. O „voce” din umbră i-a ordonat să se apropie, ceea ce a și făcut, pomenindu-se nas în nas cu o ființă înaltă, cu cap ovoid, cheală, purtând niște haine lipite de trup care aveau un aspect metalizat.

Străinul i-a ordonat să demareze, ceea ce a și făcut, incapabil să se opună. Pe colinele care domină Genova, italianul s-a îndreptat spre un norișor care cobora din cer și, acolo, mașina lui a fost aspirată în nor, care s-a dovedit a fi o navă enormă. „O navă atât de mare, precizează el sub hipnoză, încât ar fi putut încăpea în ea un oraș întreg! Era un fel de cetate a spațiului!”

La bord a fost primit de un grup de „străini” înalți, iar unul dintre ei i-a spus: „Vrem să vizitezi astronava noastră pentru ca într-o zi să fii în stare să-ți amintești tot ce-ai văzut.”

Extratereștii l-au condus spre o serie de cilindri mari plini cu un lichid ciudat de culoare albastră. I s-a explicat că unul din cilindri „conține unul dintre dușmanii noștri originari de pe o altă planetă”. Într-un cilindru se afla o pasăre iar în altul un om primitiv! Italianul a putut să viziteze o parte din navă, dar când l-au văzut iscodind ici și colo, i-au întrerupt „plimbarea” și l-au readus în vehiculul său rămas într-o cală. Mașina, „degravitată”, a fost readusă la sol...

Îngrijorați de dispariția colegului lor de aproape cinci ore, alți gardieni, neprimind nici un răspuns la apelurile lor radio, au pornit în căutarea lui. Unul dintre ei, locotenentul Giovanni Cassibba, patrulând pe colinele genoveze, a zărit deodată, decolând din zonă, un aparat în formă de trunchi de con, învăluit într-o aureolă roșie-portocalie care l-a orbit. Cu toate astea, locotenentul Cassibba a scos arma și a tras de câteva ori în direcția navei.

Apoi a tresărit. Din aparatul de emisie-recepție de la bordul mașinii s-a auzit vocea înspăimântată a lui Fortunato Zanfretta: „Urcă iar! Ajutor!”... Un moment mai târziu, vocea se auzi din nou, spunând cu ușurare: „Au decolat... Au plecat!”

Alți câțiva martori au văzut și ei nava îndepărtându-se cu o viteză fantastică, trecând de la un roșu bătând în portocaliu la un verde de smarald.

Locotenentul reperă mașina colegului său – năucit – și-l duse la cartierul general. Cu această a patra răpire lua sfârșit experiența cumplită a lui Fortunato Zanfretta.

3. Arși de un OZN

Noaptea de 29 decembrie a anului 1980.

La treizeci de kilometri de Dayton (Texas), Vikie Landrum, nepotelul ei Colby (șapte ani) și o prietenă, doamna Betty Cash (cincizeci de ani), merg cu mașina pe un drum pustiu. Deodată, pe cer apare un obiect foarte strălucitor care aruncă un fulger imens. După câteva minute obiectul se poate vedea mai bine la orizontul drumului rectiliniu, pe care-l domină de la o înălțime de vreo treizeci de metri.

Mare cât un castel de apă, obiectul are forma unui diamant și o flacără enormă țâșnește din vârf în direcția drumului. Se aude un sunet ciudat, un fel de bip-bip-bip.

Vikie Landrum oprește pe marginea șoselei, cuprinsă de panică, în timp ce la bordul mașinii temperatura devine insuportabilă. Își scoate imediat nepotelul și prietena în noaptea rece de decembrie... și brusc are impresia că se află într-o baie turcească! Sufocantă!

Pe cei trei martori încep să-i doară ochii, agresați de căldura copleșitoare care emană de la acea flacără provenind din vârful aparatului. Terorizat de spaimă, băiatul o ia la fugă spre pădure. Bunica îl prinde din urmă și îl îndeamnă să se roage.

Timp de un sfert de oră, ascunși în pădure, doamnele și copilul, înspăimântați, vor simți acea dogoare și vor auzi acel bip-bip-bip sfredelitor. Apoi aparatul se ridică și dispare cu o viteză vertiginoasă.

O oră mai târziu, toți trei sunt bolnavi, cu ochii iritați și suferind de arsuri, mai ales Vikie pe mâna și brațul stâng. În săptămânile următoare, cele două femei au pierdut mult păr și fața li s-a umflat. Apoi li s-a cojit pielea de pe față, brațe, picioare și chiar de pe urechi. Copilul a avut în special probleme digestive. Toți trei prezentau simptomele unei iradierii, constatate cât se poate de clar la Parkway Hospital din Houston.

Supusă unei regresii hipnotice în prezența lui John Schuessler, inginer la NASA, Vikie Landrum a rețrăit, înspăimântată, această agresiune.

Căci este greu să treci acest caz în categoria unor „simple” RR III! La fel cum ar fi lipsit de logică să crezi că niște „buni ET” s-ar deda la acest gen de distracție.

Pe Pământ există oameni de toată isprava, dar sunt, sau au fost, și canalii precum Hitler, Mussolini, Mao, Stalin, Khomeiny, Kadhafi, Saddam Husein și copărtași, care au comunicat unei părți a poporului condus de ei sadismul, fanatismul și cruzimea lor criminală. De ce-ar fi altfel în zona noastră galactică?

4. Răpire fără întoarcere în triumghiul Bermudelor

În seara de 30 decembrie 1986, pe o mare agitată, o navă de croazieră argentiniană plutea în largul insulei Cuba. Deodată pe cer a apărut un aparat mare, fusiform, înconjurat de o aureolă galbenă. Călătorii se năpustesc pe punți pentru a vedea acel aparat ciudat, dotat cu hublouri, care le însoțea vasul, dispărând și apărând printre nori. În curând, tot sistemul electronic și aparatura radio de la bord a căzut în pană.

Căpitanul Charles G. Reid îi liniștește pe pasageri. Nu e vorba decât de o „iluzie creată de efectele electrice din atmosferă” (o explicație plină de claritate!).

Într-adevăr, „iluzia electrică” dispare pe la miezul nopții și cei mai mulți dintre călători se reîntorc în cabinele lor, la bar sau în sala de dans.

Marilee Pittman și alți pasageri, care se încăpățânează să observe mai departe cerul, văd din nou ivindu-se acel aparat ciudat care se apropie cu mare viteză. Femeia a declarat: „Trei lumini mici s-au desprins din masa obiectului *și au atins ușor puntea*. Erau niște mici farfurii zburătoare. Într-un minut s-au reîntors la trabucul acela uriaș care a dispărut în nori”.

Pe la orele trei dimineața, matelotul Edward Clinton (douăzeci și șapte de ani) vede din nou acele lumini mici prevăzute cu proiectoare orbitoare care ating ușor coca navei aproape la nivelul apei, înainte de a dispărea în mare viteză. Îngrijorat, matelotul dă fuga să-l anunțe pe căpitanul Reid. Cabina căpitanului este goală și hubloul deschis. *Nimeni nu l-a mai revăzut vreodată pe acest ofițer și compania a ajuns la concluzia că s-a sinucis.*

Dar nu toți pasagerii au fost de aceeași părere. Aceștia au fost martorii deplasărilor repetate ale aparatului purtător și ale modulelor lui de mici dimensiuni care, de mai multe ori în timpul nopții, atinseseră ușor când puntea, când coca vasului.

5. „Ei” sunt printre noi!

În cursul turneului meu de conferințe din Canada, în anul 1978, un prieten din Quebec mi-a prezentat-o pe Linda H., douăzeci de ani, studentă. Prietenul meu reușise s-o convingă să-mi povestească întâlnirea ciudată pe care o avusese, aflându-se în compania altei studente, în stația de metrou Frontenac.

Pe la orele optsprezece, într-o seară de aprilie a anului 1976, cele două tinere au luat metroul în direcția Atwater. Deodată au

remarcat un bărbat ciudat, pe care Linda l-a descris. Era ciudat, avea o statură de aproximativ doi metri și o piele măslinie.

Necunoscutul nu acorda nici o atenție celorlalți călători (nu prea numeroși) dar, după un moment, de parcă s-ar fi simțit observat, a aruncat o privire furișă spre Linda, cu o expresie stânjenită și nemulțumită.

„Această ființă nu era chiar așa cum l-am desenat, m-a prevenit fata. Detaliile feței sale erau prea greu de redat pe hârtie. Să fi avut vreo șaizeci-șaizeci și cinci de ani. Nu era prea pârșos, iar părul de pe cap, foarte negru, fusese vopsit, căci unde crescuse se vedea cenușiu. Sprâncenele se alungeau ascuțindu-se spre frunte, după o linie care pornea de la pleoape și urca în sus. Detaliu foarte ciudat care ne-a impresionat tare mult, pleoapele sale erau de un cenușiu *metalizat*. Avea un nas grosolan și niște buze subțiri de culoare închisă. Hainele, în stare foarte bună, erau croite după moda anilor cincizeci. După toate aparențele, *noi eram singurele care-l vedeam, căci ceilalți călători îi ignorau în mod evident prezența!*

A coborât, ca și noi, la Berri de Montigny și l-am însoțit până în afara stației. Acolo, prietena mea, care era deja în întârziere, a trebuit să mă părăsească pentru a se duce acasă.

Și eu întârziaseam, dar l-am urmărit un moment. Mergea într-un mod foarte crispat, cu brațele lipite de corp și degetele strâns alăturate unele de altele. Mersul lui, foarte ciudat, m-a dus cu gândul la un robot. Se deplasa cu pași mici, foarte țepeni și destul de lent.

Am avut aceeași impresie neplăcută ca în metrou: *oamenii pe lângă care trecea pe stradă nu păreau că-l văd!*

S-a oprit la marginea trotuarului, nu departe de stația autobuzului 185, pe care-l așteptam și eu. Privea circulația trăgând cu ochiul la mine. S-ar fi zis că înțelegea bănuielile mele în legătură cu proveniența lui și mărturisesc că m-am întrebat dacă nu era cumva un extraterestru.

Se uita la stradă de parcă n-ar mai fi văzut până atunci așa ceva, examinând în mod deosebit mașinile care treceau. Privirea lui exprima un fel de surpriză. Părea că se întreabă cum reușesc mașinile alea să se deplaseze.

Asta m-a făcut să-mi spun că poate era vorba de un „spion” (un model mai mult sau mai puțin uman), care trebuia să-și transmită raportul unui superior. Apoi mi-a sosit autobuzul și a trebuit să abandonez această „supraveghere”.

Din ziua aceea m-am gândit mereu la acea ființă înaltă, cu pielea cenușiu-măslinie, cu pleoapele de un cenușiu metalic... Deseori am urcat în metrou la aceeași oră, la aceeași stație, dar nu l-am mai văzut.”

Linda și prietena ei erau singurele care-l vedeau pe acel „om”; nici călătorii din metrou, nici oamenii de pe stradă nu erau conștienți de prezența lui.

Asta te duce cu gândul la un decalaj spațio-temporal. Un moment, cele două fete poate că s-au aflat la interferența dintre două universuri (sau linii temporale) paralele, coexistând cu acel necunoscut la fel de derutat ca și ele. Ele pentru că ființa era diferită de oameni, el pentru că se pomenise într-un univers care nu era al lui!

6. Culoare spre alte lumi

De luni 29 aprilie până sâmbătă 4 mai 1985 a avut loc, la centrul comercial Bonneveine (Marsilia), primul Forum Internațional de Prezicere și Parapsihologie, condus de Maéva Sala, parapsiholog consilier și medium. Un centru remarcabil organizat de această doamnă și de Patrick Costaire, directorul tehnic al centrului. Colocviile și conferințele au fost conduse de doctorul Jeanine Fontaine, profesorul Lageot (Universitatea din Marsilia), monseniorul Francis Gosselin, episcop de Lyon, Raphael Balleydier (Canada), magnetizator-vindecător, Alain Le Kern

(geomancian-analist), doctorul Dominique Laffont (fitoterapeut), Daniel Huguet, hipnotizator și subsemnatul. Un *great event* despre care au vorbit toate mediile de informare și care s-a bucurat de un succes considerabil.

Cu ocazia acestui forum, Edmonde (prezicătoare cunoscută sub pseudonimul Isis Athena) mi-a adus la cunoștință un eveniment „extraordinar” a cărei martoră fusese, în iulie 1983, împreună cu o cunoștință a ei, șofer de taxi.

Am organizat o reuniune la Marsilia, acasă la prietenul meu Sauveur Padovano, numerolog și buchunist, strada Curiol nr. 77. Fără să le spun motivul, i-am invitat pe Maéva Sala, radiestezistul Gérard Giordan și Patrick Costaire. I-am chestionat deci pe Edmonde și pe Benoît B., șoferul de taxi care o conduce deseori în cursul deplasărilor sale. Benoît B. – cincizeci de ani, nu prea înalt – avea în momentul faptelor părul alb. Vom vedea că acest detaliu are importanța lui.

Benoît o ia deci cu mașina pe Edmonde-Isis Athena de undeva de la periferie și se îndreaptă spre centrul orașului. Pe la orele opt și jumătate seara parcurge *rue de la Grande-Armee*, bombănind puțin deoarece, de la o vreme, o mașină mică (Peugeot 104) îl urmărește prea de aproape. La capătul străzii oprește la semafor. Mașina din spate trage atunci lângă el, tot foarte aproape. Nemulțumit, Benoît întoarce capul, pregătindu-se să-l ocărăască pe automobilist, dar rămâne mut și aproape că înmărmurește de frică. La volan se află o femeie cam de treizeci și cinci-patruzeci de ani, cu pielea măslinie, bătând mai mult spre verde închis. Are un păr „dement”, cu șuvițe în care predomină maroniul, albul (un alb de făină) și galbenul. Poartă o rochie destul de banală, albastră cu picățele albe... E hidoasă, trăsăturile ei sunt parcă „decalate” în comparație cu ale noastre, ca o caricatură umană. Ochii ei verzi sunt parcă luminoși, greu de definit.

Benoît bâiguie celei de lângă el:

– Vezi și tu ce văd eu?

Edmonde confirmă, subliniind detaliile acelei fețe de o urâtenie înfiorătoare (fără nici o legătură cu machiajul de clown al unei punk-iste.)

Amândoi își dau atunci seama de o anomalie inexplicabilă. În cartierul acela unde circulația e totdeauna intensă, unde turiștii ieșiți la plimbare se amestecă cu locuitorii orașului, *domnește o tăcere minerală!* Nici urmă de vehicule, pietoni, motocicliști sau bicicliști. E pustiu și domnește o tăcere de vată, apăsătoare.

Semaforul se schimbă pe verde. Ca în vis – un adevărat coșmar – Benoît și automobilul său CX face parcă un salt înainte, *dar pare că nu atinge pământul!* Marea intersecție Chapitre, din fața bisericii reformatilor, este complet goală. Mașina o traversează cu rapiditate, pătrunde pe strada Adolphe-Thiers... *și, din nou, totul redevine normal.* Vacarmul circulației pur și simplu îi agresează. În spatele lor, la intersecția prin care trecuseră, mașinile se perindă una după alta, oamenii se grăbesc sau hoinăresc pe trotuare.

Edmonde și Benoît au ieșit din acea „bulă”, din acel vortex misterios și-și confruntă impresiile. Benoît, încă foarte tulburat de ceea ce trăiseră, fără să înțeleagă nimic din cele întâmplate, tresare când Edmonde suspină ușurată zicând:

– Să știi, Benoît, că am scăpat ca prin urechile acului!

Edmonde își dădea într-adevăr seama că scăpasera de un „culoar transdimensional”, zonă intermediară dintre universul nostru și un univers paralel!

Tânăra femeie nu avea de unde să știe că o ancheta datând din 1969 situa nu departe de acolo un alt „pasaj” de acest tip. Iar într-o noapte din 1980, Jean-Pierre Prevost a fost dus de extraterestrul Haurrio la capătul străzii Adolph-Thiers, cu ocazia unei experiențe ce are legătură cu existența unui sas transdimensional.

L-am întrebat pe Benoît dacă se mai produseseră și alte anomalii de la această aventură ciudată. Mi-a răspuns afirmativ.

Cu trei săptămâni înainte de reuniunea prezentă (deci pe la 25 iulie 1985), *părul lui alb devenise șaten deschis!* Acest lucru îl îngrijora. Se temea ca nu cumva părul lui să capete treptat acele nuanțe extravagante pe care le avea părul creaturii cu pielea măslinie!

O altă constatare mai îmbucurătoare, Benoît avea senzația evidentă (nu numai subiectivă) *că începuse să întinerească.*

Există un precedent celebru. Ventura Maceiras din Tres Arroyos, Argentina, după un contact avut cu extraterestrii la 30 decembrie 1970, a cunoscut o întinerire spectaculoasă... la vârsta de șaptezeci și trei de ani.

Dar să revenim la șoferul nostru de taxi, care fusese îngrijorat de două „anomalii” mai vechi.

Prin octombrie 1984, Benoît a luat un client pe care-l cunoștea foarte bine ducându-l până la Joliette, lângă port. Era aproape ora unu și jumătate dimineața și Benoît s-a întors la domiciliul său de la periferie, sau cel puțin a pornit spre el. Ce s-a petrecut după aceea? Mister. S-a trezit la orele șapte și jumătate, după o noapte liniștită, dar fără să-și amintească că se întorsese acasă. S-a repezit în garaj să se convingă că mașina era acolo. Era! Și-a întrebat soția. Nu, ea dormea și nu-l auzise când se întorsese.

În mai 1985, de data asta cu niște clienți necunoscuți, Benoît încasează costul cursei și pornește spre casă. Și se trezește din somn la el acasă, cuprins de o mare neliniște. La ce oră se întorsese *cu adevărat* acasă după gaura de memorie care succedase plecării clienților săi?

Se pare că Benoît, dintr-un motiv necunoscut, se află în atenția unei categorii de „vizitatori” poznași. Aceste diferite „anomalii” nu pot fi rezultatul hazardului... care nu există.

Într-o măsură mai mică poate, Edmonde ar fi și ea în aceeași situație.

În 1982 (cu un an înainte de întâlnirea cu automobilista înspăimântătoare, mărturie coroborată cu cea a lui Benoît), ea a avut un vis în care s-a văzut în *același cartier*. Benoît cobora scara rulantă de la metrou, la Stația Reformaților. Deodată s-a pomenit că trece prin zid și i-a apărut o rază mare de lumină albă în timp ce o voce spunea: „Dacă treci prin această rază vei vedea altceva”. Intrigată, Edmonde a trecut prin rază și a zărit niște șopârle verzi enorme. Și-a dat atunci seama (în vis) că era vorba de un culoar de trecere spre o altă dimensiune, de unde și remarca făcută șoferului de taxi: „Să știi, Benoît, că am scăpat ca prin urechile acului!”

Fără a comenta acest vis, le-am distribuit lui Edmonde, Maeva și Gerard Giordan fotocopia sectorului respectiv din planul Marsiliei.

– Pe o stradă din acest cartier – nu e vorba de *rue de la Grande-Armée* – se află un imobil în care un apartament a fost ocupat de niște ființe venite din altă lume. Încercați să localizați acest imobil, le-am cerut eu.

Eu, Sauveur Padovano și Patrick Costaire ne-am retras să bem un păhărel, lăsându-i pe radiesteziști și pe Benoît împreună cu cele două prezicătoare.

Am revenit peste douăzeci și cinci de minute și am examinat cele trei planuri. Maeva și Gerard Giordan își localizaseră (separat) cercetările asupra unui sector mult prea la est și Edmonde puțin cam la nord de Punctul Alfa pe care numai eu îl cunoșteam. Am fost pur și simplu încântat. *Asta dovedea că nici o punte telepatică inconștientă nu se stabilise între mine și experimentatori.*

I-am sfătuit atunci să caute pe strada Z... și mi-am concentrat imediat gândurile asupra unui subiect cu totul diferit. În mai puțin de un minut, Maéva Sala a localizat un imobil *foarte aproape* de Punctul Alfa, pe partea stângă a străzii Z. Edmonde și Gerard Giordan, tot pe partea stângă, s-au oprit asupra unui imobil aproape vecin, dar sub reperajul lor. I-am felicitat pentru localizarea lor satisfăcătoare, abaterea fiind neglijabilă.

Repet faptul că nici unul dintre participanții la testul pe plan nu aveau de unde să cunoască Punctul Alfa. Nici unul nu știa despre ancheta făcută de mine acolo în 1969, protagonistul fiind Jean-Claude Pantel.

Pot să spun doar că acest apartament de pe strada Z era în mod vădit un sas, un releu transdimensional folosit de niște umanoizi, identici cu noi dar dotați cu puteri fantastice. Eu și Alain Le Kern am constatat efectele fizice decurgând din aceste puteri, vreme de trei ani, tot în prezența unor numeroși martori.

Înainte de a trage concluzia se impun câteva remarci.

Caracterul hidos, scandalos și extravagant al creaturii conducând o mașină în centrul celei de a doua metropole franceze nu are scopul de a trece neobservat. Mai ales în acel „vortex” (imaginea unui oraș mort!) în care fuseseră proiectați Edmonde și șoferul de taxi.

Această ostentație din partea unor „manipulatori” urmărea un scop deliberat. Voiau să se arate celor doi (și numai lor), să-i sperie, să-i îndemne să vorbească despre această întâlnire neliniștitoare și totodată absurdă. Căci absurdul face parte din *sistemul de bruiaj creat de numiții ET*.

În aproape toate cazurile faimoase, binomul „bruiaj-absurditate” îi descurajează și-i îndepărtează pe științisti.

În schimb, spiritele deschise *primesc* mesajul: OZN-uri = nave neterestre; ocupanții lor = entități venite din alt spațiu. „Marginalii” cercetării avansate, necontaminați de tabuurile universitare, pozitivistice, raționaliste, găsesc în asta subiect de reflecție și adaugă progresiv elemente noi la acest puzzle ufologic. Structurile lor mentale *diferite* (deloc superioare, ci diferite, insist asupra acestui lucru) le permit să înțeleagă faptul că binomul „bruiaj-absurditate” este o momeală pentru înșelarea adversarului. Iar în această împrejurare, adversarul este în mod esențial generator de gânduri negative: farfuriile zburătoare și extraterestrii nu există; martorii au fost înșelați, sunt niște bețivi, debili mintali, glumeți.

Această atitudine nihilistă va da naștere progresiv unui adevărat terorism intelectual care va pune botniță multor oameni de știință și va înșela presa, radioul și televiziunea.

CAPITOLUL V

1. Ciudatul caz „Pi Mu Sigma”

Să poposim în Elveția pentru Pi Mu Sigma, numele de cod atribuit de IMSA acestui contactat.

Acest funcționar de treizeci și cinci de ani, căsătorit, tată de familie, locuiește în cantonul Vaud. El avea să-mi telefoneze, cuprins încă de o vie emoție, în seara zilei de 22 decembrie 1982, pentru a-mi povesti aventura lui din ajun.

Deci, în seara aceea, pe la orele opt, elvețianul se oprește la Michel, un coleg de serviciu, de la care pleacă pe la opt și patruzeci de minute ducându-se la el acasă. Pe timp frumos, traseul nu-ți ia mai mult de cincisprezece-douăzeci de minute. Dar a nins și prudența îl îndeamnă să nu meargă cu o viteză mai mare de șaptezeci de kilometri la oră. Prin urmare, drumul ar fi trebuit parcurs cam într-o jumătate de oră.

Relaxat, Pi Mu Sigma conduce fumând o țigară. Ia un viraj și merge pe lângă pădurea care se întinde *pe stânga lui*. La dreapta sunt câmpuri, pășuni, teren neted. Zona e pustie.

Deodată, în oglinda retrovizoare din interior, automobilistul zărește o sferă luminoasă de un roșu intens care se deplasa în

zigzag în spatele mașinii. Având un diametru de vreo cincisprezece centimetri, obiectul se deplasează cu o viteză vertiginosă, la stânga, la dreapta, *și lasă în urma lui dăre roșiatice.*

Intrigat, cel de la volan stinge țigara, care ar fi putut să provoace reflexe în oglindă, dar lumina mobilă nu dispare. O senzație ciudată pune stăpânire pe elvețian (care cu o clipă în urmă fredona foarte destins): neliniste, sentiment de neputință, paralizie treptată, însoțită de dureri în spate și ceafă. Sfera luminează vehiculul, *dar nu-l orbește pe cel de la volan.*

„Parcă înțepenisem. mi-a explicat el. Nu am avut nici un reflex, nici un gând să mă opresc, cuprins parcă de o frică inexplicabilă. Mi se pare că m-am întors cu greutate ca să văd lucrul acela prin geamul din spate al mașinii. Deși avea un roșu intens, nu am fost orbit nici un moment. Se deplasa de la stânga la dreapta cu o viteză nebună, venea pe margini. O clipă chiar mi s-a părut că sfera aceea a ajuns pe pardesiul meu aruncat pe bancheta din spate. Din momentul acela în memoria mea e o gaură. Probabil că am mers mai departe, dar abia la aproximativ un kilometru de la apariția acestui fenomen, redevenind conștient, m-am oprit în mijlocul satului Penthereas, ieșind din mașină, cuprins de panică, deschizând portierele ca să mă asigur că sfera nu se află înăuntru, sau sub pardesiu. O clipă mi-a trecut prin minte să mă întorc la locul cu pricina, dar o anumită neliniste m-a împiedicat. Am luat benzină din sat și am ajuns acasă pe la nouă și patruzeci și cinci de minute, găsindu-mi nevasta foarte îngrijorată pentru că nu obișnuiam să întârzii.

I-am povestit ce mi s-a întâmplat și, la capătul nervilor, m-am prăbușit peste masa de la bucătărie, golit de toată energia, plângând ca un copil! Având în continuare acea durere în spate și în ceafă.”

Realismul experienței sale era atât de mare încât mi-a mărturisit că era hotărât s-o facă publică. L-am sfătuit să nu se ambaleze, să se gândească la ironiile proștilor care ar putea să-i

dăuneze carierei și l-am întrebat dacă în Elveția fuseseră înregistrate alte observări de OZN-uri în zilele respective. Am insistat să cerceteze ziarele și revistele elvețiene. Poate că – în cazul în care nu fusese observat nici un OZN – se produsese vreun eveniment insolit putând să constituie un indiciu interesant.

Sfatul a fost bun. A doua zi după telefonul lui (23 decembrie 1982), Pi Mu Sigma a găsit în cotidianul *24 Heures* un articol al ziaristului Guy Thebault reprodus aici *in extenso*:

„Crater spectaculos la Begnins. Un fenomen inexplicabil. – Un eveniment insolit s-a produs săptămâna trecută la Begnins. Un crater neașteptat și spectaculos prin mărimea lui a fost descoperit pe câmpul aparținând domnului Roland Haefeli, în locul numit Le Peuye, pe drumul spre Burtigny, înainte de sat. Gaura are o adâncime de aproximativ șapte metri și un diametru de cinci metri. Nu se poate avansa nici o explicație precisă cauzei acestui accident. Câțiva tehnicieni, în special geometri au examinat ieri locul. Ceea ce o miră cel mai tare pe doamna Haefeli, este faptul *că împrejur nu se remarcă deloc pământ aruncat*. Pare că solul s-a scufundat pur și simplu, dar această explicație stârnește mult scepticism. Nimic nu a făcut să se prevadă acest eveniment. Terenul nu fusese semănat. Domnul Haefeli se pregătea să împrăstie bălegar pentru a-l cultiva. De la un vecin a aflat ce se întâmplase.

Ipoteza cea mai verosimilă este că o pungă subterană de noroi a fost dizolvată și cărată de apele de izvor de-a lungul anilor. Firește, există și partizanii trecerii pe-acolo a extraterestrilor. În literatura specializată se poate citi că vâlceaua Prevondavaux, situată ceva mai sus de locul cu pricina, este unul din terenurile lor favorite de aterizare. De asemenea, unii bătrâni își amintesc că în copilăria lor, bunicii povesteau că, în urmă cu două sute de ani, un om care căuta apă săpase în acest scop multe galerii subterane în acea regiune...”

Mă informez și obțin „caracteristicile” acestei găuri, apărute în mod misterios în noaptea de 13 spre 14 decembrie 1982.

Săpătura făcută exact la nouăzeci de grade și o sută de metri cubi de pământ moale a dispărut. Pe câmp nu e nici o urmă de roată de camion sau de sapă mecanică. Nici un fel de pământ aruncat în exterior. Fundul gropii e format din pământ gol, fără nici o urmă de iarbă, de vegetație care se află totuși în jurul ei. Asta exclude complet ipoteza unei prăbușiri de teren.

Pi Mu Sigma îmi aduce la cunoștință intenția sa de a lua legătura cu Guy Thébault și-mi cere părerea. Caracterul obiectiv al acestui articol, aluzia deloc sarcastică la ipoteza unei intervenții extraterestre, după părerea unora, mi-l face pe autor simpatic. Acest ziarist onest va publica despre Pi Mu Sigma un articol în cotidianul *24 Heures* (10 ianuarie 1983). Un articol foarte obiectiv, care relatează faptele așa cum s-au petecut, fără bășcălie sau insinuări jignitoare.

2. Investigații sub hipnoză

Deși hipnoza nu constituie în sine o dovadă categorică, acest procedeu permite totuși să se obțină *indicații*, readuce la lumină amintiri uitate, reconstituie elemente de apreciere foarte utile care vor putea fi comparate cu alte cazuri.

Pi Mu Sigma și-a manifestat singur dorința de a se supune unei ședințe de hipnoză, și am fixat data de 1 februarie 1983. M-am dus în Elveția împreună cu hipnotizatorul Daniel Huguet. Au fost de față și alți prieteni: Odile și Pierre D., soția lui Pi Mu Sigma, pictorul Sabine Mangin și Denise Thébault, soția ziaristului, din păcate absent din cauza unei gripe puternice (il întâlnisem la el acasă chiar în acea dimineață).

Daniel Huguet a efectuat o regresie hipnotică asupra lui Pi Mu Sigma, ajungând până în seara de 21 decembrie 1982.

Subiectul și-a părăsit colegul de muncă (Michel) și pe soția acestuia pe la opt și jumătate seara. A condus mașina cu șazeeci de kilometri la oră (drum umed: „O să înghete”, va spune el) și

întâlnește pe drum numai două-trei mașini. Cer plin de stele, dar noapte întunecoasă. E în plină formă, fericit că se întoarce acasă, unde-l așteaptă nevasta și copiii. Încetinește la un viraj spre dreapta pentru a-și aprinde o țigară și coboară geamul din stânga ca să iasă fumul.

Sub hipnoză, cu o voce care se altera treptat, Pi Mu Sigma a descris sfera care a apărut în spatele mașinii:

„Vine de departe. Are un diametru de zece-douăzeci de centimetri. Sfera se apropie foarte repede și rămâne în spatele automobilului la un metru și jumătate, poate doi. *Rămâne fixă.* Apoi se mișcă la stânga, la dreapta și lasă o dâră. O văd pe cele două laturi ale mașinii *și se oprește la nivelul portierelor*”.

Conduce acum mașina doar cu 45-50 km/h și întoarce capul. Sfera e pe bancheta din spate deasupra pardesiului!

Daniel Huguet îi sugerează să se oprească, să privească cu atenție la sfera care luminează interiorul mașinii și-l sfătuiește s-o atingă. Nu simte nimic, mâna îi trece prin sferă *dar atunci nu-și mai vede degetele*, nu percepe nici o senzație tactilă.

Daniel îi cere să-și continue drumul și ședința continuă, permițându-ne să reconstituim faptele care ar putea fi rezumate astfel: venind „de sus”, o lumină albă luminează mașina, pe care el nu o mai controlează, și-i „aține calea” *plutind deasupra solului!* Pi Mu Sigma încremenește în scaun, cu gura deschisă, uluit. Un con de lumină roșie coboară din cer și învăluie vehiculul în imponderabilitate. (Subiectul e cuprins de neliniște, se plânge de dureri în spate și șale.)

Hipnotizatorul îi sugerează să se ridice „ca în vis” și să vadă de unde provine acea lumină roșie. Pi Mu Sigma spune că la o înălțime de vreo douăzeci de metri se menține în punct fix un obiect rotund, „ca un iglu așezat pe o tavă circulară cu un diametru de cinci-șase metri”. Conul de lumină roșie pornește de la bază, care este de un gri metalizat. „Obiectul e rotund și tare, parcă ar fi fier. Mâna nu-mi trece prin el. E plin de muchii, ca un caroi aj.

Aceste striuri pornesc din vârf spre bază, la intervale egale, ca o portocală tăiată în bucăți.”

Daniel îl invită (tot „ca în vis”) să treacă de „coca” obiectului pentru a ajunge în interior. Subiectul face întocmai și se miră: în interior totul e alb, dar acest loc pare mai mare decât văzut din exterior. Tavanul este „mai mic” decât podeaua. Vizitează două încăperi goale, nu prea mari, și parcurge culoare înguste. Totul e alb. *În încăperea centrală se află un orificiu care emite fasciculul roșu îndreptat în jos.*

Când ajunge în încăperea de sus, subiectul remarcă un ax vertical, ca o coloană centrală. Totul e pustiu. Subiectul are impresia că se află într-o încăpere boltită, cu o coloană axială masivă. Nu știe de unde provine lumina albă. Nu se vede nici un fel de mobilier. Pi Mu Sigma nu știe cum poate acel „obiect” în care se află să stea în aer.

Plângându-se din nou de dureri dorsale dar și abdominale, subiectul este „readus” în prezent și trezit conform procedurii obișnuit.

Lipsa celor douăzeci de minute din cursul traseului și dezvăluirile fragmentare făcute sub hipnoză, ne îndreptătesc să credem că în acest timp a fost „preluat” și dus la bordul unei nave imobilizate deasupra mașinii sale. Restul e vag, ca în blocajul clasic caracteristic multor răpiri.

3. O punere treptată sub control?

Elemente anexe, unele anterioare, altele posterioare, justifică această întrebare.

Înainte de ședința de hipnoză rezumată mai sus, revin la suprafață treptat amintiri ciudate, temporar uitate.

Să revenim la memorabila seară de 22 decembrie 1982. După terminarea programului, Pi Mu Sigma se duce acasă la prietenul său Michel. Bea un păhărel (*unu!*, nu mai multe!),

flecăresc și, brusc, nu mai aude nimic. Pare că e înconjurat de tăcere. În minte îi vine un gând cu totul nepotrivit, fără nici o legătură cu discuția: *Dacă prietenii mei ar ști că există și alte ființe, care nu trăiesc pe Pământ...* Și deodată paravanul de tăcere dispare.

Pi Mu Sigma își aude din nou interlocutorii (prietenul și soția lui), care n-au observat nimic. Acest incident ciudat îi dispare din minte. O oră mai târziu, pe drum, are loc întâlnirea cu sfera de un roșu aprins!

Mai târziu iese la lumină altă aminire, la fel de ciudată.

Când sfera s-a așezat pe bancheta din spate, s-a petrecut un fenomen bizar, asemănător cu o distorsiune a spațiului. Între el și volan s-a produs un efect de profunzime anormală. Volanul era foarte departe de el și el se simțea de parcă ar fi fost aspirat spre partea din spate a mașinii! Era învăluit într-o lumină roșie, satul din fața lui devenind și el roșu.

O săptămână mai târziu, miercuri 29 decembrie, Pi Mu Sigma simte furnicături pe gât, sub ceafă. Soția lui remarcă niște urme roșii în formă de mici dreptunghiuri verticale (înălțimea trei centimetri, lățimea un centimetru), așezate la intervale egale în jurul celei și până în dreptul urechilor. Aceste urme dispar cu desăvârșire a doua zi.

De produs s-au mai produs și alte fenomene, care ne îndreptătesc să credem că Pi Mu Sigma e „sub supraveghere”

În noaptea de 13 spre 14 februarie 1983 (deci după ședința de hipnoză din ziua de 13), pe la orele unu și jumătate, i-a apărut fața unui bărbat, aspect la fel de material ca și fenomenul precedent, dând impresia ciudată a două ființe într-una singră.

Iată ce spune Pi Mu Sigma despre această „observație”:

„Chipul acela arăta tras la față, părul părea lung, ochii puțin migdalați și de un albastru frumos. Expresia feței era cea a unui om de o mare înțelepciune, foarte pașnic. În momentul apariției acestei ființe, am fost parcă șocat, nu puteam să fac nici un gest, nu puteam să pronunț nici un cuvânt. Aș fi vrut să-mi anunț soția

care deja dormea. Acel bărbat a simțit probabil că mi-e frică căci – uitându-se la mine cu aceeași privire de mare înțelepciune – mi-a zâmbit și apoi totul a dispărut. Expresia acelei fețe m-a lăsat să înțeleg că voia să mă liniștească, că va fi totdeauna acolo și că va reveni. Fața era scăldată într-o lumină de un alb opac, părând că iese dintr-un fel de ceață. De atunci îi simt tot timpul prezența”.

Câteva zile mai târziu, sfârșitul lui martie/începutul lui aprilie 1983, Pi Mu Sigma se culcă, dar nu doarme. În spatele pleoapelor închise încep să treacă imagini colorate. La est de casa sa, cerul este „roșu ca focul”, brăzdat de dăre albe ce se întind de la est la vest. Și continuă:

„După aceea s-au succedat tot felul de imagini, cu aceeași rapiditate. Imagini de orașe dintre care ultimul a fost Berna, capitala Elveției. Prima „vedere” (au fost patru ale acestui oraș) înfățișa Palatul Federal, cu vânzoleala oamenilor și a mașinilor – o scenă de toate zilele. A doua clădire înfățișa edificiul făcând explozie. A treia arăta palatul arzând. În a patra nu mai erau decât ruine, pustiire, lipsa oricărui semn de viață. Imaginile dinaintea celor în care apărea Berna înfățișau orașe intacte necunoscute de mine. Dar văzându-mi la urmă capitala, am tras concluzia că și ea va avea aceeași soartă. Altădată, privind spre vest (imagini care defilau sub pleoapele mele închise), am simțit pământul cutremurându-se violent și un munte de apă țâșnind pe deasupra masivului Jura și formând după aceea un lac întins care acoperea tot peisajul”.

La 15 iunie 1983, Pi Mu Sigma participă la o adunare la primărie. La orele zece și patruzeci și cinci seara (ca și în ziua de 15 iunie 1983, cu ocazia vizitei la Michel, colegul lui de serviciu), prietenul nostru se pomenește că, brusc, nu mai aude nimic din ce se vorbește. Cei din jur flecăresc, le vede perfect de bine buzele mișcându-se, dar tăcerea e totală! „Extratereștrii sunt acolo. Mă observă și pe mine și pe cei din jurul meu”, își zice el.

„Tăcerea” persistă unu-două minute, apoi „sunetul” revine și aude perfect ca înainte. Când se întoarce acasă, pe la

douăsprezece și jumătate noaptea, își găsește soția dormind și lustra aprinsă. I se pare ciudat. Explicația o va avea a doua zi... Dar s-o lăsăm pe soția lui să povestească.

„M-am culcat pe la opt și jumătate. Nu puteam să dorm, așa că am citit un moment după care am stins lumina, fără să reușesc totuși să adorm. Auzeam tot felul de zgomote, neobișnuite, probabil din cauza fricii, soțul meu nefiind acasă. M-am întins pe o parte, cu capul spre ușă, apoi m-am întors, cu fața la fereastră, spre stânga patului. În momentul acela – să fi fost zece jumătate, zece și patruzeci și cinci – am văzut o luminiță roșie traversând camera ca o linie roșie, apoi fenomenul a dispărut instantaneu. Mi-am zis în gând că sunt cu siguranță acele „ființe” care se manifestă. În cele din urmă am adormit, dar am lăsat lumina aprinsă pentru că eram neliniștită.”

O precizare. Fereastra cu pricina – am verificat – dă spre câmp. În partea aceea nu e nici șosea, nici alt fel de drum și nimeni nu se plimbă pe-acolo nici măcar ziua.

De mai multe ori, singur sau în compania soției sale, Pi Mu Sigma a asistat la diferite fenomene paranormale dar va vedea pe cer și sferc colorate. În apartament a răsunat de două ori o sonerie de telefon, venind de nicăieri, evident nu de la telefonul familiei, pentru că ridicarea receptorului nu a întrerupt acea sonerie agasantă!

În sfârșit, la 15 august 1983, manifestările au luat o cu totul altă întorsătură.

Seara după cină, Pi Mu Sigma s-a dus pe jos la părinții lui, de unde s-a întors pe la zece și zece și a urmărit un moment programul de la televizor în compania soției și a fiicei sale Véronique (paisprezece ani). Atunci a fost „împins” să iasă afară și să dea ocol casei. Pe cerul înstelat, chiar deasupra pădurii (aflată la o distanță de șase sute de metri), clipea, fix, un fel de far triplu de un galben portocaliu.

Pi Mu Sigma a simțit înfiorări în tot corpul. S-a uitat la ceas, a văzut că era zece și jumătate și și-a chemat familia, care a

dat fuga și a putut constata prezența acelor trei faruri lipite, nemișcate, nu prea sus, poate la vreo douăzeci de metri deasupra copacilor.

Véronique, la cererea tatălui său, s-a dus repede să aducă o lanternă. La semnalele acesteia, „obiectul” s-a stins, pentru a se reaprinde după cincisprezece secunde. Acest „dialog” semnal-răspuns a ținut vreo zece minute. Regiunea a fost survolată de un avion venind de la Geneva și obiectul și-a încetat imediat clipirile. Nu se mai vedea nimic. Totuși Pi Mu Sigma era convins că „ei” erau acolo. Pe la zece și cincizeci de minute, lăsându-și familia în pragul casei, Pi Mu Sigma se îndreaptă spre pădure, stabilind că își va semnala traseul prin aprinderea lanternei la fiecare trei minute.

„Mergând în direcția pădurii, în întuneric, nu mă simțeam prea liniștit, mărturiseste el. Le simțeam prezența, din ce în ce mai peceptibilă pe măsură ce mă apropiam. Tot corpul mi se înfiora, dar nu uitam să fac semnale soției și fiicei mele. Am urcat panta unei coline în timp ce o senzație ciudată puneă stăpânire pe mine. Deodată m-am pomenit în fața unei enorme semisfere de lumină galben-portocalie, având la bază vreo douăzeci de metri și o înălțime de vreo zece metri. Lumina astfel difuzată provenea dintr-un punct central, mai roșu, situat în vecinătatea solului. Extraordinar! Cu cât mă apropiam mai mult, cu atât mai mult sporea intensitatea luminoasă. Îmi simțeam corpul traversat ca de un curent electric de joasă frecvență. Fenomenul era însoțit de un zgomot înăbușit, comparabil cu cel al unui transformator. Lumina părea însuflețită de vibrații, de pâlپări rapide. Era incredibil și frumos totodată. Eram convins că „ei” erau acolo și așteptau.

Fără să mă las cuprins de panică, am început să dau înapoi și n-am mai văzut nimic. Am înaintat iar și fenomenul mi-a apărut din nou. Am înaintat încă puțin și m-am poticnit deodată de un obstacol invizibil. Am vrut să fac o experiență, m-am dat înapoi, am mers spre dreapta și am înaintat din nou, pentru a constata că

nu puteam merge mai departe. Am repetat de câteva ori aceleași mișcări și de fiecare dată, situat la aceeași distanță de sursa luminoasă, obstacolul invizibil nu-mi dădea voie să mă apropii mai mult. Am îndreptat spre lumină fasciculul lanternei și am văzut că se oprea pe obstacolul invizibil, fără să-l traverseze.

Din când în când, semisfera luminoasă bătând în portocaliu devenea aproape roșie. Atunci aveam impresia că „obiectul” urma să se materializeze. M-am întors în fugă la soția mea și, înainte de a reveni spre lumina aceea, i-am strigat să cheme un prieten, pe Léon M., ca să vină și să confirme și el ceea ce va vedea. Fenomenul luminos s-a îndepărtat, dar le simțeam prezența. Înfrorarea corpului nu mă părăsea. Au trecut douăzeci și cinci de minute și, brusc, am simțit că nimic nu se va întâmpla. Înfrorarea a dispărut... și Léon a sosit cinci minute mai târziu. Din păcate, totul se terminase! Am examinat solul, pe locul unde se produsese fenomenul, dar n-am descoperit nici cea mai mică urmă.”

Pi Mu Sigma este convins că într-o zi va avea o întâlnire de Gradul III, o întâlnire „fizică” însoțită de un dialog, ca în cazul multor contactați. Această convingere ar putea foarte bine să rezulte dintr-o condiționare, dintr-o punere sub control...

Înainte de a încheia – provizoriu – dosarul Pi Mu Sigma, să ne oprim asupra unei anomalii dintre cele mai ciudate, pe care subiectul o descrie astfel: „... M-am dat înapoi și n-am mai văzut nimic. Am înaintat iar și fenomenul mi-a apărut din nou”.

Împreună cu câțiva cercetători de la IMSA (printre care Daniel Huguet, Jean-Louis Forest – decedat între timp – și Bernad Delarue), am investigat un caz tulburător, în departamentul Gard, unde ne-am deplasat de câteva ori la familia X.

O familie fără probleme, cu un fiu de treisprezece ani căruia îi vom spune Eric. Fără probleme? Nu chiar. De doi ani de zile (ne aflăm în toamna lui 1981), Eric fotografiază... niște „lucruri” pe care numai el le vede. A făcut peste două sute de poze cu acele

„lucruri”, câteva filme video și înregistrări sonore. Eric, în prezența noastră, își ia aparatul Polaroid – examinat de noi în prealabil – și îl însoțim, pe la începutul după-amiezii, pe drum în fața casei de țară a părinților săi. Mergem la vreo douăzeci de pași în urma lui.

Deodată face un gest să ne oprească. „Ea” se află acolo. „Ea” este un fel de sferă bătând în portocaliu cu o „bilă” în centru, pe care numai Eric o vede. Dar obiectul misterios nu se află acolo – în mod fizic – în natură, ci apare într-un fel de paralelogram „fără acoperiș”, negru tot, în care Eric, aplecându-se puțin, își introduce capul, cu ochiul lipit de ocularul aparatului. Face o poză, se dă înapoi, ieșind din acea zonă neagră pentru a veni spre noi, în timp ce fotografia iese treptat din aparat. Obiectul corespunde cu descrierea făcută de el. Repetăm experiența și-i cer lui Eric să ne anunțe când ajunge la zona neagră care adăpostește ozn-ul (căci adolescentul este convins că are de-a face cu un vehicul extraterestru).

– Gata! Chestia e aici! ne anunță el cu aparatul lipit de față, gata să apese pe declanșator. Ce fac?

– Deocamdată nimic, îi zic eu. Ne vom apropia încet de tine. Anunță-mă dacă se întâmplă ceva.

Facem exact nouă pași și Eric strigă:

– Nu mai văd nimic! Nici negru, nici obiect portocaliu.

Ne tragem înapoi, el face câțiva pași înainte și se află din nou în zona neagră, unde face „în mod normal” o poză.

Vom relua această experiență de mai multe ori, fără a putea descoperi vreun trucaj.

La 3 noiembrie 1981, Eric și familia lui repetă experiența în prezența unui reprezentant legal, maestrul P., trimis de IMSA. La cererea noastră, reprezentantul a cumpărat el însuși filmele și a echipat propriul său aparat fotografic, pe care i l-a încredințat lui Eric. Maestrul P. a făcut o încercare cu magnetofonul meu, convingându-se că banda nu are nimic înregistrat, și îl încredințează și pe acesta adolescentului. Acesta parcurge opt-nouă metri în

stânga grădinii și se oprește când ajunge la „zona neagră”, cu spatele spre noi.

Iată un extras din procesul verbal întocmit de reprezentantul trimis de IMSA:

„Operațiunile au început la orele cincisprezece și cincisprezece minute și s-au desfășurat în următoarea ordine (...).

Experimentul cu magnetofonul: Prima încercare cu tânărul (aici figura numele adolescentului pe care îl voi înlocui cu Eric), aparatul funcționează normal și înregistrează zgomotele externe (vehicule, găinile din apropiere). După câteva încercări, tânărul Eric rămâne singur cu magnetofonul. După ascultare, pentru că s-au auzit zgomote ciudate, tânărul Eric a fost invitat de domnul Guieu să-și golească buzunarele. În buzunar s-au găsit o lanternă mică și un obiect mic în formă de grilă din material plastic. Frecarea unghiei pe acest obiect ar putea să explice zgomotele auzite. (În urma verificării s-a constatat că zgomotul nu era totuși asemănător).

Experimentul cu aparatele foto: Diferitele serii de fotografii făcute cu aparatul Polaroid, atât de tânărul Eric cât și subsemnatul, vor fi anexate. Ele sunt în număr de patru și nu impun nici o remarcă deosebiă. Testele au fost efectuate după aceea asupra unor fotografii făcute cu aparatele de tip clasic. Acestea din urmă, manipulate de tânărul Eric, s-au blocat (tânărul Eric aflându-se în afara razei mele vizuale).

După ce am făcut o fotografie (...) cu aparatul meu personal Canon AE 1 cu motor de antrenare, tânărul Eric a operat singur și fără să poată fi văzut. S-a întors după câteva clipe declarând că aparatul era blocat (acest gen de incident s-a repetat de mai multe ori, cu ocazia experiențelor anterioare, JG). Trebuie precizat că acest aparat a fost încredințat fotografului din R., André B., care a rebobinat pelicula în întuneric.

După developare, se observă că, posterior fotografiei făcute de mine, gelatina nu a fost impresionată și că o smulgere s-a produs la începutul filmului, ceea ce ar implica o tentativă de rebobinare

fără debraierea motoraşului şi nu o blocare în cursul unei fotografieri.

Experimentul cu aparatul video: Filmul făcut de tânărul Eric a fost vizionat după aceea pe televizorul soţilor X. (părinţii lui Eric, JG). Derularea lui a lăsat să se vadă o zonă negativă scurtă cu pierderea imaginii.”

Pozele făcute sub controlul reprezentantului împuternicit de IMSA sunt mai neclare decât cele din cadrul experienţelor precedente, totuşi se pot constata anomalii ciudate care n-ar putea fi explicate, de exemplu, ca fiind vârful degetelor lui Eric pe marginea inferioară a obiectivului aparatului.

Zgomotele ciudate înregistrate pe magnetofon sunt şi ele mai puţin clare decât înainte. Dar ne putem întreba – dacă a fost vorba de trucaj – cum a putut Eric cu o mână să facă fotografia, cu cealaltă să acţioneze magnetofonul... În timp ce zgâria cu unghia pe mica grilă din material plastic? Cu atât mai mult cu cât, cerându-i-se să zgârie numita grilă cu unghia, zgomotul obţinut – derizoriu – nu ar fi putut fi comparat cu zgomotul „mecanic”, clar, un fel de clinchet, înregistrat în prealabil de mai multe ori.

În acea perioadă, părinţii lui Eric mi-au spus că se află în corespondenţă cu Jean-Claude Bourret, care ar fi fost hotărât, după spusele lor, să scrie o carte despre acest caz şi să le cedeze jumătate din drepturile de autor. I-am sfătuit călduros să accepte această ofertă atât de generoasă... care însă a căzut în uitare. Ei au încredinţat o serie de fotografii cunoscutului GEPAN (Grupul de Studiu a Fenomenelor Aerospaţiale Neidentificate)... şi mai aşteaptă şi acum rezultatul examinărilor!

Era oare Eric un subiect psi, capabil să impresioneze un film fotografic precum americanul Ted Serios care, pentru a obţine fotografii bune, sub control ştiinţific riguros, trebuie în prealabil să „se îmbibe” copios cu bere? Să aibă el acces la un vortex, un sas care comunică cu un univers paralel sau cu nişte nave nimbate de o lumină bătând în portocaliu ce admit să fie fotografiate numai de el?

CAPITOLUL VI

1. 2 Mu Beta și contactele lui în serie

Această anchetă efectuată de IMSA a început vineri 4 februarie 1983 la Pau, acasă la Frank Duval, care era atunci președintele regional al IMSA-COR Atlantic.

Cazul prezenta unele puncte comune, foarte tulburătoare, cu cel al lui Frank Fontaine. În timpul anului 1983 și începutul lui 1984 l-am interogat pe acest contactat, pe soția lui Lucienne și doi tineri căsătoriți, Paul și Monique, prietenii lor, care au trecut mai mult sau mai puțin prin aceleași peripeții.

Numele sunt fictive iar locul contactului inițial nu va fi menționat.

Notele, casetele înregistrate totalizează peste cincisprezece ore de interviuri, dintre care o regresie hipnotică efectuată de Daniel Huguet. Régis, un hipnotizator prieten cu Frank Duval, a efectuat și el o sedință de hipnoză cu ocazia primei reuniuni de la Pau.

Iată elementele (rezumate) ale lungii noastre investigații. În acest caz, ca în multe altele, nu va trebui să se piardă din vedere că respectivul contactat este aproape totdeauna *manipulat*, sugestionat. Pe amintirile lui reale pot fi grefate „amintiri induse”

de amintiții ET. Aceste amintiri false se îmbină perfect cu propriile fantasme ale subiectului. Totuși cazul „2 Mu Beta” prezintă suficiente elemente tulburătoare (dintre care unul de-a dreptul extraordinar și *verificat* pentru ca la plecare să fi avut un substrat autentic).

Acțiunea începe undeva în Gironde, la sfârșitul lunii octombrie 1978. Marcel (nouăsprezece ani) este logodit cu Lucienne (șaisprezece ani), înscrisă la un liceu cu internat, la două sute de kilometri de orașul unde locuiește Marcel. Ea își petrece sfârșiturile de săptămână la părinții ei și acolo își primește logodnicul. Acesta nu are permis de conducere, dar împrumută micul Citroën al surorii sale. Pentru a ajunge la Lucienne, băiatul merge totdeauna pe aceleași drumuri lăturalnice pentru a nu da ochii cu jandarmii.

Marcel nu a mers prea mult la școală iar cultura lui este una dintre cele mai reduse. Practic nu citește deloc și se interesează mai ales de muzica rock.

În seara aceea, pe la orele zece, Marcel își părăsește logodnica, și pornește pe drumul de întoarcere, trist la gândul că nu-și va revedea logodnica mai înainte de sfârșitul săptămânii. Nu e foarte concentrat asupra conducerii, cunoaște drumul la perfecție. În apropierea satului B., înainte de a ajunge la un viraj, băiatul are o senzație ciudată, nu mai e în stare să facă nici o mișcare *voluntară*. Totul pare totuși normal și, deși surprins de acest fenomen, Marcel nu intră în panică, dar își pune întrebări. *Cine mișcă așa cum trebuie volanul pentru luarea virajului? Cine micșorează viteza la coborâre?*

Roțile încep să muște din taluzul unui drum deosebit de noroiOS, căci a plouat, și mașina pătrunde pe drumul paralel cu cimitirul... un cimitir, ba încă și noaptea, asta era o situație pe care Marcel, în mod obișnuit, n-ar fi apreciat-o foarte tare. Putea să-și continue drumul un Citroën vechi prin acel nori argilos? O adevărată mocirlă! Și va putea acum să urce coasta aceea abruptă? Puțin probabil... Și totuși reușește fără măcar să patineze.

Pe o distanță de peste un kilometru de urcușuri și coborâșuri, prin pădure, mașina face adevărate minuni, se joacă cu noroiul, de parcă nici n-ar fi atins pământul! Și adevărul e că nu simte nici o zdruncinătură! în vârful unei coaste, la orizont, o lumină alunga întunericul. Mașina coboară panta și urcă pe celălalt versant. Itinerarul ca un tobogan îl apropie tot mai mult de acea lumină care crește în intensitate. Deși fricos din fire, Marcel, în mod inexplicabil, nu intră în panică. Se resemnează. Rămâne pur și simplu cu mâinile pe volanul pe care o forță „exterioară” îl manevra cu dexteritate!

Un ultim urcuș și, la capătul de jos al declivității următoare, apare o zonă plată, plantată cu pini mici, luminată *a giorno* de o enormă sferă de lumină. Părând să aibă un diametru de cincisprezece-douăzeci de metri, sfera staționează în punct fix la vreo zece metri deasupra solului, fără a se sprijini pe ceva vizibil. Lumina, de un alb opalescent, învăluia peisajul fără să-l orbească.

Mașina și-a continuat drumul, apoi s-a oprit *singură*, încetșor, sub sferă. Portiera mașinii s-a deschis singură.

Uimit la culme dar fără să-i fie teamă, mai curând fascinat de „obiectul” acela de o frumusețe ireală, Marcel a mers sub sferă și s-a oprit exact în dreptul axei scâldat de lumina blândă, liniștitoare.

„Aveam impresia că mă aflu în centrul unui bec electric opalescent!”

Exact același lucru îmi spusese și Bianca în Brazilia

Puțin după aceea, un cilindru translucid, cu un diametru de aproximativ doi metri, a coborât încet și l-a „capturat” pe tânăr, în timp ce sub picioare, pe sol, îi apărea un disc de lumină mai „consistentă”. Prin cilindru ușor albăstrui, diafan, Marcel nu mai vede peisajul din jur decât vag, confuz. Discul și cilindru s-au pus în mișcare, ducându-l cu ele pe Marcel, fermecat, dar fără să fie cuprins de panică... deoarece se afla sub control, fiind conștient într-un fel că e în mâini bune.

Discul suport s-a oprit la nivelul podelei unei încăperi rotunde, cu un perete de un alb opac. Cilindrul și-a continuat ascensiunea până la plafon, baza deschisă trecând prin fața băiatului.

În acea încăpere se aflau patru fotolii albe, cu spătar înalt și capitonat, așezate în semicerc în fața unui stâlp, o coloană înaltă de un metru și jumătate, cu un vârf oblic, cu un diametru de 40-50 cm. Această parte de sus forma un fel de ecran tv, bombat, dar stins. Coloana ocupa o poziție retrasă față de axa încăperii. Fotoliile nu aveau picioare, doar un con cu vârful în jos sub care, fixat în podea, se afla un con mai mic cu vârful în sus. Vârfurile nu se atingeau, totuși fotoliile păreau la fel de solide de parcă s-ar fi sprijinit pe patru picioare obișnuite.

Marcel își dădu seama brusc că se putea mișca normal și atunci fu cuprins de angoasă, cu atât mai mult cu cât simțea niște prezențe, foarte apropiate, care îl observau.

Se întoarse cu teamă și avu un șoc: descoperi două persoane (acesta e termenul folosit de el, asemenea multor altor contactați), doi umanoizi care stăteau în fața lui zâmbitori.

Primul, asemănător cu un om din punct de vedere morfologic, având o înălțime de aproximativ un metru șaptezeci, purta un combinezon care i se mula pe corp – fără guler – cu un aspect metalizat, albastrui (nu se vedea nici o cusătură). Capul, mai voluminos decât al nostru, în întregime chel, nu altera cu nimic frumusețea lui derutantă. Avea trăsături fine, o față alungită, ochii de un verde imposibil de descris, ușor migdalați, o gură mică, pielea de un alb albastrui, o expresie „fraternă”.

Al doilea personaj era mai înalt (1,85-1,90 m) și purta o tunică albă. Pe umeri îi cădea un păr blond. Avea ochii albaștri și migdalați, o față frumoasă dar tot atât de fină ca a primului și o piele de un alb lăptos, nu roz ca cea a europenilor. Fruntea, mai îngustă, era legată cu o bantă roșie împodobită la mijloc cu un triunghi (desenat cu o linie lată de culoare neagră), cu vârful în sus, închis într-un cerc alb.

Vârsta aparentă? Cel mult treizeci de ani. Regularitatea trăsăturilor dădea impresia că ieșiseră dintr-un tipar, în ciuda caracteristicilor proprii, precum sprâncenele foarte fine ale celui de al doilea care abia dacă îi marcau arcadele.

Ființa cheală îl invită pe Marcel cu un gest să-i însoțească. Băiatul se supuse și constată că discul de lumină de sub picioare s-a stins imediat și a luat aparența podelei imediat ce l-a părăsit.

Întorcându-se pentru a-și urma gazdele, Marcel descoperă în spatele lui alți doi umanoizi asemănători cu „blondul”, purtând ca și el o bantă roșie, dar cu un păr șaten închis. Unul dintre ei, solid, supt la față, se deosebea de tovarășii lui. Dacă n-ar fi avut o privire ciudată, ar fi putut foarte bine trece drept un pământean. Părul îi cobora până la piept și, sub tunică albă, purta o centură dintr-o țesătură mov.

Toți patru înaintară spre perete și o parte din el păru că se dematerializează. Prin această deschizătură au pătruns în a doua încăpere, dreptunghiulară, cu tavanul în pantă. În mijloc se afla o masă ovală înconjurată de fotolii asemănătoare cu cele din încăperea rotundă. Tăblia mesei semăna cu o oglindă, pentru că reflecta imaginea lui Marcel și a umanoizilor ce luau loc în fotoliile cu capitonaj gros care le curba corpurile.

Ființa cheală cu pielea ușor albastruie zâmbi din nou cu simpatie și, cu o voce blândă, fără accent, se exprimă în franceză:

– Nu trebuie să-ți fie frică, Marcel... Da, îți cunoaștem numele. Pe mine mă cheamă Haurrio...

Numele l-a lăsat indiferent pe Marcel în acea noapte de la jumătatea lui octombrie 1978. Pentru că acest nume nu va intra în scenă decât o dată cu cazul Cergy-Pontoise, la 26 noiembrie 1979, cam treisprezece luni mai târziu.

Se constată variante în privința estimării taliei numitului Haurrio: 1,70 m spune Marcel și 1,80-1,85 pretinde Frank Fontaine. Acesta din urmă, neștiind nimic de experiența lui 2 Mu

Beta, nu a putut să se „inspire” din descrierea sa. Pe de altă parte, este știut că aceste ființe își pot modifica înfățișarea după dorință. În fața lui Marcel, tovarășii lui Haurrio poartă în jurul frunții o bantă împodobită cu o piramidă înscrisă într-un cerc. Fontaine descrie însă un colier de care atârna o bijuterie care reprezenta o piramidă „alungită”.

Haurrio a explicat că el și cei care-l însoțeau aparțineau unor lumi diferite dar se considerau ca frați.

– Te-am ales de multă vreme și-ți cunoaștem gândurile. Știm că tu crezi în Dumnezeu și-ți vom încredința o misiune, dar ești liber să refuzi și să pleci chiar în clipa asta. După cum ești liber să ne ceri să-ți ștergem din minte amintirea întâlnirii noastre.

– S-ar părea că mă cunoașteți bine, admise Marcel. Dacă considerați că pot să îndeplinesc acea misiune, n-am să refuz.

Înainte de a spune în ce consta misiunea, Haurrio a descris un tablou al genezei Pământului și a devenirii sale (care nu corespunde deloc cu ce spun scrierile sfinte)! La început, Pământul e „gol”, fără vegetație și nu are satelit natural. Probabil că nu există nici soare, dar în această privință amintirile sunt destul de confuze. Reprezentanții mai multor planete – grupate într-un fel de confederație interstelară – organizează o expediție și se îndreaptă spre Pământ pentru a-l face „viabil”. Această expediție cosmică „aduce” în primul rând Luna și o pune pe orbită!

Să nu ne grăbim să râdem așa cum ar fi făcut, de exemplu, contemporanii lui Francisc I, dacă un „nebun” le-ar fi spus: „într-o zi, niște tuburi care vor arunca afară foc vor părăsi Pământul și vor lansa sfere de metal care vor avea „aripi de fluture”. Aceste aripi vor bea razele de soare și „ochii” lor, de la o altitudine de o sută de leghe (patru sute de kilometri), îi vor privi pe bieții muritori ocupați cu treburile lor”. Stăpânind gravitația, o civilizație avansată cu zece sau o sută de mii de ani față de a noastră ar putea fi în măsură să facă lucruri considerate delirante în zilele noastre.

Fiecare „etnie” din acest corp expediționar științific își atribuie un sector al Pământului, plantează vegetale, animale, construiește baze și crează o nouă rasă, cea a oamenilor care vor fi instruiți de „genitorii” lor.

Aceștia, afirmă Haurrio, profund pașnici, nu dispun de nici o armă...

Lucru de neconceput, ca și cum te-ai duce în vizită la eschimoși în șort, tricou și sandale! Vom avea ocazia să mai semnalăm și alte afirmații (voit?) neverosimile.

Acești pământeni rămân în zona de influență a fiecăreia dintre aceste etnii extraterestre care le conduce evoluția. O dată cu trecerea secolelor, oamenii au înțeles că unele unelte, unele mașini, unele „energii” puteau să constituie o armă, precum acele discuri „de gravitație” pe care respectivii ET circulă prin aer. Un astfel de disc (mobil individual), lansat împotriva unui adversar, ar putea cu ușurință să-l ucidă!

La strămoșii noștri se dezvoltă atunci un ansamblu de defecte, ignorate de creatorii lor: orgoliul, simțul profitului, gelozia, o atitudine belicoasă. Toate acestea se manifestă mai întâi prin certuri între grupuri de oameni, dar lucrurile nu merg mai departe pentru că strămoșii noștri se tem de mânia stăpânilor lor („zeii”, Elohimii din Biblie).

Pământenii se perfecționează pe nesimțite – în plan tehnic, se înțelege – și fabrică arme din ce în ce mai ucigătoare, „trasante” (laser?), poate chiar nucleare. Și de la veleități se trece la acte.

– În ce epocă se situează această civilizație și acest conflict? l-am întrebat pe Marcel.

– Nu se poate ști. Extraterestrii n-au calendar, deci nu ne pot indica nici o dată.

Această afirmație, la fel de neverosimilă ca absența armelor, denotă intenția deliberată de mistificare. Marcel este totuși sincer, repetând cuminte ce i-au îndrugat „frații” din spațiu.

Acest conflict, punând în acțiune arme radiante, adică nucleare, propun structuri industriale și tehnologice de vârf integrând factorul timp. Să-i fi lăsat corpul expediționar al extratereștrilor pe pământeni turbulenți să-și înzestreze arsenalele cu arme atât de devastatoare? Răspunsul lui Marcel nu ne lămurește deloc:

– Extratereștrii pot crea lucruri (materiale) doar prin forța gândului. Să-i fi inițiat pe pământeni în acest domeniu? În acest caz, pământeni au putut să creeze arme care au provocat ravagii cumplite în anumite locuri de pe planetă. Atunci au hotărât să plece, luând cu ei tot ce le-ar fi putut permite oamenilor să se perfecționeze tehnologic – de exemplu să construiască astronave capabile să transporte distrugerea și în alte lumi. Înainte de a decola, și-au lăsat câțiva reprezentanți. Din cauza acestui război, globul pământesc a suferit transformări mari, topirea ghețurilor polare provocând un dezechilibru. Au avut loc cataclisme.

Descendenții supraviețuitorilor au fost supuși unei „diminuări” a inteligenței și memoriei. Au pornit de la zero, nu mai aveau instrumente (adică structuri industriale, laboratoare, materiale, toate fiind luate de extratereștri, JG). Totuși au găsit un fel de discuri care le-a adus niște cunoștințe, pe care însă nu le-au putut pune în practică din lipsa instrumentelor și a materialelor potrivite. Unele din aceste discuri au fost găsite de supraviețuitori în piramidele Egiptului, care serveau drept locuințe extratereștrilor.

Ceea ce, natural, e fals! Piramidele egiptene nu au fost locuințe. În schimb, sub (marile) piramide ar exista etaje subterane, încă nedescoperite, care ar constitui niște „capsule ale timpului”, ascunzători în care s-ar găsi o moștenire tehnologică antediluviană, învățăminte destinate generațiilor viitoare.

– Extratereștrii, continuă Marcel, au abandonat contactele în acea epocă îndepărtată, dar au ținut Pământul sub supraveghere, sperând că pământeni vor ajunge la înțelepciune. Venirea, șederea lor pe planeta noastră nu a fost un eșec, ci o experiență printre multe altele. Se simt puțin vinovați de conflictul care a decurs de aici, dar își păstrează totuși speranța în ameliorarea oamenilor, pe care vor să-i lase să aleagă liberi, să evolueze spre iubire, fraternitate, spiritualitate. Au revenit periodic pentru a perfecționa supravegherea, „împrumutând” uneori corpurile unor pământeni, trăind, circulând liber printre noi. *Ceea ce fac și acum din când în când.*

– Când ți-au vorbit extratereștrii despre Frank Fontaine?

– Vara trecută (1982). După spusele lor, Frank era un tip valabil pe care se biziiau, dar ceva, nu știu ce, probabil că n-a mers cum trebuia. Poate comportamentul lui Jean-Pierre Prévost, care după ei spune multe lucruri neadevărate.

– Cu ocazia primului contact, la ce oră ai intrat în navă și la ce oră ai ieșit?

– Cred că era miezul nopții când am intrat și cinci dimineața când am ieșit. Schimbaseră locul mașinii și o plasaseră în sensul drumului de întoarcere. N-a fost nevoie să fac manevre. De data asta am demarat stăpân pe volan. Când am ajuns acasă, mama m-a găsit ciudat, parcă schimbat. Mai târziu i-am povestit ce se întâmplase. I-a fost greu să admită că totul putea să fie adevărat...

– Să ne întoarcem puțin, Marcel. Știi cumva dacă „întâlnirea”, contactul prevăzut pentru 15 august 1983 la Cergy-Pontoise va avea loc?

– Nu, nu va avea loc. Se tem ca nu cumva să se repete un război la fel de nimicitor ca cel care a pustit Pământul în urmă cu mulți, mulți ani în urmă. Preferă să evite acest război... provocând cataclisme (geologice, JG), așa cum au mai făcut în trecut. Cataclisme care vor schimba profund pământul *dar în mod controlat* (datorită tehnologiei lor, JG)... Asta se va produce în

1983 sau 1984, de acăea am scris cu pensula pe camionul meu „Apocalipsa 84”.

Să amintim că această convorbire înregistrată a avut loc la Pau în data de 4 februarie 1983 și că, dacă nu cumva greșesc (mi se întâmplă să fiu distrat), nici un cataclism de mare amploare nu a lovit globul pământesc de atunci... Dar nici în privința asta nu trebuie să ne pripim. Există deja semne alarmante. Vom reveni asupra lor.

– Știu, a continuat Marcel, că ultimul meu contact va avea loc în Provence, în trecătoare de la Verdon, unde extraterestrii au o bază al cărei șef se numește Ismalis.

– În urma acestei întâlniri cu Haurrio și însoțitorii lui, ai constatat schimbări semnificative la Marcel? am întrebat-o pe Lucienne.

– Da, psihologic s-a schimbat.

Marcel ne dă un exemplu:

– Mi-au vorbit foarte mult de înțelepciune, de necesitatea de a fi bun, conștient de forța dragostei. Da, m-am schimbat. Nu m-am mai dus să dansez, mi-am abandonat toate discurile. Muzica ne transformă, aduce niște chestii care nu sunt totdeauna bune, ca tinerii care ascultă muzică rock, se îmbracă în rockeri, etc. Mi-au explicat că această muzică duce la revoltă.

Ca și la Frank Fontaine, vocabularul lui Marcel este destul de sărac și mă străduiesc, fără să-i denaturez gândirea, să-i corectez sintaxa și stilul.

– „Dacă accepți să fii ca noi, mi-au spus ei, e preferabil să nu mai asculți muzică.” Și-mi dau seama că urmându-le sfatul mă simt într-adevăr foarte bine. Am renunțat la slujba pe care o aveam și acum lucrez împreună cu Paul (Paul și Monique, al doilea cuplu de contactați, JG). Alternativ, amândoi distribuim ziare și lucrăm la o companie de închiriat mașini. În felul acesta avem timp să

întâlnim oameni, să le vorbim de contactele noastre. Ceea ce cer extraterestrii este foarte simplu: „Spune ceea ce ți s-a spus, spune ceea ce vezi”. Sperând că oamenii, datorită convorbirilor cu noi, vor deveni conștienți.

– Care e frecvența contactelor tale?

– Foarte variabilă. Pot să treacă șase luni, apoi un mesaj telepatic anunță o întâlnire. De cele mai multe ori cu Lucienne se face contactul mental. I se indică o întâlnire și contactul are loc. Căci Lucienne a venit de mai multe ori. De când ne-am căsătorit, l-am luat și pe Ismalis, băiețelul nostru, la bordul navei, așa cum am făcut cu Paul și Monique... Ah, încă ceva! Cu ocazia primului contact, Haurrio mi-a vorbit de decorporare, de dedublare, și de posibilitatea de a-i întâlni pe extraterestri și prin decorporare. Primul meu contact a avut loc într-o duminică seara. Tocmai o părăsisem pe Lucienne care a doua zi trebuia să se întoarcă la școală. Marți seara, deci patruzeci și opt de ore mai târziu, în cursul nopții, mă trezesc, mă pomenesc în picioare într-un fel de halo luminos care se oprește la nivelul gâtului. Și, stupefiat, constat că sunt în același timp și în pat. Adică sunt culcat, adormit și în același timp în picioare în cameră, învăluit în acel halo de lumină! Atunci mi-am amintit de ce-mi spusese Haurrio în legătură cu dedublarea. M-am deplasat și am constatat că merge! Atunci mi-a venit ideea să mă duc la Lucienne, numai că, din păcate, nu-i cunoșteam liceul. Am reușit totuși, nu știu cum și am văzut-o în dormitorul comun, dormind ca și celelalte fete din internat. M-am uitat la ea cum stătea acolo întinsă în pat, și pe urmă am plecat. A doua zi am crezut că am visat.

Vineri m-am dus s-o aștept pe Lucienne în stația de autobuz, la vreo cincizeci de kilometri de casa mea. Nu-mi venea să-i vorbesc de visul acela și, pe de altă parte, n-aș fi vrut să fie ceva ascuns între noi. I-am povestit deci acel vis și atunci Lucienne a avut un fel de tresărire de stupefacție.

– Eram profund tulburată, mi-a explicat Lucienne, deoarece în cursul nopții de marți, o fată care dormea într-un pat vecin cu al meu, s-a trezit și *a văzut lângă patul meu o siluetă aureolată de lumină! O siluetă care apoi a plecat exact cum îmi spusese Marcel!*

– Puțin după aceea i-am mărturisit totul, despre sfera enormă, despre întâlnirea mea cu Haurrio și ceilalți ET.

– Și care a fost reacția ta, Lucienne?

– L-am crezut, fără rezerve, și după mai puțin de trei luni aveam confirmarea deplină. Cu puțin timp înainte de Crăciunul din 1978, Marcel a avut un contact telepatic care-i anunța o întâlnire și m-a luat cu el. Ne-am dus în același luminiș unde avusese loc prima întâlnire. Nava, sfera luminoasă a coborât. Apoi a coborât și tubul – tubul de lumină – împreună cu Haurrio care venea să ne întâmpine. Am urcat toți trei și am ajuns în încăperea rotundă, unde Haurrio mi-a spus să srau jos. Apoi a trecut în încăperea vecină împreună cu Marcel.

– Marcel, de ce-a fost lăsată de-o parte Lucienne?

– Ca să se obișnuiască. Haurrio a preferat ca ea să nu-i vadă în seara aceea pe ceilalți ET înalți care o așteptau în sala cu tavanul înclinat. Acele ființe nu erau aceleași cu cele pe care le întâlnisem prima dată. Erau într-adevăr ciudate și măsurau cel puțin un metru nouăzeci. Toți purtau tunică... Și aveau aripi pe spate! Aripi lungi care ieșeau prin fantele dorsale ale tunicii și al căror vârf se târa pe podea. Ceva incredibil!

În urmă cu vreo douăzeci de ani, în Elveția, un ornitolog amator a fotografiat niște păsări. Pe la sfârșitul după-amiezii, a văzut apărând pe cer un obiect ovoid cu un diametru de aproximativ trei metri, cu un aspect metalic strălucitor care, trecând pe deasupra copacilor, a coborât pe marginea unui mic râu. Martorul a putut să facă o fotografie după care obiectul a decolat îndepărtându-se cu rapiditate.

Nu mică i-a fost uimirea când, după developare, a văzut că în locul obiectului ovoid apărea... un inger! Un „inger” cu aripi diferite de cele descrise de 2 Mu Beta, dar care și el purta o tunică!

– Aceste aripi, a continuat Marcel, nu aveau pene ci mai curând puf, ceva asemănător cu vata. Aripile urcau rotunjindu-se deasupra umerilor și când se deplasau – mergând – se auzea frecarea ușoară a aripilor de podea. Erau blonzi, cu pielea foarte deschisă, aproape albă, cu ochi gri-verzui, dar nu migdalați. Nu mi-au spus numele planetei lor, dar m-au pus să vizionez niște filme. Imaginile apăreau pe unul din pereții cabinei fără ca aparatul de proiecție să fie vizibil. Acest film arăta un peisaj, cu un soare alb pe un cer noros cu tonuri de roz. Razele soarelui alb traversau acești nori, luminau peisajul verde cu râulețe și mici grote. Nu apăreau munți, numai câteva coline joase. Se vedeau extraterestri mergând, alții care zburau, destul de sus în aer, în timp ce păsările nu zburau decât la un metru și jumătate de sol. Penele lor, de un verde în degradeuri, semănau mai curând cu fulgii, la fel ca aripile umanoizilor înaripați.

După ce mi-au arătat aceste documentare, mi-au vorbit de Isus, care după spusele lor a fost totdeauna însoțit (se subînțelege că de extraterestri, JG) cât a trăit pe Pământ. Isus era unul din frații lor, venit în misiune pentru a le transmite înțelepciune oamenilor. Când Isus se retrăgea, o făcea pentru a se întâlni cu frații lui ET. Aceștia „pregăteau” anumite demonstrații spectaculoase (se subînțelege că datorită tehnologiei lor, JG), iar aceste „miracole” confereau credit lui Isus, ajutându-l să-i convingă pe oameni să-i adopte învățătura bazată pe iubire și înțelepciune. Dar Isus avea totuși puteri psi, telepatie, levitație, etc.

Isus a revenit pe Pământ din propria lui inițiativă (a ales să se reîncarneze, JG) pentru a-și îndeplini misiunea. Extraterestrii nu erau prea entuziaști, din cauza pericolelor pe care trebuia să le înfrunte, dar, văzând cât e de hotărât, l-au ajutat totuși. Apoi, de

„sus”, când au văzut că totul ia o întorsătură proastă, l-au părăsit. Aceste lucruri trebuiau să se împlinească, chiar dacă deznodământul îi întrista.

Marcel a expus ore în șir „teoriile” extraterestrilor despre reîncarnare, despre judecarea defuncțiilor de către *ei înșiși* pe un „culoar”, anticamera reîncarnărilor unde, de la caz la caz, stau un anumit timp înainte de a-și alege noul trup. Pământul ar fi o școală care permite testarea locuitorilor în vederea reîncarnării lor aici sau pe o altă planetă.

La sfârșitul lui aprilie 1982, cuplul Paul și Monique, precum și Marcel cu Lucienne, vin cu fidelitate la întâlnire. Haurrio îi întâmpină, îl ia cu el pe Marcel dar îi lasă pe Lucienne, copilașul și cuplul de prieteni în „anticameră”, încăperea rotundă mobilată cu patru fotolii.

Sabine Mangin întreabă:

– Băiețelul (cam de un an în perioada aceea) a fost cuminte la bordul navei?

– Ismalis e liniștit de obicei, dar în navă era și mai liniștit. Se uita în jurul lui, în special la Haurrio, și zâmbea. De altfel, mai târziu, Haurrio l-a luat în brațe, l-a alintat și Ismalis a fost foarte cuminte...

Cu ocazia unei vizite făcute de Marcel, Lucienne și băiețelul lor la mine acasă, Sabine Mangin a agățat de perete portretul în picioare a lui Haurrio, în mărime naturală. La vederea acelei pânze, copilul, aflat în brațele mamei sale, a început să zâmbească, sorbindu-l din ochi pe străinul umanoid chel, foarte fidel reprodus de către pictoriță.

Ismalis părea încântat la culme. Era clar că recunoștea acea ființă!

Ulterior, Paul și Monique vor avea alte contacte cu acești ET împreună cu Marcel.

Marcel a precizat că printre noi trăiesc umanoizi perfect asemănători cu oamenii. Provence era pentru ei un loc predilect și acolo ar fi cei mai numeroși, din cauza bazei lor de la Verdon. Aceasta n-ar fi îngropată în acel ținut sălbatic și grandios, ci accesul spre ea ar fi permis de niște „porți” tridimensionale localizate acolo. Găsim aici o analogie cu „baza” similară de la Bourg-de-Sirod (dep. Jura) din cazul Frank Fontaine.

„Baza de la Vernon” ar fi o ascunzătoare turnantă care ar servi multe orașe franceze și străine spre care vizitatorii noștri pleacă în misiune, înarmați cum se cuvine cu identități false.

L-am întrebat pe Marcel dacă apropierea relativă (aproximativ șaptezeci de kilometri în linie dreaptă) de platoul Albion (unde se află silozurile de rachete cu focoașe nucleare) poate justifica prezența bazei tridimensionale. Nu știa de asta, dar a mărturisit că a văzut la bordul navei fotografii mărite cu vederile aerine ale unor tabere militare.

I-am făcut o descriere *foarte fantezistă* a zonei platoului Albion care adăpostește grupul de rachete strategice și Marcel a scuturat din cap:

– Nu, nu semănau cu asta. Într-una din fotografii apărea un pătrat cu o latură de aproximativ douăzeci de metri, înconjurat de sârmă ghimpată, cu soldați în jur. Iar „coliba”, mica construcție despre care vorbești, nu era *la exterior ci în interiorul sârmelor ghimpate...*

Exact! Marcel a descris silozurile așa cum sunt și nu așa cum le descriesem eu, voit greșit. Fotografiile nu arătau dala circulară care acoperă fiecare siloz, ci o dală triunghiulară!

– L-am întrebat pe Haurrio, a adăugat Marcel, dacă un seism sau o căldură prea mare n-ar putea constitui un pericol pentru aceste arme (rachetele în silozurile lor). Mi-a răspuns: „Nu te neliniști, indiferent de cataclism, armele voaste nu vor provoca

nici o distrugere”. Extraterestrii mi-au mai spus că au avut un contact (oficial) în Statele Unite, la o bază americană.

Acest contact l-am făcut public în 1956 în Tăcere obligatorie în privința fărâșiilor zburătoare, urmare a raportului pe care mi l-a adresat în perioada aceea BSRA (Borderland Science Research Associates), San Diego, California, al cărei corespondent eram. Cinci nave spațiale au aterizat la Edwards Air Force Base (California) în aprilie 1954 și au rămas acolo patruzeci și opt de ore! Tehnicienii bazei și trei personalități de prim plan au putut să viziteze aceste aparate, dar 2 Mu Beta aduce alte precizări, cunoscute de specialiști dar cu siguranță că nu și de marele public.

„Ambasadorii” și-au manifestat dorința să-l întâlnească pe președintele Statelor Unite (Dwight D. Eisenhower) precum și pe alți șefi de stat. Această cerere a fost respinsă. Președintele a sosit la baza Edwards însoțit de alte personalități importante. Vizitatorii au făcut un tablou al civilizației lor. Societate fără clase, monoteistă (fără Biserică), spiritualistă, propovăduind iubirea și fraternitatea. Președintele ar fi respins oferta „ambasadorilor” de a „schimba Pământul”, modul lui de viață, într-un cuvânt, alinierea lui la *extraterrestrial way of life*.

În numărul 549 din 16 decembrie 1982 al revistei ilustrate *Nostra*, apărea un articol despre acest contact la cel mai înalt nivel scris de Edward J. Robin, care relata declarațiile lordului Clancarty, președintele unui grup parlamentar, făcute guvernului britanic. Lordul Clancarty – ufolog strălucit cunoscut sub pseudonimul Brinsley Le Poer Trench – a putut să întâlnească un pilot de încercare, consultant tehnic, care a participat la acest contact din 16 aprilie 1954.

„Extraterestrii seamănă destul de bine cu oamenii, cu trăsături deformate în comparație cu ale noastre, a indicat parlamentarul britanic. Au aproape talia noastră și respiră fără

casă sau alte aparate. Vin din străfundul galaxiei, se exprimă în engleză cu o voce graseiată și i-au spus președintelui că fusesera trimiși pe planeta noastră pentru a-i pregăti pe oameni pentru venirea lor. Fără îndoială că lui Eisenhower i-a fost foarte frică. Le-a spus că Pământul încă nu era pregătit pentru un contact susținut cu o civilizație extraterestră și că prezența lor avea să stârnească o panică îngrozitoare.

Extraterestrii ar fi înțeles aceste argumente. Ei ar fi acceptat să-și amâne sosirea în masă pe planeta noastră, *dar continuând să întâlnească oameni izolați, pentru a senzibiliza, treptat, oamenii pentru o viitoare întâlnire.* Ar fi făcut o demonstrație a cunoștințelor lor tehnice președintelui Statelor Unite și experților care îl însoțeau. Le-ar fi arătat unele din puterile lor, *precum aceea de a se face invizibili și de a comunica prin telepatie.* Apoi ar fi dispărut cu o viteză prodigioasă, așa cum veniseră.

În cursul primăverii anului 1954, zvonuri destul de serioase au circulat în legătură cu această poveste. *Los Angeles Times* a făcut chiar o anchetă pentru a ști unde se afla Eisenhower în ziua de 16 aprilie. În mod oficial, președintele s-ar fi dus la un dentist local. Dar acest dentist nu a fost găsit niciodată. Alte rapoarte spun că *președintele nu și-a îngrijit nici o afecțiune dentară în această perioadă.*"

După alte informații, Eisenhower ar fi tras concluzia acestei întrevăderi aproximativ în acești termeni: „Nu interveniți în treburile noastre și întorceți-vă peste treizeci de ani”.

Azi, acest răgaz a trecut. Se poate spune că extraterestrii nu s-au reținut să stabilească contacte individuale urmărind să pregătească „șocul” dintre civilizația lor și civilizația noastră. Și este foarte sigur că dacă mâine s-ar stabili un contact oficial și public, panica de care se temea președintele Eisenhower ar fi minimă.

Această remarcă optimistă nu ar fi valabilă decât în cazul unei intrări în scenă a acelor umanoizi pașnici. Cu totul altfel ar

sta lucrurile în ziua în care Cenușii își vor părăsi bazele lor subterane...

Publicul este de acum pregătit, „condiționat” (nu-i așa Steven Spielberg?), în vederea contactului cu cei „buni”... Sigur, ici și colo se vor găsi câțiva ultraraționaliști care vor deveni victimele unei crize de apoplexie, altora li se va pune cămașa de forță, totuși, în ansamblu, lucrurile ar trebuie să se desfășoare fără șocuri mari.

Dar de ce fac extraterestrii tot acest „cerc” în cadrul preludiului la contactul global? De ce această manipulare a majorității contactaților pe care îi iau drept niște înapoiți mintali? Pentru ce le înșiră tot felul de povești neverosimile cu conotație religioasă creând – voit sau nu – la mulți dintre ei vocații aproape mesianice?

Nici 2 Mu Beta nu a fost scutit de această schemă...

Marcel și Lucienne ar fi fost duși de câteva ori în alte lumi, pe planeta Zeițelor, pe cea a îngerilor (Oamenii înaripați) și pe altele.

Cu o naivitate, o sinceritate și o convingere dezarmante, 2 Mu Beta prezintă în introducere un scurt istoric al genealogiei divine:

– Întâi e Primul: Dumnezeu. Al Doilea este Isus, al Treilea e un înger căruia noi îi spunem Arhanghel, adică Sfântul Mihail. Acesta din urmă este șeful Planetei îngerilor, umanoizi înaripați. Planeta Zeițelor este condusă de Ada... nevasta lui Dumnezeu.

Isus, în încarnarea lui *actuală*, se numește Aoli. Marcel l-a întâlnit la bordul unei nave, în compania lui Haurrio în peisajul grandios de la Baux-de-Provence. După aceea ar fi stat un timp într-una din grotle din regiune, vizitând ici și colo unele orașe, deghizat în hippy pentru a-i observa pe pământeni. Isus/Aoli, consternat de mârșăviile lor, ar fi plâns mult. E ciudat că a trebuit să coboare printre noi pentru a-și da seama de asta, pe când extraterestrii – frații lui, frații noștri (cel puțin cei buni) – dispun

de o tehnologie care le permite să ne observe prin telecameră neutrinică, jucându-se cu obstacolele și distanța, printre alte mijloace de observație futuriste...

Isus va trebui – *ar fi trebuit* – să se arate unui număr tot mai mare de muritori în 1983, după spusele lui Marcel căci, după cum l-au anunțat respectivii ET, începutul sfârșitului trebuie să-și facă simțit efectul fie în toamna lui 1983, fie în 1984. Prin intervenții succesive, extraterestrii ar fi trebuit să provoace amorsarea cataclismelor, răsturnarea *treptată* a Pământului, prin anii 1983-1984. Legiuni întregi de îngeri (umanoizi înaripați) se aflau aproape pe picior de plecare în cursul investigației noastre.

Patetic, Marcel ne-a explicat că acești „îngeri” vor porni din lumea lor spre lumea noastră zburând cu aripile lor și că, cu mult înainte de a fi ajuns pe Pământ, bătaile lor din aripi vor produce un vacarm înspăimântător, „apocaliptic”, care se va percepe foarte clar la apropierea lor.

I-am atras atenția – cu timiditate – că vibrațiile nu se transmit în vid și că, în aceste condiții, nu văd cum am putea auzi acel „vacarm”. Am văzut că mulți dintre cei care îl ascultau în seara aceea s-au uitat la mine cu reproș. Marcel făcuse adepti.

Într-o seară, Marcel m-a anunțat că a avut un contact telepativ. Haurrio îi cerea să creeze un ordin al cavalerilor cosmici bazat pe iubire, spiritualitate, credința în Dumnezeu, în Isus și în Arhanghel, șeful legiunilor îngerilor. Un ordin ai căror membri trebuiau să fie cooptați. Iar el, Marcel, va fi conducătorul lui...

Acest mesaj îi fusese dictat în termeni grandilocvenți și naivi, formând o predică dezolantă, într-un stil jalnic plin de greșeli de ortografie și cu o sintaxă dintre cele mai comice! Cu siguranță că fuseseră paraziți pe linia telepatică!

Atunci m-am enervat puțin și i-am zis:

-- Chiar nu vezi, bietul meu Marcel, că ești manipulat?

Marcel s-a ridicat foarte demn și s-a dus la culcare.

A doua zi mi-a anunțat un alt mesaj. Cererea de înființare a unui astfel de ordin fusese anulată!

Oare se poate spune că integralitatea mesajelor vine de la Marcel? El să fie autorul lor? Nu cred. Se poate conchide după stilul aproximativ că mesajele primite de el au fost „interpretate” și probabil și „adaptate”, de unde rezultă un conținut cu elemente uneori contradictorii.

Dar să nu ne lăsăm înșelați. Oricât de extraordinare ar părea ele, primele contacte ale lui 2 Mu Beta au fost *reale*, chiar dacă ceea ce descrie nu e decât reflexul, distorsiunea unei realități deformată cu bună știință de ființele care îl manipulează.

2. Secretul inviolabil... violat de extratereștri

Marcel ne-a mărturisit că a vizitat câteva lumi în compania lui Haurrio și a altor umanoizi. A avut ocazia să pătrundă în case, un fel de domuri cu un mobilier redus. Aproape totdeauna văzuse o masă cu farfurii aparent din lemn care conțineau fructe diferite de cele cunoscute de noi. Gustase din ele? Nu. Nu fusese invitat să se servească. Lipsa de curiozitate a lui Marcel e desigur consternantă. I-am atras atenția că eu, aflat într-o situație identică, nu numai că aș fi gustat din acele fructe, dar nimic nu m-ar fi oprit să șterpelesc un obiect oarecare pe care l-aș fi putut strecura într-un buzunar, fie chiar și o simplă scrumieră! A, „ei” nu fumează? Atâta pagubă, aș fi șterpelit altceva!

I-am sugerat ca data viitoare să ceară voie să ia cu el un fruct (destul de mare) ca să-l putem analiza.

-- Extratereștrii, mi-a răspuns el, nu doresc să ne dea o dovadă materială a existenței lor. Fiecare trebuie să se gândească, și când va conștientiza îi va apărea clar realitatea obiectivă a pluralității lumilor locuite.

Am știut să fiu persuasiv. Asta nu mă privea pe mine personal. Nu am așteptat primele RR III ca să *știu* că planeta noastră

se află sub supravegherea constantă a extratereștrilor... buni sau rai. Mai curând e vorba de a-i determina pe cei care ezită să treacă în rândul nostru. Analiza chimică a unui fruct ar fi dovedit fără tăgadă că nu aparținea florei noastre și astfel ar fi fost convinși.

Până la urmă, nu fără să ezite, Marcel a acceptat. Va interveni în acest sens pe lângă „frații” lui... *și răspunsul lor a fost pozitiv!* În curând Haurrio îi va da chiar două fructe: unul pentru cercetările noastre și celălalt pentru a ne delecta cu el. Vom putea astfel să gustăm din carnea lui (se pare) succulentă. A început așteptarea...

Câteva zile mai târziu, la Paris, cinam cu inginerul Jacques Castex (membru al comitetului științific de la IMSA) într-un restaurant chinezesc de la gara Lyon (în aceeași zi mă întorceam în sud). Alesesem o masă ceva mai ferită pentru a flecări în voie și l-am informat pe Jacques că vom avea bafta să primim două fructe coapte de razele altui soare!

– Dacă Haurrio se va ține de cuvânt, va fi nemaipomenit! Dar de ce nu i-ai cerut lui 2 Mu Beta ca aceste fructe să fie plasate într-un recipient? Am fi avut în acest fel de analizat și un obiect.

O idee genială în simplitatea ei. Nu-mi mai rămânea decât să-i prezint lui Marcel această nouă cerere.

A doua zi, pe la orele nouă, mă aflu din nou la mine acasă. Nu peste mult timp primeam telefonul lui Marcel care îmi spunea puțin ironic:

– Acum două fructe nu-ți mai ajung, *îți trebuie și un recipient!* Îmi pare rău, dar frații noștri mi-au spus că refuză!

Eram uluit! Seara trecută, pe tot globul pământesc, numai eu și Jacques Castex vorbisem despre această „capcană” puțin cam grosolană, eram conștienți de asta. Jacques nu știa cine e 2 Mu Beta iar tânărul nu știa nimic despre prietenul meu Castex. Secretul era deci inviolabil.

Acestea fiind condițiile, de unde putuse să știe Marcel?

Marcel nefiind telepat, se poate oare explica în mod rațional acest mister fără să aduci în discuție „supravegherea” pe care o exercită respectivii ET asupra pământenilor integrați planurilor lor?

Indiferent de fantasmеle, distorsiunile și elucubrațiile (vădit induse) întâlnite în relatarea lui 2 Mu Beta, trebuie să admitem că a avut într-adevăr contacte cu „vizitatorii” noștri. Din păcate, Marcel e condiționat, rupt de anumite realități, și refuză să admită acest lucru.

Această atitudine rezultă din condiționarea lui întărită prin demonstrații din partea celor pe care îi numește frații lui din spațiu. Să îi fost aceste demonstrații, uneori, niște holograme?

3. Cum rămâne cu marele cataclism anunțat?

E cert că va avea loc într-o zi, dar nu e primul care devastează planeta noastră. Studiul paleomagnetismului și al paleoclimatologiei atestă *științific* că globul terestru s-a răsturnat de câteva ori, modificându-și înclinația axei pe eliptică. În consecință, polii și-au schimbat locul și continentele au fost măturate de valuri gigantice care le-au modificat contururile. În cursul erelor geologice s-au instalat perioade glaciare și interglaciare... presărate cu „mici răgazuri glaciare” mai puțin riguroase. Or, apar semne prevestitoare. În 1954, profesorul Guyot, directorul observatorului astronomic de la Neuchâtel (Elveția), anunța că anul va avea o întârziere de trei zecimi de secundă. Firește, această încetinire a rotației terestre este neglijabilă. Asta ar însemna o prelungire cu treizeci de secunde într-un secol și cu cinci minute într-o mie de ani.

În aceeași perioadă (1954), profesorul Cesare Emiliani, de la Institutul de Cercetări Nucleare al Universității din Chicago,

bazându-se pe studiul perioadelor glaciare anterioare, anunța că peste zece mii de ani Pământul ar putea fi acoperit de un strat de gheață gros de trei metri! Mai e mult până atunci, putem respira ușurați.

Fără îndoială, dar aceste cercetări datează din 1954. Cercetările au continuat. Modificările climatice, mai bine cunoscute, sunt mai îngrijorătoare. Fenomenul de deșertizare ia amploare, înfometând populațiile (Sahel în Africa, Sertao în Brazilia, etc.) în timp ce grosimea calotelor polare (în dezechilibru una față de cealaltă) crește. După trei decenii, în emisfera nordică, temperatura medie a aerului a scăzut cu $1,5^{\circ}$ C. Această răcire treptată este confirmată de sateliții artificiali care măsoară radiația infraroșie; cea a maselor oceanice indicând și ea o scădere termică. Iar rezultatele obținute în 1954, ținând cont de variația anumitor parametri (și de progresele noastre tehnologice), nu sunt neapărat conforme cu realitatea de azi.

Alți indici, ignorați de public, ne pun pe gânduri. UAI (Uniunea Astronomică Internațională) are drept scop să informeze toate observatoarele astronomice din lume despre observațiile făcute de astronomi, lucru valabil și în privința descoperirilor (comete, asteroizi, etc.). Transmise de UAI, telexurile și faxurile sosesc zilnic. Or, de aproximativ un deceniu, anumite observații privitoare la activitatea solară *sunt ținute secrete!* Aceste informații provin de la două persoane foarte bine informate care nu locuiesc în Franța și nu se cunosc.

Pornind de la studiul diversilor parametri legați de evoluția activității solare, s-ar părea că începe să se întrunească condițiile necesare pentru începutul unei noi ere glaciare. În consecință, era glaciară ar fi mai aproape decât se lasă să se înțeleagă. Aceste semne prevestitoare care nu vor mai putea fi ascunse se vor manifesta de acum într-o jumătate de secol. De unde necesitatea, pentru națiunile avute, să sporească ajutorul pentru țările

defavorizate (situate de-o parte și de alta a Ecuatorului) care, ele, nu vor cunoaște – cel puțin direct – revărsarea ghețurilor. Această zonă protejată ar putea fi situată, grosso modo, între cele două tropice.

În această zonă va trebui să poată fi transferate industriile vitale care condiționează salvarea speciei umane...

CAPITOLUL VII

În cursul capitolelor precedente am făcut de câteva ori aluzie la cazul Cergy-Pontoise. Contrar aserțiunilor cenzorilor și a altor denigratori patentăți, am văzut multe analogii cu alte cazuri de răpire. Se impune deci o clarificare a aventurii lui Frank Fontaine și a prelungirilor ei neașteptate.

1. Cazul Frank Fontaine

Să ne amintim pe scurt faptele.

Cergy-Pontoise (Val-d'Oise, la vest de Paris), luni 26 noiembrie 1979, orele patru și jumătate dimineața. Trei târgoveți tineri își încarcă vechea mașină break cu haine pe care le vor vinde la piață. Frank Fontaine se află la volan, cu piciorul pe accelerator (demarorul e „mort” și motorul nu trebuie să se oprească), în timp ce prietenii săi, Jean-Pierre Prévost și Salomon N'Diaye cară marfa de la etajul doi al imobilului la mașină. Tinerii zăresc pe cer un fel de fus luminos care se deplasează încet spre câmpia Vexin și postul de transformare a curentului mărginit de un câmp plantat cu varză.

Frank demarează, pătrunde pe bulevardul Oise în timp ce prietenii lui, aflați la etajul doi al locuinței, aruncă o privire pe fereastră. Mirați la culme, ei văd mașina oprită pe bulevard, învaluită într-un fel de sferă de lumină difuză. Coboară în grabă și se opresc o clipă uluiți. Din sferă iese acum un cilindru luminos care absoarbe sfera și se îndepărtează cu rapiditate. Frank a dispărut.

Șapte zile mai târziu (cinci, de fapt, după cum vom vedea în anexe), la 3 decembrie 1979, în același loc și la aceeași oră, Frank Fontaine reapare într-un halo luminos. Nu-și amintește decât de cele două sfere mici de lumină... care vorbesc – pe care le asimilează cu niște „persoane” –, care stau de vorbă cu el într-o încăpere misterioasă, poate la bordul unei nave sau al unei baze extraterestre, nu poate să precizeze.

Răspunzătoare de răpirea lui, „Inteligențele din afară” l-au condiționat să refuze orice chestionare sub hipnoză (pe care o va accepta totuși doi ani mai târziu). Mai mult decât atât, prietenii lui nu cred deloc în acest procedeu pe care-l consideră o șmecherie de music-hall. A doua zi după reparația lui Frank, hipnotizatorul Daniel Huguet împreună cu mine ne începeam ancheta acasă la acești tineri, la Cergy-Pontoise.

Datorită unor demonstrații convingătoare, Daniel Huguet a reușit să-l facă pe Jean-Pierre Prévost să se lase hipnotizat. Atunci ne-am dat seama că dacă Frank, din cauza răpirii lui, este ceea ce se numește un contactat, Prévost este un contactat psi. „Corespondentul lui telepatic” este o entitate care, ulterior, va declara că se numește Haurrio. Or, în timpul dispariției lui Frank, acest nume a apărut de mai multe ori în visele lui Prévost fără să poată înțelege ce reprezintă. Abia după ce a ascultat frânturile de amintiri ale lui Frank și „mesajul” transmis de „sferele vorbitoare” va înțelege că Haurrio este un extraterestru! Care anunță un contact cu pământeni la 15 august la Cergy-Pontoise.

Mesajul lui îi pune în gardă pe oameni, care trebuie să câștige în înțelepciune, să suprimе războaiele, violența (asemănare ciudată cu mesajul „Blonzilor înalți” transmis lui Eisenhower în 1954). Altfel, în cazul în care contactul de la 15 august 1980 va fi un eșec, se amintește și data de 15 august 1983, când respectivii ET vor veni să-i ia pentru a-i salva pe pământeni demni să existe. După trecerea datei fatidice de 15 august 1983, se va declanșa un mecanism ireversibil care va duce omenirea la haos. Acest termen poate însemna un cataclism geologic precum și o modificare brutală a climei, preludiul unei ere glaciare, după cum am văzut în capitoul precedent.

Așa se prezintă în linii mari cazul Frank Fontaine.

2. Frank Fontaine sub hipnoză

Să începem cu un extras din cartea *Contacts OVNI Cergy-Pontoise*.

Pg. 67: „Noi (Daniel Huguet și cu mine) am perceput cu claritate la Frank un fel de inhibiție care îl împiedică să meargă până la capăt cu confidențele.”

Într-adevăr, încă de la început, Frank a refuzat să se supună unei ședințe de hipnoză. Acest blocaj era sesizabil.

Pg. 12. Frank Fontaine: „Primul lucru care mi s-a spus (de „sferele vorbitoare”) a fost că, în afara încăperii în care mă aflu, toate celelalte detalii materiale îmi vor fi șterse din minte.”

Exact același lucru l-au declarat umanoizii și lui Betty și Barney Hill la 19 septembrie 1961 în Statele Unite, cu ocazia răpirii lor.

În cursul celor doi ani care au urmat, Daniel Huguet și cu mine am încercat de mai multe ori să-l convingem pe Frank Fontaine să accepte hipnoza. În cele din urmă, cel care a reușit să-l convingă pe Frank a fost Gérard Ehret, pe atunci președinte

al IMSDA-COR Est (și vindecător carismatic cu puteri uimitoare, pe care le-am putut verifica).

La 19 aprilie 1982, Gérard Ehret, însoțit de soția lui Paulette, l-a adus la mine acasă pe Frank Fontaine, care suferea de o răceală rebelă și era scuturat din când în când de accese violente de tuse. În aceeași zi, de față fiind Gérard și Paulette Ehret, Sabine Mangin, D. Huguet l-a cufundat pe Frank într-o transă hipnotică profundă pe care nu avea s-o perturbe furtuna cu fulgere și tunete care s-a abatut peste Aix-en-Provence în noaptea aceea.

Daniel Huguet l-a condus pe subiect înapoi în timp până în noaptea de 25 spre 26 noiembrie 1979, pe bulevardul Ose, la Cergy. Frank a re trăit experiența lui dramatică. O sferă de lumină îi învâluie mașina, etc. Microfonul se afla foarte aproape de buzele lui Frank care uneori răspundea la întrebări cu un murmur. Au avut loc două ședințe, a doua având scopul de a o verifica pe prima, pentru descoperirea unor eventuale diferențe sau contradicții. Ambele concordau. Chiar dacă unii termeni erau diferiți, totul rămânea în domeniul sinonimelor.

Sărăcia vocabularului nu-i permite subiectului nuanțările și uneori e dificil să stabilim ce încearcă să ne explice. Nu trebuie uitat caracterul cu totul nou și fantastic al aventurii pe care a trăit-o.

Vom rezuma ceea ce a declarat Frank Fontaine sub hipnoză. De două ori, un „incident” neașteptat avea să ne confirme și starea de transă profundă și realitatea *nesimulată* a regresiei până în ziua de 26 noiembrie 1979.

Frank Fontaine: Nu mai sunt acolo (în mașină). Corpul meu a plecat... Sfera m-a luat, pleacă odată cu „ceața” (haloul luminos care învâluie mașina). Sunt în aer, nu mă „văd”, dar știu că sunt în aer...

Daniel Huguet: Ești ca într-un vis și *poți* să te vezi. Spune-ne ce observi.

Frank Fontaine: Nu pot să mă duc acolo (se subînțelege că afară din sferă. Daniel îl aduce înapoi „la momentul când încă se află în mașina învăluită de „sfera luminoasă”, când acea „ceață” invadează vehiculul).

Frank Fontaine: Nu aud nimic. Sfera pleacă (se pare că se află în sfera care-l duce în aer, foarte sus). Sfera se micșorează (trecând de la un diametru de aproximativ trei metri la câțiva decimetri). Mă micșorez și eu odată cu ea. Nu mai văd nimic; nu știu unde sunt.

Daniel Huguet îi cere să păstreze în memorie ceasul imaginar care marchează timpul începând de la orele patru și jumătate, ora răpirii sale, pentru a se obține o cronometrare a acțiunii. Dar acele nu se mișcă, timpul s-a oprit. Chestionat de mai multe ori în această privință, Frank va răspunde invariabil că acele ceasornicului sunt încremenite. (La întoarcerea sa, în ziua de 3 decembrie 1979, Frank credea că-și pierduse cunoștința preț de o jumătate de oră.)

Întrebările se succed neîntrerupt.

Frank se vede într-un fel de neant unde apare o mică sferă luminoasă, care face zgomot, un fel de șuierat, de vibrație ascuțită...

În acel moment al relatării sale, Frank este scuturat de un acces de tuse violent și se trezește. Ne vede, pe mine și pe Daniel, aplecați asupra lui și are o mișcare instinctivă de recul, se uită la noi cu spaimă *și pare că nu ne recunoaște*. După o clipă de uimire, înțelegem motivul acestei reacții de neliniște. Aflat în plină regresie hipnotică, Frank se afla proiectat în acea noapte de 25 spre 26 noiembrie 1979, adică în urmă cu doi ani și cinci luni.

Or, în perioada aceea el nu ne cunoștea!

Daniel Huguet l-a adormit din nou și ședința a putut continua.

Frank Fontaine: Sfera a pornit din nou... Plec (uimire), dar nu reușesc să mă urmez. E un zid; nu-l văd dar simt că e un zid; nu pot să trec de el (Daniel i-a sugerat să „traverseze” zidul).

Frank Fontaine: Nu pot... Dublura mea a plecat... Corpul meu poate să treacă dar mintea îmi rămâne în sferă; nu poate să traverseze zidul; ea (mintea) a rămas în fața zidului. Corpul trece în mod normal, dar restul (spiritul) nu e în stare să treacă de zid. Acest zid e peste tot. Am trecut (cu corpul) dar nu trec (spiritul nu-l urmează). Am trecut de zid, dar e ceva care nu mă urmează.

Avem aici confirmarea unui blocaj, așa cum ne gândisem încă de la început, indus de „Inteligențele din afară” care i-au „ferecat” astfel mintea, blocând amintirile de care nu voiau să se afle.

Daniel Huguet: Descrie-ne acest zid, atinge-l...

Frank Fontaine: Zidul e rece, transparent, dar nu văd ce e în spatele lui. E întuneric, tăcere. (Ușoară mirare.) Traversez zidul! O sferă vine la mine... Mă învăluie... dispar... Sunt în aer, în sferă; mă văd dormind în sferă... Am impresia că plutesc într-un tunel transparent... Vine altă sferă... Sunt în picioarele și văd stelele... Jos văd clădiri. Sfera se oprește jos (pe sol) și dispare... Mă trezesc. Sunt pe un câmp plantat cu varză (e patru și jumătate și ceasul este în continuare oprit). Mă întreb ce fac acolo, pe jos. Mașina a disparut. Mi-au șterpelit-o!... Mă duc la Jean-Pierre... Nu răspunde nimeni... Sun la Salomon...

Frank își revede întoarcerea, descrie uimirea apoi bucuria lui Salomon când îl vede, etc.

Cea de a doua ședință de hipnoză va fi și ea întreruptă de un acces de tuse și Frank va avea aceeași reacție în fața noastră, adică a „necunoscuților”, așa cum eram noi pentru el în perioada aceea.

Cele două ședințe de hipnoză nu ne-au adus revelații „senzationale”; dar cel puțin ne-au permis să verificăm existența unui blocaj, a unei condiționări fizice care îi interzicea lui Frank să ne relateze tot ce trăise și văzuse în timpul șederii sale în acel aparat. Asta ar confirma deci interdicția, inhibiția care decurge din fraza:... cu excepția încăperii în care mă aflam, toate celelalte detalii materiale îmi vor fi șterse din minte.

Mai mult decât atât, fixitatea acelor ceasornicului pe durata experienței („comprimare” iluzorie a timpului) întărește autenticitatea regresiei hipnotice. Când Fontaine va reveni după șapte (?) zile, va avea impresia că și-a pierdut cunoștința doar un scurt moment și îi va veni greu să admită că în realitate trecuse o săptămână.

Blocajul să fie oare definitiv?

Caracterul profund al transei și realitatea regresiei, demonstrată de incidentele cu cele două accese de tuse, întăresc teza răpirii. Dacă ar fi fost vorba de o farsă, perioada de timp scursă de la 26 noiembrie 1979 (mai mult de doi ani) i-ar fi fost mai mult decât suficientă „vinovatului” pentru a-și imagina detaliile și un întreg scenariu destinat să umple lacunele. Dar nu a fost cazul.

3. ET: un comportament foarte ciudat

Extraterestrii, cu ocazia contactelor cu oamenii, nu pregetă să facă un adevărat „cerc”, să amestece lucrurile false cu lucrurile reale, să le promită că se vor întoarce... Promisiune rareori ținută.

Ne dăm toată strădania să înțelegem acest comportament derutant. Să fie un test sau un joc plin de cruzime? O pregătire în vederea unui contact viitor, de data asta generalizat? Chiar dacă asta riscă să-i plictisească pe cei ce cred în acești vizitatori, și care vor continua să vorbească despre ei, să se facă propagandiștii lor, prin urmare să le facă jocul fără să-l știe. Astfel vor întreține

certitudinea existenței lor, de altfel dovedită prin observarea în nenumărate rânduri a navelor lor, fundamental diferite de tot ce deținem.

Să fie vorba de o formidabilă condiționare constituind preludiul unui eveniment care va interesa întreg Pământul? Absurd?... Nu chiar! Poate la fel de absurd precum „zvonurile” care circulau în Franța, în 1939, despre prezența unei a „Cincea Coloane” inamice, lucru pe care deseori francezii l-au considerat cu ironie, în timp ce aceasta se afla peste tot și pregătea invazia nazistă!

Contextul s-a schimbat. Nu suntem amenințați de o invazie cosmică (după cum se credea până în 1988!), ci niște entități „exterioare” se manifestă și dovedesc din plin că sunt interesate de noi...

4. Haurrio

Primul caz

Revista LDLN (Lumières dans la nuit), în numărul 206 din iunie-iulie 1981 (reproducând o declarație făcută grupului CERPI care a uitat s-o dateze) relatează despre o observație făcută marți 30 septembrie 1980 la Clazay (Deux-Sèvres) între patru și un sfert și patru și jumătate după-amiaza.

În ziua aceea, doamna X. (pe care nu o interesau deloc sf-ul sau ozn-urile) observă vreme de cinci minute, la o distanță mică, un obiect luminos oval (înalt de 0,50 m și cu un diametru de 1,48 m) care emitea un fascicul de lumină portocalie, „ce ieșea și intra ca un piston”. Aparatul se rotea ușor în jurul puțului din curtea școlii. Doamna X. a auzit atunci o voce răsunând ca un ecou, o voce care a pronunțat cuvântul „ORIO”. Speriată până în acel moment, doamna X. s-a simțit deodată „decrispată” dar cu o senzație de amorțeală și durere de cap.

Aflată încă sub șoc, doamna X. s-a întors la ea acasă, unde a constatat, la orele șaptesprezece și jumătate, că becurile erau arse și că avea pană de curent. Curentul a revenit pe la orele optsprezece și a fost din nou întrerupt la unsprezece noaptea.

Pe la orele douăzeci, doamna X. a constatat, foarte surprinsă, că un deșteptător vechi, pe care nu-l mai folosea și care se afla printre jucăriile copiilor, reîncepuse să funcționeze normal. După orele douăzeci și trei, imediat ce a revenit curentul, ceasul și-a oprit definitiv tic-tac-ul.

Această doamnă care, repet, nu era interesată nici de sf și nici de ozn-uri nu poate fi considerată o fanatică a fenomenului. Să mai subliniem componenta „psi” indusă în mintea martorului de către aparat: ceasul scos din uz reîncepe să funcționeze.

Se cunosc numeroase exemple de acest fel provocate de puterile supranormale ale lui Uri Geller.

Cazul al doilea

LDLN nr. 231-232, pe septembrie- octombrie 1983.

La 26 decembrie 1960, pe la orele două dimineța, în pădurea Cânteleu (dep. Seine-Maritime), domnul X. și fratele său se deplasează cu bicicleta. Ei zăresc, la câțiva metri de drum, un obiect rotund sau oval, metalic, foarte strălucitor, de culoarea aluminiului. Frații o iau la fugă, cuprinși de panică, dar domnul X. observă aparatul dotat cu patru picioare așezate în zăpadă.

Din aparat ieșea un fel de braț articulat echipat cu o lumină. Fasciculul luminos s-a îndreptat spre fața martorului, care s-a simțit imediat paralizat.

Această lumină de un albastru-violet (cu un diametru de aproximativ 15 cm) i-a trimis un „fluid” care l-a parcurs din cap până în picioare, dar a putut să observe o trapă în fața micului aparat prin care ieșea o lumină puternică spre exterior. O umbră vagă a pătruns în habitacul și modulul s-a ridicat, stârnind un vârtej de zăpadă.

După îndepărtarea aparatului, martorul a putut din nou să se miște și s-a întors acasă. A doua zi, împreună cu tatăl și soția sa, el a descoperit, pe locul aterizării, pământul carbonizat pe o suprafață cu un diametru de patru metri. De asemenea, se puteau vedea foarte bine patru găuri, cu un diametru de patruzeci de centimetri și adânci de treizeci de centimetri.

În 1982 (adică douăzeci și doi de ani mai târziu). L. Jean și J.L. Leridan, de la LDLN, preiau ancheta și-i cer prin telefon martorului să se întoarcă în locul respectiv. Ceea ce a și făcut însoțit de soția lui, care declară (îngrijorată văzându-l incapabil să se apropie): „S-a întors alb la față, mi-am dat imediat seama că s-a petrecut ceva” Să le dăm cuvântul celor doi investigatori:

„L-am însoțit pe domnul X. căruia întoarcerea în acel loc îi provoca o oarecare anxietate, dar a acceptat experiența pentru a ne dovedi bunăvoința lui. S-a apropiat de locul aterizării, mergând între noi. Picioarele i s-au înmuiat brusc și a început să tremure; cu mâinile în față, omul nostru împingea un „geam” invizibil. Pe fața lui a apărut preț de câteva secunde o expresie de durere puternică și a început să plângă. După propriile lui cuvinte, nici un moment nu a putut să treacă de această „geam”. Ne-a spus că simte din nou același fluid ca atunci când „girofarul” era îndreptat spre el, în ziua de 26 decembrie 1960, și că vede pe sol, pe locul aterizării, un triunghi luminat de o lampă portocalie în fiecare colț (pe care, bineînțeles, noi nu-l vedeam).

Domnul X. a venit de trei ori cu noi. Ultima dată a acceptat, la cererea noastră, să vină la fața locului și să încerce experiența în compania unui medic ales de noi. Nici de data aceasta domnul X nu a putut să se apropie. Medicul a încercat să-l facă să intre în acel faimos „triunghi” prin locuri diferite. De fiecare dată s-a ivit aceeași problemă: cele trei lumini din colțuri și „geamul” care nu-l lăsa să revină în acel loc.

(...) Cu ocazia ultimei noastre întrevederi, în prezența medicului, domnul X. ne-a mărturisit că a primit în minte,

gândindu-se la această aventură (nu știe cum), niște cifre pe care le-ar interpreta ca fiind o dată. Părerea lui era că ar putea fi data eventuală a viitoarei întâlniri cu ființele venite de aiurea. Această dată este 15 august 1983. Trebuie să precizăm că domnul X. afirmă a nu fi citit vreodată cărți despre această problemă și a nu avea habar de articolele din ziare referitoare la ozn-uri.”

„Blocajul” domnului X. pare să rezulte dintr-o sugestie post-hipnotică primită cu ocazia „întâlnirii” cu acea umbră și acel aparat în urmă cu douăzeci de ani.

Un blocaj asemănător (urmat de cecitate temporară, printre alte reacții fizice) a fost constatat și la Antoine Severin din insula Réunion, la 14 februarie 1975, după ce a văzut o aterizare și a zărit trei din ocupanții navei.

Cazul al treilea

Publicația Le Progrès de Lyon din 19 martie 1974 (deci cu cinci ani înainte de cazul Cergy-Pontoise, relatea un număr mare de observații de ozn-uri în ultima decadă a lunii februarie 1974, în regiunea Sirod (dep. Jura)... situată în apropierea tunelului de la Bourg-de-Sirod, zonă transdimensională a unei baze ET „frecventată” de Haurrio și semenii lui!

CAPITOLUL VIII

1. Detectorul inginerului Alexandre Laugier

Inginer în arte și meserii, inventatorul refractometrului care îi poartă numele, Alexandre Laugier, intrigat de nenumăratele mărturii despre incursiunile vizitatorilor noștri, a făcut următorul raționament:

„În majoritatea cazurilor, fenomenele OZN nu au fost observate decât vizual și, în ciuda unor martori demni de încredere, caracteristicile acestor fenomene n-au putut niciodată să fie analizate cu rigoarea științifică dorită, ceea ce a creat o îndoială în privința existenței lor. Dacă aceste fenomene există, atunci trebuie să le putem măsura. Pornind de la această judecată, am încercat să pun la punct niște aparate susceptibile să detecteze existența indiscutabilă a acestor fenomene. Știm că organisme științifice consacră timp și bani în încercarea de a capta semnale radio ce ar putea fi emise de civilizații extraterestre. Dar oare n-ar fi mai de dorit să verificăm dacă nu cumva alte civilizații au trimis deja pe planeta noastră sonde de explorare pe care noi le-am numit ozn-uri?

Începutul lui 1977: (...) încerc toate mărimile fizice care ar putea fi perturbate de acest fenomen, inspirându-mă de declarațiile făcute de martorii care au văzut ozn-uri.

Mai 1978: *Rezultate deosebit de interesante mă îndreptătesc să solicit un ajutor puterilor publice pentru a stabili o rețea națională de detectare.*

(Toate încercările lui Alexandre Laugier de a obține ajutorul autorităților și al celor de la GEPAN s-au soldat cu un eșec. Răspunsurile se pot rezuma astfel: „Dă-ne nouă aparatele tale, toată documentația cercetărilor și, în schimb, îți vom oferi o strângere de mână.” Fără comentarii!)

Decembrie 1978: *Neputând să obțin ajutorul dorit, instalez pe cheltuiala mea o rețea de cinci stații repartizate pe teritoriul întregii țări.*

Noiembrie 1979: *Progresând în această direcție, reușesc să pun la punct un captator care pare că acoperă o rază de aproximativ nouă sute de kilometri. Astfel, abandonez rețeaua mea națională, care din lipsa mijloacelor nu dispunea de sistem de telemăsurare, ci doar de înregistratoare pe hârtie (greutatea inițială a aparatului = în jur de 290 kg). Îmi concentrez timpul și studiile asupra a două stații ușor de deplasat (în jur de 90 kg) care se află în departamentul Vaucluse, destul de aproape de laboratorul meu pentru a fi vizitate zilnic dacă este necesar.”*

Alexandre Laugier rămâne – e de înțeles! – foarte discret în privința naturii detectorului său și a parametrilor pe care permite să-l exploreze, dar important este să funcționeze. Și funcționează! Am putut să constat acest lucru de nenumărate ori în laboratorul său.

Precizare: *Din cauza lipsei mijloacelor, aceste aparate nu funcționează continuu. Cu toate acestea, pe durata unor perioade lungi, la fiecare „intrare” a unui ozn în câmpul detector cu o rază de nouă sute de kilometri, aparatele au înregistrat o perturbare semnificativă numită de prietenul nostru Efect α (Efect Alfa).*

Dar să vedem ce spune mai departe Alexandre Laugier în cartea sa (Detectarea fenomenului OZN în Franța, 10 martie 1982):

„De la stațiile mele de detectare iau în fiecare săptămână o bandă de hârtie de aproximativ cincisprezece metri, prezentând mai multe trasee de înregistrări grafice. După traducerea acestor curbe, pot să stabilesc planșe (în funcție de oră) care indică prezența unui anumit fenomen detectat, pe care deocamdată îl numesc „Efect α ” (...). (Planșele astfel obținute au pe abscisă ziua și pe ordonata totalul de ore al prezenței fenomenului detectat în timpul zilei.)

Graficele, stabilite și pe o perioadă de mai mulți ani de detectare, scot în evidență o figură caracteristică a fenomenului (...). După calcule și verificări, am pus în evidență niște cicluri semnificative. Traseele scot în evidență o funcție de 13 cicluri variabile și distincte care revin la fiecare 365 zile. Țin să informez serviciile specializate care ar vrea să exploateze rezultatele mele că, în scopul protejării lucrărilor mele de cercetare, am simplificat voit și am deformat ușor aceste grafice. Totuși aceste erori deliberate se repercutează foarte puțin în calculul de probabilitate și corelație studiat (...).

Singurul document utilizat ca bază de studiu pentru corelarea cu detectările mele este o parte din listing-ul celor de la GEPAN, pus la dispoziția mea în martie 1980. Dar, din păcate, acesta nu indică ziua și ora observațiilor, GEPAN refuzând să furnizeze informații complementare, cu excepția câtorva care mi-au fost date cu ocazia vizitei mele la Toulouse. Deci, cu ajutorul prietenilor și a revistelor specializate, a trebuit să găsesc informațiile care îmi lipseau pentru o mare parte din observațiile menționate în amintitul listing. Pentru o mai mare garanție în studiul corelațiilor, nu iau în considerare decât observațiile care au fost recunoscute de fiecare din experții de la GEPAN ca fiind fenomene neidentificate, cu documente coerente, complete și detaliate. Studiind corelația cu orele de detectare (...), remarc la fiecare

experiență că, adăugând intervalelor de timp de prezență a fenomenului o oră de avans sau o oră de întârziere, această nouă perioadă de timp astfel definită cuprinde aproximativ 35% din observațiile OZN mai mult decât media de hazard. Există deci o corelație bună între observații și detectarea mea (...). Deși fenomenele nu sunt naturale, ciclurile caracteristice ale *Efectului α* există dar, neavând stații de detectare repartizate în jurul globului, nu pot urmări traiectoria acestor fenomene (...).

Concluzia celor cinci ani de studiu:

- * efectul înregistrat de aparatele mele de detecție este una din perturbațiile cauzate de prezența fenomenelor OZN, iar aceste fenomene sunt autentice pentru că se pot măsura;

- * ozn-urile nu sunt naturale; ele se supun totuși unor legi astronomice pentru a urma cicluri periodice bine definite;

- * detectarea Efectului α permite să se distingă două fenomene OZN care se supun unei anumite rutine;

- * observațiile OZN numite „întâlniri Apropriate” nu se conformează acestei logici.”

Într-un text trimis de Alex Laugier la 7 noiembrie 1980, se preciza:

„Continuând studiul asupra detectării fenomenului OZN în Franța, numai cu mijloacele personale de care dispun, azi mă preocupă studiarea ciclului complex al prezenței fenomenului OZN detectat. Toți parametrii – cu excepția unuia singur – acestei detectări mă îndreptătesc să presupun că o masă perturbatoare se apropie ciclic de Pământ de treisprezece ori pe an; și ca pozițiile Pământului în planul elipticii, la solstițiile de vară și iarnă, sunt poziții privilegiate ale orbitei acestei mase perturbatoare”

2. Ipoteză interpretativă

Amicul Laugier este de o prudență meritorie și, pentru a merge mai departe, suntem nevoiți să citim printre rânduri... și să-i interpretăm tăcerile voite.

Trebuie să facem o distincție între Efectul α și fenomenul OZN, primul putând fi un fenomen natural folosit ca mijloc de înșelare, un fel de ecran de camuflare.

Să luăm un exemplu. Între orbita lui Marte și cea a lui Jupiter există o puzderie de corpuri cerești de dimensiuni destul de mici numită „centură de asteroizi”. Să ne închipuim o astronavă oprită în mijlocul acestor asteroizi pentru a se camufla. Un baleiaj radar n-ar permite deosebirea ei de corpurile din jur. Ecoul ei radar ar fi identic cu cel al acelor „rămășițe” planetare care orbitează între Marte și Jupiter.

Aici ar putea să existe o analogie între cele două tipuri de fenomene înregistrate de Alexandre Laugier, fără a putea aprecia natura (încă necunoscută) a fenomenului natural inclus în Efectul α . Să plecăm de la postulatul „clasic” conform căruia extraterestrii ar fi originari din alte sisteme solare (să neglijăm aici ipoteza universurilor paralele). Puse în mișcare de o energie gravito-magnetică (antigravitație), navele lor n-ar brăzda spațiul „normal” – la viteze infraluminice asta ar cere un timp de călătorie de o lungime fabuloasă.

Tahionii sunt particule care se mișcă cu viteze supraluminice (mult superioare vitezei luminii). Fizica superluminică face să intervină noțiunea de hiper sau subspațiu, atât de dragă autorilor de science-fiction. Folosind aceste „culoare” din afara spațio-timpului „galilean” continuu (spațiul nostru tridimensional), aceste nave s-ar deplasa cu viteze „transceice” (de la „c”-ul care desemnează viteza luminii), deci cu o viteză incomparabil mai mare decât cea a luminii. Ar evolua în afara spațio-timpului nostru continuu și, pentru a „reintră” în el ca să ajungă la planeta noastră, punctul în care s-ar ivi ar fi sediul unui fenomen de „distorsiune” care ar zdruncina interfața comună celor două dimensiuni. „Penetrarea” acestui zid „transdimensional” („zidul luminic”?) ar fi însoțită, ca și la trecerea „zidului sonic” sau a „zidului termic”, de efecte specifice cu emiterea unor „semnale” deosebite.

Poate că detectorul lui Alexandre Laugier înregistrează tocmai „franja” acestui tip de distorsiune spațio-temporală. Și poate că tocmai această anomalie inevitabilă (prin urmare, detectabilă) este camuflată de extraterestri în spatele Efectului α , a cărui „sursă” naturală încă nu este identificată... la fel ca și vizitatorii nocturni ai laboratorului pe care și l-a amenajat Laugier!

Într-adevăr, prietenul meu a constatat de trei ori că aparatele, instrumentele și documentele îi fuseseră răscolite. „Hoții” însă n-au furat nimic!

3. Ciudata masă perturbatoare

Oare vocabularul prudent al lui Alexandre Laugier nu ascunde sub sintagma „masă perturbatoare” o navă-mamă de proporții colosale? Poate că e vorba de acea „Lună Albă”, un planetoid înrudit cu un cristal gigantic care, după unii astronomi, s-ar apropia de sistemul nostru solar. O navă purtătoare de oznuri care, periodic, s-ar apropia de Pământ pentru a lansa discuri de recunoaștere. Ipoteză cât se poate de admisibilă care ar putea confirma ancheta condusă de René Voarino, președintele CEOF-ului.

Iată faptele.

Martorul Christian Spinart, tehnician de înaltă clasă, exercitându-și activitățile atât în Franța cât și în Statele Unite, este și un astronom amator foarte competent.

Pe la sfârșitul/începutul lui octombrie 1979, în sudul Franței, pe o vreme foarte frumoasă, cer degajat, în faptul serii, domnul Spinart remarcă la 5° sau 10° deasupra orizontului, spre vest, o „stea” anormal de strălucitoare (magnitudine aparentă cu cea a lui Sirius, dar mai puțin luminoasă decât Jupiter). Intrigat, își îndreaptă spre ea telescopul Célestron și, stupefiat, descoperă nu o stea, ci un obiect oblong sau poate două obiecte unul lângă altul. O observație prelungită l-a dus la concluzia că e vorba de un singur

obiect, neted, de parcă ar fi fost transparent sau translucid. Obiectul dădea o impresie de stranieitate ireală, aproape „magică, feerică”, va comenta soția tehnicianului. Acesta telefonează unuia din confrății lui, astronom amator ca și el care, în curând, datorită instrumentului său, va putea să descrie cu fidelitate același obiect. Telescopul lui Christian Spinart este echipat cu un aparat fotografic Olympus 24 x 36 cu film color 200 ASA. Se vor face și fotografii alb-negru, pe film de 400 ASA.

Vreme de trei nopți, cei doi astronomi amatori vor observa același subiect, al cărui aspect se va schimba puțin de la o zi la alta, după cum se poate vedea din fotografii. Obiectul va trece treptat de la 10° la 15° deasupra orizontului apoi va dispărea vreme de trei zile. Va reapărea după aceea la 15° sau la 20° și va rămâne vizibil încă trei nopți consecutive. După care nu a mai putut fi observat deloc, obiectul părăsind, după toate probabilitățile, zona noastră planetară.

Christian Spinart și confratele său au făcut tot felul de calcule în legătură cu poziția acestui aparat care avea aspectul unui bloc de cristal pur, consistent, foarte geometric și albăstrui.

Dacă această navă s-ar fi aflat la o altitudine de o sută de kilometri, ar fi avut o lungime de o sută douăzeci de metri. Dar cei doi observatori au estimat ca fiind mai probabilă o altitudine de treizeci și șase de mii de kilometri – orbită staționară, și deci o lungime medie de opt mii de metri! Ați citit bine – opt kilometri!

După toate probabilitățile, o bază spațială care, timp de mai puțin de o săptămână, a observat liniștită globul nostru pământesc înainte de a porni din nou spre o altă lume... Un „obiect” ciudat care semăna destul de mult cu „masa perturbatoare” scoasă în evidență de detectoarele lui Alexandre Laugier!

4. Un indiciu important

Am aflat despre cercetările inginerului Laugier abia după apariția cărții mele Contacts OVNI Cergy-Pontoise. De aceea, de

la prima noastră întrevvedere, l-am întrebat despre eventuala detectare a Efectului α în timpul lunii noiembrie 1979.

– N-am așteptat întrebarea ta ca să verific, mi-a spus el zâmbind, după care a scos din teancurile enorme de benzi partea care mă interesa. Uită-te și pe planșele care redau cât se poate de clar graficele...

Într-adevăr, cât se poate de clar, pe data de 26 noiembrie 1979, Efectul α se etalează de la patru până la patru și jumătate dimineața!

Adică ora exactă a dispariției lui Frank Fontaine!

5. Intimidări și amenințări made in USA

Un corespondent din Québec mi-a trimis câteva tăieturi din presă, din păcate nedatate, apărute în ultimii ani în Le Journal de Montréal. Voi reproduce aceste articole așa cum sunt, într-o ordine poate arbitrară, dar asta nu va diminua interesul pe care-l reprezintă conținutul lor.

Primul articol: „E prizonier ET?” – *Washington (Reuter).*

„Niște creaturi extraterestre sunt ținute prizoniere de forțele aeriene americane, afirmă un grup de cetățeni care luptă „împotriva secretului cu privire la obiectele zburătoare neidentificate”. În fața unui tribunal cât se poate de pământesc, reclamații au cerut numitei US Air Force să „elibereze creatura sau creaturile extraterestre pe care le dețin actualmente”, a anunțat ieri Pentagonul. Domnul Vernon Orr, secretarul Ministerului Aviației, are la dispoziție șaiszeci de zile pentru a răspunde acestei cereri. După cum spune grupul prietenilor ozn-urilor, niște ființe vii venite de „aiurea” ar putea să fie actualmente deținute în Statele Unite, fiind astfel împiedicate să se bucure de „dreptul lor de a călători”. Aliații omuleților verzi s-au luat de Pentagon, de armata americană, de Departamentul Justiției, de CIA și de alte organisme oficiale. Ei

nu cunosc locul unde extraterestrii ar fi încarcerati, dar unii dintre ei vorbesc de baza aeriană „Wright Patterson” de la Dayton, statul Ohio.”

Nu e vorba numai de americani. Un corespondent particular, în general bine informat, i-a semnalat confratelui și prietenului meu Maurice Chatelain că în august 1985, rușii au găsit în Siberia o navă extraterestră avariata în urma unei prăbușiri. În ea se aflau vreo cincisprezece cadavre și nouă supraviețuitori. Era vorba de creaturi umanoide de mărimea unui copil de șapte-opt ani, fără sex, fără gură, cu o epidermă roz acoperită de mici solzi reptilieni. Aceste ființe sunt telepatice și au și alte puteri psi. De exemplu, atunci când unul din oamenii delegați pe lângă ei îi părăsește, un extraterestru din grup se uită la ușă și aceasta se deschide imediat. Extraterestrii nu încearcă să fugă iar sovieticii cred că o altă navă va veni într-o zi să-i ia.

Articolul doi: „Resturi de extraterestri” – *Phoenix, Arizona (AFP)*.

„Două cadavre de extraterestri cu pielea argintie, înalți de aproape un metru și douăzeci și purtând combinezoane metalizate, care păreau sudate de corpul lor sub efectul căldurii, ar fi fost recuperate de autoritățile americane după căderea a două ozn-uri. Afirmatia aparține organizației Ground Saucer Watch – (Observarea la sol a farfuriilor zburătoare – cu baza la Phoenix, statul Arizona, care citează mărturia a doi ofițeri din armata americană, actualmente în retragere. Reușind să treacă dincolo de secretele serviciilor de informații americane prin invocarea în fața justiției a unei legi americane privitoare la libertatea de informație, organizația afirmă că deține o mie de pagini de documente CIA din care reiese că această instituție a supravegheat manifestările OZN din 1949. După spusele lui William Spaulding, cel care conduce Ground Saucer Watch, aceste documente conțin mai multe

descrieri detaliate ale unor întâlniri dintre aviația americană și farfurii zburătoare. Ar fi vorba mai ales de două aparate de vânătoare americane de tip Phantom F4 care au urmărit două ozn-uri în Iran în anul 1976. Acțiunea în justiție declanșată de Ground Saucer Watch nu s-a terminat. William Spaulding vrea să obțină cincizeci și șapte de obiecte allate în posesia celor de la CIA, care dovedesc existența farfuriilor zburătoare.”

Insez aici un articol (acesta datat) apărut la 19 martie 1982 în Le Journal de Montréal: „Informațiile secrete despre ozn-uri protejate de Curtea Supremă.”

„Washington (AFP 8/3/1982) – National Security Agency, serviciul cel mai secret al Statelor Unite, nu va fi obligat să publice informațiile secrete pe care le deține despre ozn-uri, a declarat ieri Curtea Supremă a Statelor Unite. Această hotărâre a celei mai înalte instanțe judiciare a țării confirmă o decizie similară pronunțată de o curte federală în urmă cu câteva luni. Ea pune capăt unei înfruntări juridice pornită în 1979 între organizația „Cetățenii împotriva punerii sub secret a ozn-urilor”, care militează în favoarea publicării tuturor informațiilor privind acest subiect, și NSA, care nu are de gând să facă publice informațiile pe care le deține.

După ce a fost refuzată de NSA, organizația a făcut apel la justiție invocând legea asupra libertății de informare, votată în 1968, și care îi autorizează pe cetățeni să-și procure anumite documente administrative din partea guvernului. Judecătorul federal însărcinat cu această cauză a invocat la rândul lui legea securității naționale a Statelor Unite pentru a refuza cererea organizației.”

Securea cenzurii a căzut, ruinând eforturile depuse de William Spaulding în încercarea de a obține dezvăluiri din partea celor de CIA. În mod oficial, legea privitoare la libertatea de informare este în continuare în vigoare... dar ea devine după voință caducă prin aplicarea unei alte legi – cea a securității naționale a

Statelor Unite! Halucinațiile, gazele emanate de mlaștini, delirurile rămân sub protecția secretului de stat! Cine ar fi crezut? Și cine ar îndrăzni să pretindă azi că acest comunicat dat de National Security Agency nu recunoaște astfel, ipso facto, realitatea de netăgăduit a ozn-urilor și originea lor extraterestră? De unde decurge, ipso facto, realitatea existenței numitului MJ 12 și a crimelor sale, directe sau indirecte, la scară planetară.

6. Cucu-Bau! Sperie-mă!

Dar iată și cel de al treilea articol (nedat) care confirmă fără putință de greșală ceea ce preceda și duce direct la intimidare și amenințări.

„NASA avertizează copiii împotriva extratereștrilor!”

„S-a vorbit și s-a răsorbit de filmul ET, dar iată că NASA a făcut declarații care urmăresc să-i prevină pe copii că dacă numiții ET ne vor vizita într-o zi, s-ar putea să nu fie chiar atât de drăguți și de politicoși ca amuzantul personaj din filmul lui Steven Spielberg.

„Poate să fie foarte periculos pentru un băiețel ca Elliot să se apropie de un extraterestru și să-l atingă. Străinul poate fi purtător de germeni și poate foarte bine să fie periculos, contrar personajului din film”, a declarat doctorul Brian Clifford, un fizician de la NASA. Mai mult decât atât, în Statele Unite, dacă situația din filmul ET ar fi existat cu adevărat, băiețelul Elliot ar fi fost pasibil de o amendă de cinci mii de dolari și de un an de închisoare. NASA și Congresul american sunt foarte stricte în această privință și cine nu raportează o experiență de acest gen se trezește cu NASA în cârcă.

„Erou? Oricine vede filmul ET și îl consideră pe ET un erou se înșală total, pentru că nu e decât o ficțiune și oamenii ar putea să creadă că extratereștrii sunt ființe inofensive. Este foarte rău că dacă ar trebuie să se întâmple vreodată o situație de acest

fel, dacă un băiețel s-ar pomeni față în față cu un străin venit din spațiu, ar putea să fie expus unor pericole grave”, a afirmat expertul.

Cei de la NASA au declarat cu ocazia aceleiași conferințe de presă că dacă o navă spațială ar fi aterizat pe continentul american, cei din armată ar fi cu siguranță primii care s-ar duce la fața locului, pentru a preveni orice atac sau contaminare.”

7. Extraterestrii în China

Martie 1983 ar trebui subliniat cu roșu pentru apariția unei lucrări care va marca o dată importantă în istoria ufologiei: China și extraterestrii, de Shi Bo, cu o prefață remarcabilă de Aimé Michel, apărută la Mercure de France. Acest ufolog chinez ne furnizează dovada că țara lui, din timpurile cele mai îndepărtate, se află ca și celelalte sub supravegherea numiților „aliens”. Cunoscutele RR III nu sunt deloc rare, ca și îmbarcarea unor pământeni la bordul unor nave discoidale. Unul dintre acești răpiți temporar vorbește de ființe „acoperite pe tot corpul cu păr gri a căror piele semăna cu cea a unui șoarece”.

Imediat te gândești la cazul brazilian de la Ponta Negra, la cumplita experiență trăită de Luli Oswald și de F.G.

Shi Bo (ca majoritatea ufologilor de pe bătrânul continent la vremea aceea) nu știa nimic despre acest caz. Mi-a confirmat acest lucru cu ocazia întâlnirii noastre de la Paris în mai 1990... În cursul căreia l-am pus în gardă față de SEPRA, pe care, neștiutor, avea tendința s-o plaseze pe un pedestal!

8. „Mana” căzută din cer.

Nu părăsim Extremul Orient fără să facem o scurtă incursiune în Japonia, cu o ciudată relatare UPI (United Press International, martie-aprilie – ? – 1985), apărută sub titlul: „Japonezii caută un ozn care a distribuit pâine în Africa”.

„Khartum – Ajutorul alimentar destinat victimelor foametei din Africa ajunge la destinație cu diferite mijloace de transport: animale, camioane, elicoptere, avioane. Totuși o echipă japoneză s-a deplasat în Sudan pentru a face o anchetă asupra altui mijloc de transport: farfuria zburătoare.

Echipa formată din nouă bărbați, avându-l în frunte pe Kuzu-Kawai, un inginer japonez, s-a dus în Sudan în căutarea unui grup de refugiați etiopieni care – după afirmațiile japonezilor – au primit alimente cu ajutorul unui Obiect Zburător Neidentificat, în noaptea de Crăciun când se îndreptau spre frontiera Sudanului. Biroul de la Khartum al Înaltului Comisariat al Națiunilor Unite pentru Refugiați (HCR) a colaborat cu echipa. Aceasta face parte dintr-un grup special de investigație asupra ozn-urilor, grup care are sediul la Tokyo. E vorba de un grup de cercetători profesioniști consacrați studierii ozn-urilor.

Misiunea, botezată „Floarea de Cireș”, a condus echipa în Etiopia în căutarea refugiaților care – după spusele japonezilor – au avut o „întâlnire de Gradul Unu” (mai curând o întâlnire de Gradul Trei, JG) în deșert. Japonezii și-au încărcat jeepurile închiriate și au plecat în mare grabă în direcția satelor Kassala și Gadaref. Ei au dat mai mult de o sută de mii de dolari HCR-ului și altor organizații similare în schimbul permiselor necesare și a colaborării pentru căutarea refugiaților, adăpostiți în taberele HCR-ului.

La Khartum, un purtător de cuvânt a spus că japonezilor le fuseseră furnizate toate informațiile posibile precum și permisele necesare pentru a le permite chestionarea refugiaților. Echipa se află în posesia unor chitanțe speciale înmânate de HCR-ul de la Tokyo, care a colaborat în mod activ cu biroul local. „Ne va fi greu să găsim acele persoane, a spus purtătorul de cuvânt al grupului, Koji Kiruma, un student din Tokyo, totuși trebuie să mergem să-i căutăm în taberele de refugiați. Nu știm unde să-i găsim, dar trebuie să încercăm. După spusele japonezilor, cinci

mii de refugiați erau pe punctul de a muri de foame când un ozn a apărut din noapte și le-a adus pâine. Kimura spune că informația primită în Japonia despre acest eveniment, survenit în ajunul Crăciunului, preciza că această operațiune nu se putea face nici cu elicoptere, nici prin alte mijloace aeriene comune. Kimura spune că nu a fost vorba de aruncare din aer spre sol a vreunor alimente ci, după sursa de informație, pâinea a coborât plutind, sfidând legile gravitației.”

Pe de altă parte, ziarul italian Il Secolo XXI din 21 aprilie 1985 scrie:

„Geneva – Conform celor confirmate de un purtător de cuvânt al unui organism internațional care activează la Geneva pentru ajutorarea țărilor din lumea a treia, zeci de familii de etiopieni, extenuate de foame, jură că au fost ospătate în câteva rânduri de echipajul unei farfurii zburătoare care a aterizat la câțiva metri de ei. Farfuria zburătoare ar fi apărut luna trecută pe cerul Sudanului oriental, deasupra teritoriilor pe care se concentraseră o mare parte din refugiații etiopieni care și-au părăsit propria țară plecând în căutare de hrană și de pământ bun de cultivat.”

Deci, ar fi avut loc mai multe intervenții ale extratereștrilor pentru aprovizionarea acelor nefericiți, prima în ajunul Crăciunului din 1984 și celelalte în martie 1985. Să fi fost acesta preludiul altor „interferențe” din ce în ce mai evidente cu societatea noastră bolnavă de foame, egoism și violență?

9. Extratereștrii intervin în forța în URSS!

O concluzie pripită poate, dar cum să interpretezi altfel comportamentul ozn-urilor în URSS fără să ai în vedere această alternativă? Iată un exemplu:

În ziua de 20 septembrie 1977 pe la orele patru dimineața, pe cerul localității Petrozavodsk (importantă zonă portuară la lacul Onega), apare un disc enorm cu un diametru de cel puțin o sută de

metri. Pe măsură ce se apropie, luminozitatea lui crește, dungata de zone roșiatice, violet-purpurii, înconjurată de străluciri policrome.

Deodată, fascicule luminoase sunt proiectate asupra orașului (două sute douăzeci de mii de locuitori): geamurile imobilelor fac explozie, zidurile se dărâmă. Oamenii, cuprinși de panică, cred că e vorba de un atac al „agresorilor” americani. Urmează o adevărată debandadă și orașenii, cu miile, o iau la fugă, terorizați de acele raze verzui care devastează edificiile capitalei Republicii Autonome Carelia, cu instalațiile portuare, uzinele cu mașinile-unelte, construcțiile navale și nodul de cale ferată.

Mii de cadavre ciopârțite, strivite sub zidurile distruse?

Nu!

Doar câțiva răniți din cauza busculadelor care au însoțit panica.

Bombardamentul ar fi durat un sfert de oră, cu două întreruperi de câteva minute. Nici un mort, dar distrugerii considerabile.

Nava de luptă, după ce și-a terminat „demonstrația”, se îndepărtează lent spre nord-est survolând lacul Onega.

Vreme de peste șase luni, aceeași navă cosmică va reveni, de vreo douăzeci de ori, să „inspecteze” portul și orașul Petrozavodsk.

Jean-Louis Degaudenzi, în lucrarea sa Ozn-urile în Uniunea Sovietică, precizează:

„ (...) Ozn-ul survolase întreaga Europă de Nord în timpul nopții de 20 septembrie 1977. Fusesse zărit în Suedia pe la orele trei dimineața. Peste șaiszeci de persoane îl văzuseră deasupra orașului Helsinki, capitala finlandeză. Radarele din această țară îl captaseră fugitiv și observatorii sovietici fuseseră anunțați aproximativ în momentul în care pătrundea în spațiul lor aerian. Este ciudat că rușii, deși avertizați și aflați în alarmă, n-au detectat nimic.”

Eu consider că nu este chiar atât de ciudat. Este sigur dovedit că aceste aparate, după dorință, se pot lăsa detectate de radare sau „absorb” fasciculul lor și astfel radarul nu mai primește nici un ecou.

În cazul de față, nava nu a considerat de cuviință să se sustragă detectării radarelor finlandeze pentru că era... doar în trecere! Lucrurile s-au schimbat însă atunci când a pătruns în spațiul aerian sovietic în drum spre obiectiv!

Teritoriul sovietic a cunoscut multe alte „demonstrații” agresive și instalațiile unei baze cosmonautice au fost chiar distruse... prin dispariția niturilor care fixau elementele poligoanelor de tir. Nu s-au înregistrat victime.

Alt incident, mult mai spectaculos și devastator, s-a produs duminică 13 mai 1984 la Poliarnîi și Severomorsk, localități situate pe malul drept al râului Tuloma (la vreo douăzeci de kilometri nord de Murmansk) care se varsă în Marea Barents.

Sigur, deocamdată, nu deținem nici o informație despre eventualitatea survolării acestei regiuni, în acel moment, de ozn-uri, dar straneitatea faptelor relatate (Apocalipsă dincolo de cercul polar, articol de Robert Lacontre, apărut în numărul din 20 octombrie 1984 al revistei Figaro-Magazine) ne obligă să facem o apropiere cu numeroasele agresiuni/demonstrații anterioare.

Poliarnîi și Severomorsk sunt, din diverse motive, o zonă interzisă: frontiera norvegiană la mai puțin de o sută de kilometri, baze de submarine nucleare, șaisprezece lagăre de concentrare, printre care cel de la Kandalakșa pentru femei și copii. În total, patruzeci-cincizeci de mii de deținuți politici cât și de drept comun.

Deodată se produce o explozie îngrozitoare pe care o vor înregistra toate seismografele din lume, căci va avea efectul unui seism formidabil.

Ce s-a întâmplat? Pur și simplu explozia câtorva depozite de rachete convenționale și nucleare! A urmat un incendiu uriaș

care, vreme de cinci zile, a distrus total instalațiile militare din vecinătatea depozitelor de muniții. „Zeci de buncăre sunt distruse, câteva aeroporturi subterane sunt puternic afectate și peste o sută de silozuri strategice (...) „Zekii” (prizonierii din gulag) au fost consemnați în lagărele lor și în minele de cupru și nichel unde lucrează (...) Ar fi fost peste patru sute de morți, două mii de răniți sau arși. Peste o mie două sute de rachete sol-sol, sol-aer, apă-sol, apă-aer au fost distruse, convenționale sau nucleare (...) adică mai multe de trei sferturi din tot stocul de rachete al flotei sovietice din nord, cea mai importantă din cele patru flote sovietice (...) Va fi nevoie de mai mult de doi ani pentru ca armata nordului să redevină operațională.”

Alte șase catastrofe de același fel au devastat și alte baze militare în URSS în 1984... În urma cărora peste o sută de ofițeri de rang înalt au fost disponibilizați sau executați.

Ziaristul de la Figaro-Magazine spune că seria actuală ar putea să lase să se creadă că autoritățile sunt confruntate cu un sabotaj intern, organizat de anumiți militari care vor să sape regimul.

Dar poate că a fost vorba de un avertisment.

Poate că cele două mari puteri știau foarte bine lucrul acesta atunci când, la 30 septembrie 1971, semnau la Moscova un „Acord despre măsurile în vederea reducerii riscurilor unui război nuclear între URSS și SUA” (acord semnat de Andrei Gromîco și William Rogers).

Să neglijăm celelalte articole pentru a ne opri la unul singur.

„Articolul 3. Părțile se angajează să se informeze imediat una pe alta, imediat ce vor repera un ozn, prin intermediul sistemului lor de prevenire a atacului rachetelor, sau chiar dacă apar dereglări în cadrul acestor sisteme sau a unor mijloace de comunicare asemănătoare, dacă astfel de fenomene pot provoca un pericol de dezlănțuire a războiului nuclear între cele două țări.”

„Părțile” știau perfect despre ce e vorba în legătură cu prezența ozn-urilor în spațiul lor aerian, dovada constând în faptul că Statele Unite și URSS-ul nu și-au adresat niciodată invective sau proteste „indignate” după survolarea teritoriilor lor de către unul dintre aceste aparate pretinse neidentificate...

Și iată o altă demonstrație.

La 9 februarie 1985, Figaro-Magazine publica un scurt articol intitulat: Alarmă în URSS – satelit laser american sau ozn?

„Un obiect ciudat neidentificat, care emitea în direcția Pământului niște raze luminoase foarte puternice, a fost reperat de stațiile radar militare în nord-vestul URSS-ului. Toate bateriile de rachete din regiune au fost puse în stare de alarmă. În același moment un avion de linie care se îndrepta spre Tallin (Estonia), a fost urmărit de acest aparat misterios. S-a deschis o anchetă. Să fie vorba de un satelit-laser american telecomandat sau de un ozn?”

Astfel de manevre „de agresiune” din partea unui avion american ar fi provocat imediat vociferările Kremlinului. Nu trebuie să uităm că, pentru ceva mult mai minor, sovieticii au ordonat aparatelor lor de vânătoare să doboare un avion civil sud-corean, asasinând cu sânge rece câteva sute de oameni, femei și copii!

10. Zvonuri ciudate venite din Est

Începutul lunii august 1985. – Efectuând cercetări submarine în largul apelor Portugaliei și în vecinătatea Insulelor Azore, rușii ar fi găsit vestigiile unui oraș înghițit de valuri. Vă gândiți la Atlantida? Tot la asta s-au gândit și rușii!

Submarinul care efectua aceste cercetări, în mod inexplicabil, a suferit o pană generală de curent vreme de vreo douăzeci de minute, care nu i-a permis în acest timp să revină la suprafață.

Începutul lunii octombrie 1985. – O navă misterioasă cu un diametru de trei sute de metri și șase aparate de dimensiuni mici (module de recunoaștere) au fost observate în ziua aceea, la orele paisprezece, la Moscova. Unul dintre aceste aparate ar fi doborât un Mig pornit în urmărirea lor.

La 5 iulie 1985, apoi pe 17, la bordul navei Saliut 16, șase astronauți sovietici ar fi văzut evoluând lângă nava lor „cosmonauți” extraterestreți dotați cu aripi (?), care îi făcea să semene cu niște îngeri. Ceea ce ne îndreptățește să credem că extraterestrii „fac circ” și în fața sovieticilor, nu numai a occidentalilor!

Să zbori cu aripile în vidul spațial e ca și cum ai face pluta pe apă cu o nicovală pe burtă!

E prea de tot!

Numai că această punere în scenă puerilă, adusă la cunoștința comunității științifice, o face pe aceasta să se prăpădească de râs în mod prostesc, apoi să nege faptele fără să meargă mai departe.

11. Un contactat cu sânge albastru

Sun, în numărul din 18 iunie 1985, sub titlul Prințul Charles al Angliei a avut o scurtă întâlnire cu o navă extraterestră, relatează următoarele:

„Prințul Charles s-a întors dintr-o croazieră la bordul iahtului Britannia (...) Era nouă și jumătate seara (zi neprecizată a aceluia iunie atât de bogat în observații, după cum se va vedea în capitoul următor, JG) și vasul se afla în apele ecuatoriale când, brusc, motoarele au început să scoată un sunet ciudat, în timp ce luminile de la bord slăbeau. După câteva secunde, motoarele și-au încetat complet funcționarea și luminile s-au stins. În jurul iahtului era întuneric bezna. Nu vedeai decât stelele.

Charles se plimba pe punte, contemplând cerul, când în aer a apărut un obiect. «Avea o formă cilindrică, destul de mare, și

avea lumini pe ambele laturi, a declarat unul din marinarii aflați în serviciul prințului (...) Eram atât de uimit de ceea ce vedeam încât am rămas incremenit, fără să mă mai pot mișca. În mijlocul acestui obiect ciudat clipea o lumină verde în timp ce alta roșie rămânea fixă dedesubt. Nu semăna cu nimic din ce cunoșteam. Fiind marinăr de război, se consideră că am văzut toate tipurile de avioane și de vase construite până acum.

Charles a rămas locului uitându-se la el. Nici unul dintre noi nu se mai putea mișca. După aceea am văzut o rază de lumină strălucitoare ieșind din obiect și îndreptându-se spre prinț. Această lumină nu a durat decât cinci secunde, dar impresia mea era că ea stăruise asupra lui ore în șir...»

Martorul a vrut să coboare după ceilalți marinari, ca să poată vedea și ei acel aparat fantastic, dar picioarele păreau țintuite locului.

„Apoi, continuă martorul, vehiculul spațial a dispărut. Charles, care părea năucit, amețit parcă, s-a așezat pe un scaun aflat pe punte. Am hotărât să-l las singur un timp, cu atât mai mult cu cât și eu mă simțeam slăbit...”

Marinarul a coborât să vadă ce făcea echipajul și s-a uitat la ceas, constatând că de la neazul cu motoarele și până atunci nu trecuseră decât cinci minute. S-a reaprins lumina și, în timp ce se îndrepta spre echipaj, motoarele s-au pus din nou în mișcare. Totul funcționa ca înainte de „întâlnire”.

Să vedem ce mai spune martorul:

„După ce m-am asigurat că totul mergea bine, m-am dus la prinț să-l întreb dacă are nevoie de ceva. Eram preocupat pentru că părea suferind. L-am informat despre situație (revenită la normal). Prințul părea că are aceeași comportare ca de obicei, drept pentru care nu i-am spus nimic despre nava extraterestră.

După aceea am stat de vorbă cu câțiva membri ai echipajului care se aflau între cele două punți în momentul paniei. Toți am avut senzația că nu ne mai putem mișca câtă vreme nava a fost

deasupra noastră. Pierdusem noțiunea timpului și am rămas nemișcați până la dispariția navei spațiale. Totuși eu sunt singurul care am văzut raza «specială» de lumină îndreptată spre print. Nu-i cunosc semnificația.”

Este lesne de înțeles „rațiunile de stat” care au impus tăcerea prințului în această privință.

12. Cele două mari puteri și extraterestrii

Apărut la 6 decembrie 1985 în ziarul Le Monde, scurtul articol de mai jos a trecut aproape neobservat. Cu toate acestea era vorba de o declarație venită de la cel mai înalt nivel geopolitic.

PREȘEDINTELE ȘI EXTRATERESTRII

Fallston (Maryland) (AFP). – Președintele Ronald Reagan a dezvăluit miercuri 4 decembrie că l-a invitat pe Mihail Gorbaciov, cu ocazia conferinței la nivel înalt de la Geneva să reflecteze la eventualitatea unei amenințări extraterestre și la reconcilierea sovieto-americană care ar rezulta de aici.

R. Reagan le-a declarat elevilor liceului din Fallston, statul Maryland, că i-a spus conducătorului sovietic: „Sarcina noastră ar fi mult mai ușoară dacă această lume ar fi deodată amenințată de ființe venite de pe alte planete din afara acestui univers. Am uita de toate divergențele noastre locale și ne-am da seama o dată pentru totdeauna că suntem niște ființe omenești care trăiesc împreună pe acest Pământ.”

Președintele Statelor Unite nu a precizat reacția pe care a avut-o M. Gorbaciov.

Președintele Reagan știa perfect de bine despre ce vorbea iar Gorbaciov la fel. Fiecare avea în dosarele lui top secret elemente, informații care, interpretate într-un anumit fel, ar fi putut

să lase să se creadă că o „invazie” extraterestră nu mai e de domeniul SF-ului. Această manieră alarmistă de a vedea lucrurile rezultă din cercetările maiorului von Kevitzky prezentate în urmă cu câțiva ani la ONU.

Dacă radioul și televiziunea, în Franța, sunt direct sau indirect controlate de stat, presa – această „a patra putere” – rămâne relativ liberă când nu e înfeudată intereselor subterane tentaculare, precum cele ale Trilateralei, acea hidră policefală care vrea să controleze lumea din punct de vedere financiar!

Vom prezenta acum anumite evenimente ascunse cu grijă de autorități și atunci mediile de informare libere ar trebui să audă fără întârziere strigătul nostru:

TREZIȚI-VĂ!

CAPITOLUL IX

Antigravitația este/va fi cheia astronauticii. Ceea ce nu va fi niciodată petrolul și nici derivatele lui. Când știm că știința oficială și Uniunea raționalistă califică antigravitația drept utopie, atunci înțelegem de ce nici unul din cercetătorii „marginali” în acest domeniu (nu sunt prea mulți) nu a primit vreodată ajutor financiar de la vreun guvern. Care însă finanțează în mare secret astfel de cercetări.

Nu vreau drept dovadă decât cei treizeci-patruzeci de ani de cercetări asupra gravitației făcute în particular de răposatul doctor Marcel Pagès.

În 1953, în laboratorul său de la Perpignan, strada Parazol nr. 4, am văzut un disc de carton dotat la periferie cu magneți mici ridicându-se și plutind în aer. Am mai văzut și o panglică de aluminiu de doi metri pe cinci centimetri sărind și plutind în același mod. Sigur, acestea nu aveau nimic comun cu o navă cosmică interstelară, dar cred că era un prim pas. În 1958, cu ocazia întoarcerii la putere a generalului de Gaulle, l-am sfătuit pe prietenul meu Pagès să pregătească un dosar în care să-și prezinte cercetările, rezultatele obținute și dezideratele, adică să lucreze într-un laborator al CNRS-ului, fără constrângere, să aibă parte

de redevențe dacă aparatul lui va vedea lumina zilei și să primească un salariu de inginer. Pretenții cât se poate de modeste.

Deoarece în timpul celui de al doilea război mondial am făcut parte din SR (serviciul de informații) al MUR-ului (Mișcările Unite de Rezistență), aveam anumite relații care aveau să-mi permită să fac să-i ajungă în deplină siguranță generalului de Gaulle dosarul întocmit de Pagès. Comandantul Barbier (Siguranța Militară din Marsilia) a transmis acest document cabinetului generalului. Care l-a transmis spre examinare autorităților științifice competente... care l-au făcut uitat!

Antigravitația pune în primejdie interese colosale și deranja conformismul arogant.

Lucru care a rămas valabil și azi

1. Cea mai strictă tăcere despre farfuriile zburătoare

Pentru guverne, a recunoaște că ozn-urile sunt nave extraterestre care funcționează pe principiul antigravitației, ar însemna să mărturisească în mod implicit că rachetele noastre nu vor fi niciodată capabile să atingă viteze supraluminice, condiție sine qua non pentru a ajunge în alte sisteme solare. Argumentul științei oficiale, conform căruia nu se va putea depăși viteza luminii, este un sofism, un raționament îngust, ținând de acea scleroză mentală care interzice multor oameni de știință să admită că fantasticul de azi va fi banalitatea de mâine. O teorie nouă nu triumfă niciodată, ci adversarii ei mor până la urmă, spunea Max Planck

A recunoaște vanitatea perenității petrolului (fără a mai pune la socoteală cumplita lui putere poluantă) și a admite că navele „alienilor” folosesc antigravitația înseamnă să faci să fremete de oroare trusturile petroliere conduse de un holding planetar ocult (stăpânul tuturor conflictelor), față de care multinaționalele tradiționale nu sunt decât niște negustorași!

Acest holding, această sinergie din umbră, își dictează legile, le impune, trage sforile în culise. Și în acest timp, guvernele își confundă „autoritatea” cu puterea, înspăimântătoarea putere a acestei super-mafii care conduce lumea fără să țină seamă de culoarea, de tendința sau de religia „viștelor” pe care-i duce la abator.

Atâta vreme cât va domni puterea ocultă a numitului MJ 12, omul va fi acest „infirm prizonier al dimensiunilor sale”, ținut pe planeta lui. Abia dacă i se dă voie să facă niște sărituri de purice cu rachetele lui (consumatoare de petrol). I se va refuza accesul la miile de lumi teroide (conforme cu biotopul nostru) împrăștiate printe cei 300/400 miliarde de sori din galaxia noastră. Dar lucrurile pot să se schimbe dacă elementul necunoscut îi va determina într-o zi pe „alienii” pozitivi să zdruncine evoluția noastră negativă...

Konstantin Tîolkovski, precursorul genial al astronauticii, spunea în secolul trecut: „Pământul este leagănul omenirii, dar nu-ți petreci toată viața într-un leagăn”.

Însăși supraviețuirea speciei noastre – mâine sau poimâine amenințată de cataclisme geologie, climatice... dacă nu de jucătorii smintiți ai unui super-War Game – va fi poate condiționată de expansiunea omului spre alte sisteme solare. Asta au înțeles anumiți ufologi și acesta este, în mare, conținutul fundamental al mesajelor transmise deseori contactaților de către vizitatorii noștri. Dar aceștia nu uită să precizeze că supraviețuirea omului, emigrarea lui spre alte lumi depind de aptitudinea sa de a câștiga în înțelepciune, în spiritualitate. Ceea ce, din păcate, nu e deloc evident! Chiar dacă la un număr crescând de pământeni se observă o mutație psihică benefică, poate că le va trebui mult timp pentru a ajunge la acest stadiu. Iar Zeul petrol are încă multe zile frumoase înaintea lui! Dar zilele lui sunt numărate!...

2. Bazele noastre militare sub supravegherea Entităților Biologice Extraterestre

În precedentele mele lucrări documentare am prezentat numeroase observații OZN, sau fenomene paranormale. Totdeauna am respectat anonimatul celor care au avut încredere în mine și, de la înființarea ei în 1978, IMSDA a adoptat același principiu.

Respectând anonimatul informatorilor mei, am hotărât să ridic vălul în așa fel încât contestatarii înrâiți, precum și autoritățile, să nu-mi poată desființa demonstrația.

În urmă cu câțiva ani (lipsa de precizie este intenționată), separat și independent unii de alții, niște militari (simpli răzani sau ofițeri, n-am să fac nici o precizare) mi-au trimis relatări foarte detaliate. Unele dintre aceste relatări, perfect concordante, aveau ca subiect evenimente fascinante survenite – foarte des – pe platoul Albion, în Provence, sediul primului grup de rachete strategice cu încărcătură nucleară: SSBS-uri sau „sol-sol balistice strategice” Pe acest platou întins se află silozuri (cam vreo douăzeci, dintre care două truate), fiecare adăpostind o rachetă și ogiva ei atomică. Fiecare siloz, înconjurat cu un gard solid, electricizat, supravegheat de o cameră de luat vederi, are o mică construcție dreptunghiulară dominată de o antenă: în apropiere aflându-se dala mobilă care ascunde groapa și racheta ei.

De la implantarea în această zonă strategică, regiunea a fost supusă unei supravegheri constante de la o altitudine de aproximativ două mii de metri. Apoi „spionii” veniți din cer au prins curaj îngrijorând destul de mult „comandourile aeriene” însărcinate cu supravegherea și siguranța zonei.

S-a constatat, de exemplu, că atunci când unul din silozuri este deschis din motive de întreținere tehnică, după patruzeci și opt de ore, deasupra bazei își face apariția o navă de dimensiuni impresionante. Nava eliberează module sferice de observare care

coboară până la câțiva zeci de metri (uneori și mai puțin) și se mențin într-o poziție statică la verticala silozului deschis cu două zile mai înainte.

Niciodată aceste module de observare apropiată nu s-au înșelat în privința obiectivului. „Știau” cu precizie pe care din silozuri trebuiau să-l „sondeze” cu mijloacele lor de detecție hipersofisticate care nu erau deloc stingherite de dala de beton care acoperea groapa, care avea totuși o greutate, o grosime respectabilă...

Uneori, santinelele care făceau de pază în imediata apropiere a silozului respectiv (răcani modeste, care erau cu gândul mai curând la viitoarea permisie decât la misterele cerești) au dat alarma când au văzut coborând din cer acele sfere luminoase sau „spioni” teleghidati. Intrând în panică, unul din acești soldați și-a îndreptat lanterna spre acei „intruși” și a fost aruncat la pământ de o „forță necunoscută”, sub ochii camarazilor și ai unui subofiter.

Incidentele de acest fel sunt nenumărate!

Nu știu dacă mai e necesar să subliniez stinghereala autorităților de la baza instalată la Saint-Christol, la marginea platoului Albion, în fața reperării frecvente a acelor raiduri ale „spionilor” ieșiți din nava-mamă. Stinghereală agravată de ordinul de a păstra tăcerea. Situația comandamentului bazei nu e deloc confortabilă. Mai întâi pentru că jandarmeria aviatică care depinde de baza, cunoscând perfect aceste incursiuni intempestive, nu face în general nici un fel de proces-verbal de constatare oficial. Nici un document nu e transmis autorității militare superioare... care ar trebui să informeze pe cei de la GEPAN. Știm că realitatea e cu totul alta. Acest organism-paravan – chiar pe vremea când își desfășura activitatea – nu trebuie să fie informat de observațiile considerate Top Secret.

3. Un Watergate cosmic

Pe de altă parte (chiar dacă aceste observații sunt un fel de secret al lui Polichinelle), statul-major, în principiu, neprimind în mod oficial un raport despre survolarea de către ozn-uri a acestor instalații militare strategice (survolarea lor fiind de altfel interzisă), la toate eșaloanele ierarhice, fiecare se face că plouă, tace și așteaptă să se liniștească „treaba” fără să se facă prea mult remarcat. Se practică paradoxul și ipocrizia. Toată lumea știe despre ce e vorba dar – sst! – nimeni nu a văzut nimic, nu s-a petrecut nimic, să vorbim de altceva!

În afara militarilor de la bază, sute de martori civili au relatat ceea ce au văzut din satele aflate în jur.

Scârbiți de acest comportament, informați în mod regulat de incursiunile acestor nave și de „spionii” lor pe platoul Albion, René Voarino, președintele CEOF-ului, Centrul de Studii OZN/Franța (fostul CEOSE, Centrul de Studii OZN din sud-est) împreună cu mine am hotărât să punem autoritățile în fața propriilor lor responsabilități...

4. Astfel s-a ajuns la operațiunea „Rapa Nui”

La 4 aprilie 1985, am adresat următoarea scrisoare lui Charles Hernu, ministrul Apărării:

Domnule Ministru,

Am onoarea de a solicita bunăvoinței dumnevoastră concursul ministerului dumnevoastră în cadrul unui proiect de experiență ufologică plănuit împreună cu CEOSE, Centrul de Studii OZN din sud-est, condus de domnul René Voarino.

Cunoașteți cu siguranță că atunci când unul din silozurile de pe platoul Albion este deschis, după douăzeci și patru sau

patruzeci și opt de ore apar ozn-uri, nu numai deasupra zonei dar și la verticala silozului demascat de oamenii de la întreținere.

Lucrul acesta fiind verificat (ulterior) de nenumărate ori, IMSA și CEOSE ar dori să facă observații precise ale „vizitatorilor” noștri. Pentru aceasta, ar fi de ajuns să fim anunțați cu câteva zile mai înainte de deschiderea unuia dintre acele silozuri de pe platoul Albion. Nu cerem permisiunea de a pătrunde în zona primului grup de rachete strategice, ci ne vom mulțumi să plasăm în afara ei posturi de observare (telescoape, aparate fotografice, detectoare, camere de luat vederi, etc.), în jurul numitului platou. Nu avem nimic împotriva ca militarii sau jandarmii să se afle în permanență printre noi, pe durata celor patruzeci și opt de ore ale experienței.

Cercetătorii noștri benevoli având o activitate profesională, ar fi de dorit ca aceste observații să poată avea loc în timpul week-end-ului. Pentru aceasta, deschiderea unui siloz ar trebui să aibă loc într-o vineri. Iar sâmbătă dimineața noi am fi pe teren, fără să anunțăm mediile de informare, se înțelege.

Mulțumindu-vă dinainte pentru un răspuns pe care îl sperăm pozitiv, în ciuda caracterului insolit al cererii noastre, vă rog să... etc., etc...

Jimmy Guieu

Președintele-Fondator al IMSA

Miercuri 10 aprilie 1985, la orele optsprezece și treizeci de minute, primeam un telefon de la domnul Vuillemin, atașat al cabinetului ministrului apărării, care îmi confirma primirea scrisorii. Tonul domnului Vuillemin era tonul unui militar, foarte clar, puțin cam rapid, (nu spun „tăios”), nuanțat totuși – așa mi s-a părut – de un dram de simpatie, uneori cu un fel de cordialitate însoțită de un zâmbet care nu avea nimic ironic.

Domnul Vuillemin, deși puțin cam reticent în privința operațiunii „Rapa Nui”, m-a anunțat că în cazul în care va fi posibil, nu vom putea participa la ea decât după o lună sau două. M-a mai

întrebat în ce parte a platoului am vrea să ne instalăm grupurile de observație. I-am răspuns că în curând îi voi trimite programul operațiunii. Așa, ca din întâmplare, domnul Vuillemin m-a întrebat pe ce rapoarte mă bazam când afirmam că ozn-uri veneau să survoleze zona la douăzeci și patru sau patruzeci și opt de ore după deschiderea unui siloz. Ministerul ar fi vrut să ia cunoștință de aceste rapoarte! I-am răspuns că nici nu putea fi vorba ca eu și René Voarino să trădăm încrederea informatorilor noștri și i-am strecurat (tot din întâmplare) că respectivele rapoarte nu se aflau nici la mine acasă și nici acasă la prietenul meu, ci într-un loc sigur... am încheiat convorbirea telefonică cu cordialitate.

Am făcut o nică anchetă și am aflat foarte repede că domnul Vuillemin era locotenentul-colonel Vuillemin, însărcinat din partea Ministerului Apărării să urmărească operațiunea „Rapa Nui”.

La data de 12 aprilie 1985, am primit o scrisoare foarte scurtă, din partea contraamiralului Goupil, șeful cabinetului militar, care confirma primirea scrisorii mele și mă informa că cererea mea era studiată de serviciile competente ale departamentului, rezultatul urmând să mi se anunțe ulterior.

Proiectul începea să capete contur. Totuși nu ne făceam prea multe iluzii.

La 17 aprilie i-am răspuns contraamiralului.

Scrisoarea avea anexată următorul text:

Operațiunea „RAPA NUI” – Program previzional

Vineri 17 mai, dimineata.

Instalarea punctului de comandă IMSA/CEOSE la Saint-Christol, la marginea drumului departamental 30, în micul spațiu numit „Joc de Bile”, din apropierea Casei de Odihnă. Parte integrantă a „Marii împrejurări”, acest teren aparține domnului Ferrier Aubert. Pentru a fi în regulă, va fi cerută aprobarea domnului Meffre, primarul localității Saint-Christol.

Punctul nostru de comandă va fi format din cinci-șase mașini împreună cu instalarea -- pe numitul loc „Joc de Bile” -- materialului nostru: telescop, cameră video, aparate fotografice, diferite detectoare, aparate de emisie-recepție. De cealaltă parte a drumului departamental 30, mica clădire din prefabricate („Clad. 5”, aflată într-o stare jalnică) ne va servi drept adăpost, folosind saltele pneumatice și saci de dormit între perioadele de veghe.

Alegerea locului „Joc de Bile”: zona oferă o vedere globală a platoului, spre sectoarele de implantare mai ales a silozurilor 2/5, 2/6 și 2/7.

Aceeași zi, sfârșitul dimineții/începutul după-amiezii

Instalarea de către IMSA/CEOSE a unor „antene fixe” de cinci-șase observatori fiecare (material identic cu cel de mai sus). În număr de trei, aceste „antene” vor lua poziție în apropierea silozurilor 2/5, 2/6 și 2/7 (numite A, B, C pentru noi)

Aceeași zi, după-amiază (de exemplu orele 15-16).

În fiecare din aceste zone, deschiderea unui siloz, la o oră care ne va fi indicată.

N.B. -- Ar fi de dorit ca acest lucru să se facă cu o oarecare pompă, putând să dea impresia unei misiuni importante. Să fim informați prin radio de sfârșitul acestei „misiuni de deschidere” și despre întoarcerea la bază a personalului afectat acestei misiuni. Din acel moment, „antenele” noastre vor fi anunțate de punctul de comandă și va începe veghea permanentă. O unitate mobilă va vizita periodic „antenele”. Veghea permanentă va lua sfârșit duminică 19 mai la orele cincisprezece.

De ce ceream deschiderea a trei silozuri în loc de unul, așa cum sugerasem la început? Pentru că unele silozuri sunt truate iar deschiderea unui siloz gol nu i-ar fi înșelat pe extratereștri, care nu se „deranjează” decât din momentul în care s-a derulat o

deschidere reală asupra unei zone reale care adăpostește o rachetă reală! Voiam astfel să eliminăm orice tentativă concepută pentru a ne... Înșela chiar pe noi! Trei silozuri relativ „grupate” nu puteau adăposti decât o singură rachetă falsă!

Dându-și seama că am avut în vedere posibilitatea de a fi induși în eroare și că încercarea de a ne înșela era inutilă, negocierile începute s-au oprit brusc. Dar încă nu era vorba de o ruptură.

La 30 aprilie 1985 am primit o scrisoare de la Ministerul Apărării:

Domnule,

Experiența pe care o proiectați în zona Grupului Unu de Rachete Strategice nu poate să primească deocamdată aprobarea mea. Pentru a continua instruirea acestui caz, am onoarea de a vă cere să-mi trimiteți rapoartele care v-au permis să stabiliți prezența unor obiecte neidentificate la verticala silozurilor, la douăzeci și patru sau la patruzeci și opt de ore după deschiderea lor. Vă rog să primiți, domnule, sincerele mele aprecieri.

Contraamiralul Goupil

Șeful Cabinetului Militar.

L-am sunat pe locotent-colonelul Vuillemin și i-am repetat că, evident, comunicarea oricărui raport era în afară de orice discuție. Că anonimatul informatorilor noștri va fi respectat cu fidelitate. Și am adăugat:

-- Nu-mi trece prin minte nici măcar o clipă să offensez Ministerul Apărării crezând că în această direcție este mai slab informat decât noi!

Prin urmare, fiecare rămânea pe pozițiile lui.

5. Nava-mamă de la 16 iunie 1985

În timp ce așteptam reacția Ministerului Apărării la propunerea noastră, actualitatea avea să ne vină în ajutor în mod magistral. Luni 17 iunie 1985, confratele și prietenul meu Marcel Scipion mi-a telefon pentru a-mi expune observația lui din ajun. Duminică 16 iunie la orele patru dimineața, Marcel Scipion se deplasa cu o furgonetă în care transporta numeroși stupi cu albine. În apropiere de Venelles (sat situat la 15 km nord-nord-est de Aix-en-Provence), atenția i-a fost atrasă de un obiect foarte luminos, stând nemișcat la o altitudine de aproximativ 4000-6000 m. Se prezenta sub forma unui corn de lună cu un diametru aparent de patru ori mai mare decât luna plină. Aspectul s-a modificat treptat și a devenit fusiform.

Marcel Scipion și-a părăsit vehiculul pentru a observa mai bine obiectul a cărui culoare, foarte puternică, era de un galben-portocaliu. Deodată, trei obiecte luminoase (verde, roșu, galben) sau desprins din trei puncte ale trabucului și au coborât pentru a evolua... la verticala platoului Albion!

Deși aflat la o distanță în linie dreaptă de cincizeci de kilometri, martorul (care locuiește la Moustiers și cunoște perfect regiunea) este categoric asupra faptului că modulele de recunoaștere -- înainte de a se înălța din nou și a reîntra în nava-mamă prin aceleași puncte -- au evoluat deasupra acelei zone. Observația durase vreo douăzeci de minute.

După ce a ajuns acasă, Marcel Scipion a avut surpriza neplăcută de a constata că muriseră câteva sute de albine dintre cele pe care le transporta la bordul vehiculului său (până atunci nu i se întâmplase niciodată așa ceva în cursul unui transport). Când s-a trezit (în ziua de 17), a avut o nouă surpriză la fel de neplăcută. Ochiul lui, iritați, lăcrimau. În ziua aceea nu a reușit să oprească lăcrimarea cu nici un tratament... de atunci e mult mai nervos decât înainte. Pe lângă panica în care intraseră albinele,

stupii s-au „refacut” cu greu, deoarece reginele nu au mai ouat vreme de peste trei săptămâni! Albinele „lucratoare” au rămas foarte agresive o bună parte din vară.

În aceeași zi, la aceeași oră (patru dimineata), un alt martor (anonim de data asta), a telefonat la stația meteorologică de la Marignane. Martorul a declarat că locuiește la Auriol (Bouches-du-Rhône) și a semnalat obiectul într-o direcție nordică, fără alt comentariu.

Înarmat cu aceste informații, în ziua de 18 iunie i-am telefonat locotenentului-colonel Vuillemin, pentru a-i semnala survolarea platoului Albion, în ziua de 16 iunie la orele patru dimineata, de către trei module de recunoaștere eliberate de o navă-mamă care staționa la 4000-6000 m la verticala rachetelor. După o tăcere care i-a permis să-și revină, am adăugat:

– Fără să fi consultat vreun ghicitor în stele, am conchis că la 14 iunie, cam cu patruzeci și opt de ore înainte de observație, unul din silozuri a fost deschis. Vreți să sunați la baza și să-mi confirmați concluzia?

Mi-a telefonat peste vreo douăzeci de minute și în glasul lui se simțea stinghereala.

– S-ar părea că, într-adevăr, a fost „ceva” pe 16 deasupra zonei...

– Asta știu, domnule colonel! Dar când a fost deschis silozul?

– Păi... pe 14 iunie...

I-am mulțumit locotenent-colonelului Vuillemin.

IMSA și CEOSE au pornit atunci anchete în toate direcțiile. S-au obținut astfel peste treizeci de mărturii.

Luni 17 iunie, cotidianul (comunist) La Marseillaise făcea caz de numeroasele apeluri telefonice în care era vorba despre un „nor mare”, pe la orele zece în noaptea de 16 spre 17 iunie (deci la optsprezece ore după observația lui Marcel Scipion). Pompierii din Gardanne, Aix-en-Provence, Vitrolles, Berre precum și

jandarmii din aceste localități au primit telefoane care concordau în privința poziției nordice a obiectului. Cu toate acestea, La Marseillaise l-a identificat cu focul permanent de la rafinăria Shell-Berre situat... la vest!

Valul de observații avea să crească, în Franța, Italia și America.

Duminică 23 iunie, între orele trei și patru dimineața, prezența pe cer a unui obiect ovoid cu nucleu prelung a fost semnalată astronomilor de la OHP (Observatorul Haute-Provence, Saint-Michel). Știu că s-au făcut fotografii care mi-au fost descrise, dar, din păcate, ele sunt ținute secrete...

Vara anului 1985 a cunoscut un val cu totul remarcabil, deși cenzurat și autocenzurat de mediile de informare, nu numai în Europa ci și în America Latină.

Irène Granchi a observat la Rio de Janeiro o navă impresionantă care, survolând orașul, a declanșat o pană enormă de curent. În aceeași zi, 18 august, în Argentina, echipajul și pasagerii unui Boeing 747, zburând la o altitudine de aproximativ zece mii de metri, au putut să observe un aparat mare stând nemișcat în aer, apoi un al doilea, care făcea mișcări dezordonate cu viteze vertiginoase. Fenomenul a durat vreo douăzeci de minute. Această informație a fost publicată în toată presa argentiniană și reluată în Germania.

La 17 august 1985 (decî în ajunul observațiilor făcute de Irène Granchi și de pasagerii avionului argentinian), zeci de mii de martori, de mai multe ori în timpul serii, au admirat două ozn-uri pe cerul orașului Santiago de Chile. Ozn-urile au fost fotografiate și observate prin telescop de Centrul Astronomic Chilian din Calîn. Trei oameni de știință (curajoși?) au afirmat că acele obiecte imense care au traversat țara de la vest la est nu puteau să fie nici avioane, nici sateliți.

În Columbia, precum și în Costa Rica (aprilie 1992) s-au înregistrat întreruperea aprinderii la mașini, ambuteiaj monstruos, panică în rândul populației.

Nici Canada nu a scăpat de acest val. În timpul aceleiași nopți de 23 spre 24 iunie 1985, cinci sfere luminoase au survolat muntele Saint-Hilaire (la vreo treizeci de kilometri est de Montréal) și s-a declanșat o furtună violentă deși în jur domnea o vreme foarte frumoasă. Așa se întâmplă frecvent atunci când ozn-urile își fac apariția deasupra acestui munte. Două dintre ele au plecat iar celelalte... au devenit invizibile. Muntele Saint-Hilaire este un loc predilect pentru acești vizitatori.

Ultimul demers încercat pe lângă Ministerul Apărării, în vederea colaborării la operațiunea „Rapa Nui”, s-a soldat cu un refuz categoric din partea contraamiralului Goupil.

6. Misiuni de supraveghere strategică și orare cosmice

Ciudată enigmă și acest răgaz de patruzeci și opt de ore, respectat invariabil de navele extraterestre (după deschiderea unui siloz) pentru a ajunge în zona unde se află platoul Albion!

Acest fel de reflex condiționat (deschiderea silozurilor = apariția unor ozn-uri patruzeci și opt de ore mai târziu) dovedește fără discuție că instalațiile noastre strategice se află în colimatorul vizitatorilor noștri și că nu au nici un secret pentru ei!

Și cred că asta e valabil și pentru celelalte țări...

National Enquirer din 23 iulie 1985 publică un articol edificator în această privință. În timpul nopții de 24 iulie 1984, gărzile din serviciul de siguranță de la Indiana Point Power Plant (în sudul statului New York), ofițeri din poliția locală și numeroși alți martori au raportat observarea unui ozn enorm. Carl Patrick, purtătorul de cuvânt al acestui centru atomic, a recunoscut faptele în mod public. „Este pentru prima dată când divulgă o astfel de informație”, notează ufologul american Philip Imbrogno, care lucrează în colaborare cu Center for UFO Studies creat de Allen Hyneck. Philip Imbrogno a chestionat șase din cei doisprezece

oameni de pază care au observat aparatul „asemănător cu un diamant strălucitor care avea un diametru de cel puțin o sută cincizeci de metri”. Radiind la început o lumină albă, nava a devenit apoi albastră, roșie, verde și de culoarea ambrei. Astronava a survolat centrul nuclear timp de un sfert de oră, staționând mai ales deasupra unuia din cele trei reactoare nucleare. Sergentul Karl Hoffman, de la Peekskill Police Departament, a observat (zburând lent în direcția instalațiilor nucleare) vreo zece lumini albe în formație de „V”.

Astfel de exemple s-au mai înregistrat și în alte părți...

ANEXE

Mai întâi aş vrea să ne amintim că sigla EBE (Entități Biologice Extraterestre) este numele-cod imaginat de doctorul Detlev Bronk¹, președintele Universității John Hopkin, pentru a numi astfel pe extratereștri în general, fără o conotație de „valoare” (buni sau răi). Mai târziu această siglă a suferit o deviere, ajungând să-i denumească în mod abuziv pe „Cenușii”, care ne-au fost arătați în adevărata lor lumină de John Lear în decembrie 1987. Făcând pe exploratorii cosmici, acești invadatori (talie mică, piele cenușie) l-au înșelat pe președintele Harry Truman în timpul anilor patruzeci, apoi pe Stalin pentru a obține permisiunea de a se instala temporar în sectoarele subterane ale anumitor baze militare.

1. Cernobîlul „supravegheat” de ozn-uri

Cortina de fier nu mai există, dar asta nu înseamnă că știm ce fac „cenușii” în CSI, Comunitatea Statelor Independente care a înlocuit URSS-ul. Am discutat îndelung și amical cu Boris Șurinov, ufolog sovietic venit de mai multe ori în Franța în ultimii ani. Boris s-a arătat reticent față de întâlnirile de gradul III în

¹ Cu ocazia prăbușirii care a avut loc în februarie 1948 în New Mexico, doctorul Detlev Bronk a examinat corpurile a douăsprezece EBE care se aflau în acea navă. Cadavrele au fost transferate în laboratoarele ATIC (Air Technical Intelligence Center) de la Wright Patterson Air Force Base, Dayton, Ohio (n.a.)

fosta URSS și de răpirea unor cetățeni din țara lui de către numitele EBE, bune sau rele. Cu siguranță că era manifestarea unei rămășițe de prudență, de îngrijorare moștenită de pe vremea când KGB-ul teroriza toate eșaloanele societății.

Deocamdată ne limităm la informațiile – extrem de prețioase – pe care ni le comunică „onorabilii noștri corespondenți”.

Una din informațiile necunoscute în Europa mi-a fost comunicată din Australia de prietenul meu Lucien Commetta. E vorba de rezumatul unui articol apărut (pe la începutul anului 1992) sub titlul „Un ozn fotografiat din întâmplare deasupra centralei de la Cernobîl”.

„Fotograful Vladimir Savran de la ziarul „Ecoul Cernobîlului” a făcut recent un reportaj fotografic despre situația actuală la Cernobîl. A făcut fotografii noi și mai ales o fotografie a structurii acoperișului stricat aproximativ între cel de al treilea și cel de al patrulea reactor. La dezvoltarea filmelor fotograful a avut surpriza să descopere un ozn evoluând deasupra centralei mutilate și, deocamdată, scoasă din uz. Examinarea negativelor a dovedit că nu e vorba de trucaj și nici de pată pe teleobiectiv. Vladimir Savran a declarat:

– N-am crezut niciodată în existența ozn-urilor până când n-am văzut unul pe fotografiile mele. Mă aflu între al treilea și al patrulea reactor, pentru a face o fotografie a acoperișului, din care o parte nu mai e acum decât fier vechi răsucit, care atârna lamentabil. Pot să declar că nici un ozn nu era vizibil, pe cer, iar oamenii care se aflau în jurul meu pot să confirme acest lucru. Ozn-ul nu a apărut pe fotografie decât după dezvoltare.”

2. Imobile părăsite, fără electricitate... dar luminate!

„Editorul ziarului, comentează Lucien Cometta, precizează că ozn-urile nu sunt totdeauna vizibile cu ochiul liber, dar că pelicula fotografică le dezvăluie uneori prezența. Echipa de

inspecție care, în același timp cu Vladimir Savran, a vizitat centrala de la Cernobil, a remarcat și alte fapte misterioase și tulburătoare. Centrul Pripiiat, din jurul centralei dezafectate, este acum un oraș fantomă, complet pustiu. Totuși, echipa de control a radiațiilor declară că, timp de trei nopți consecutiv, trei dintre ferestrele de la ultimul etaj al unui imobil (format numai din apartamente unde trăia personalul acum evacuat) de șaisprezece etaje erau luminate strălucitor. Or acel imobil nu mai este locuit și nici folosit și, ca la toate clădirile din centru și la centrala însăși, curentul electric era întrerupt.

Mulți ingineri sovietici se întreabă azi dacă nu cumva oznurile au avut vreun amestec în catastrofa de la Cernobil.”

Se ne amintim de un pasaj din Apocalipsă:

„Al treilea înger va suna din trompetă. Și din cer va coborî o stea mare și arzând ca o torță, care va cădea pe o treime din fluvii și peste sursele de apă. Această stea se numește Absint. Iar o treime din ape vor fi preschimbate în absint, și mulți oameni vor muri din apă, pentru că ea va deveni amară.”

Amară sau radioactivă?

Și un mic detaliu pe care era să-l uit. În limba rusă, Cernobil înseamnă... ABSINT!

3. Fantasticul raport al lui Lucien Cometta și stăpânii oculte ai lumii

„În ianuarie 1976 un ozn s-a prăbușit lângă Pine Gap, o regiune situată în apropierea celebrei baze americane unde densitatea populației este mică. Mediile de informare (australiene) au vorbit despre acest accident. El a fost amintit de un comentator al televiziunii, care a precizat că detalii mai ample vor fi furnizate în telejurnalul de seară... care însă nu a mai făcut nici o mențiune. Presa locală și națională au participat la conspirația tăcerii. Interesul acestui accident constă în faptul că ar fi fost recuperate patru corpuri

de ființe neumane care au fost transportate cu ambulanța în baza subterană. Serviciile de securitate americane au interzis câteva zile accesul într-o zonă cu o latură de vreo patruzeci de kilometri. Mai recent, un adolescent mutilat în mod cumplit în acest sector a fost transportat cu un avion special spre Statele Unite. Familia nu a putut niciodată să intre în posesia corpului neînsuflețit. Într-o altă regiune a Australiei, o femeie tânără, și ea mutilată (mai ales la față) a fost incinerată fără acordul familiei.”

4. Baza de la Pine Gap în contextul ei mondial

„Ca să se înțeleagă mai bine enigma acestei baze, situată la vreo cincisprezece kilometri sud-vest de Alice Springs (Australia Centrală), îmi precizează Lucien Cometta în introducere, sunt obligat să-ți dau niște explicații care vor permite prietenilor tăi ufologi și cititorilor să-și dea seama mai bine de importanța extraordinară a acestui centru pentru întreaga omenire. În cursul studiilor lor despre ozn-uri și ființele venite de altundeva, cercetătorii care nu pun bază pe explicațiile științei oficiale au descoperit fapte neliniștitoare și au ridicat un colț al cortinei după care autoritățile încearcă să ascundă adevărul. Calitatea și prestigiul surselor lor de informații nu permit să se pună la îndoială veridicitatea faptelor, dintre care principalele sunt rezumate mai jos.”

5. Tehnologia lui Tesla

„Nicolas Tesla, croat emigrat în Statele Unite prin 1880, din 1898 a început să depună peste nouă sute de brevete de invenții dintre care se remarcă: descoperirea curentului alternativ și a curentul trifazic, utilizarea forțelor magnetice terestre pentru fabricarea energiei electrice, transmiterea acestei energii prin „unde” de același fel ca undele radio (fără cablu și fără pierdere

sensibilă de energie), emisiile radio (cu mult înainte de Marconi), propulsia electromagnetică și „antigravitațională” (vehicule terestre și aeriene), proiectarea de unde electrostatice putând să acopere un oraș și să formeze un scut protector pe care nici o bombă sau rachetă n-ar putea să-l traverseze fără să fie distrusă, etc. Din nefericire pentru el, Tesla a vrut să dea lumii o energie inepuizabilă gratuită, luând electricitatea din pământ și din atmosferă și distribuind-o prin emiteri de unde, ca în cazul radioului. Evident, această idee nu a fost pe gustul marilor proprietari de centrale electrice, a fabricanților de generatoare și de cabluri electrice și nici al regilor petrolului. În 1910 Tesla a fost ridiculizat, iar cei care îl susțineau financiar au fost obligați – de alții mai puternici decât ei – să ceară rambursarea imediată a sumelor investite. Considerat nebun de către marele public, părăsit de toți și complet ruinat, Nicolas Tesla a murit în Statele Unite în anul 1943.”

6. Cercetări rusești și americane

„Din 1920, fără știrea lumii occidentale, tânărul stat sovietic a strâns toate informațiile pe care le-a putut obține despre lucrările lui Nicolas Tesla (printre care carnetele personale) și a însărcinat o echipă de oameni de știință cu realizarea și punerea la punct a ceea ce Tesla fusese forțat să abandoneze. Genialul inventator croat avea darul de a face în minte calculele cele mai complexe. Nu la fel stăteau lucrurile cu cercetătorii ruși cărora le-au trebuit ani de zile pentru a obține rezultate apreciabile, computerele neexistând încă. La sfârșitul celui de al doilea război mondial, rușii erau pe punctul de a perfecționa un mijloc de distrugere la distanță prin unde electromagnetice și aveau intenția să continue invazia Europei în ciuda rezistenței pe care americanii ar fi putut să le-o opună. Din fericire pentru Europa, bomba atomică americană auncată la Hiroșima l-a făcut pe Stalin să se răzgândească, abandonând punerea în practică a acestui proiect.

Azi nu poate fi nici o îndoială că rușii au pus la punct și chiar au perfecționat cel puțin o parte din tehnologia descoperită de Nicolas Tesla, mai ales arme de distrugere „selectivă” de o putere redutabilă. Au demonstrat acest lucru americanilor, făcând să dispară, în urmă cu câțiva ani, un submarin nuclear US aflat sub apă la mii de kilometri de ei.

Americanii și-au dat seama de geșeala comisă prin respingerea descoperirilor lui Nicolas Tesla și, de la sfârșitul ultimului război mondial, au început să lucreze în această direcție. În câteva decenii, americanii i-au prins din urmă pe cercetătorii ruși și se poate crede că au ajuns cel puțin în același punct ca și ei. S-ar putea foarte bine ca antigravitația și electromagnetismul pe care Tesla le putea utiliza ca mijloc de propulsie, precum și energia electrică inepuizabilă pe care voia s-o dea lumii, să se afle acum la dispoziția marilor supraputeri. Această tehnologie avansată le permite să aibă nave spațiale de tip „trabuc” sau „farfurie”. De asemenea, se știe că rușii au la Riga instalații care pot transmite unde capabile să reîncarce bateriile cu voltaj ridicat al submarinelor aflate sub apă, la distanță de mii de kilometri. Tot ei mai pot genera o undă staționară gigantică în jurul Pământului, de ordinul a 9000-140000 cicluri pe secundă, capabilă să creeze un câmp electric rezonant până la o altitudine de peste trei sute cincizeci de kilometri. Se crede că sovieticii mai au și alte baze similare, dintre care una ar fi situată în regiunea polului nord. Așa cum se cuvine, Statele Unite au și ele astfel de instalații...

Guvernele nu numai că nu au anunțat publicului aceste descoperiri, dar fac eforturi considerabile și risipesc sume imense în scopul de a le ține secrete. Unde vor să ajungă? Ce scop urmăresc? Cu siguranță că instaurarea unei dictaturi mondiale, sub forma unui Guvern Mondial care, oficial, ne va aduce pacea și adevărata „egalitate” pentru toți, cu excepția conducătorilor care se vor bucura de puteri nelimitate și de un lux care i-ar face geloși pe regii Antichității!”

7. Pine Gap? Infernul sub picioarele noastre!

„Statele Unite dispun în Australia de trei baze mari: una în statul Australia Meridională (South Australia), una în Noua Galie de Sud și a treia, de departe cea mai importantă, situată aproape exact în centrul geografic al țării (cu o diferență de vreo doisprezece kilometri), puțin mai la vest de Alice Springs, la poalele versantului de sud al lanțului muntos Macdonnell Range. Această bază este în întregime subterană și intrările abia dacă sunt vizibile la suprafața solului. Finanțată integral de guvernul american, baza este cunoscută în mod oficial sub numele de JOINT DEFENCE SPACE RESEARCH FACILITY. La origine, scopul ei era cercetarea științifică pentru dezvoltarea unei tehnologii de apărare spațială. Acum se știe că, de la crearea ei, această bază a servit mai ales la studiul propulsării electromagnetice, sau Electro-Magnetic Propulsion (sigla engleză: EMP). Ce este exact Pine Gap? Oricât ar putea să pară de ciudat, membrii parlamentului federal australian nu știu nici ei! Numai un număr foarte mic de inițiați, dintre miniștri, au o idee aproximativă despre ce e vorba. Singura sursă de informare a publicului este confirmarea stabilită de unii cercetători, în urma declarațiilor făcute de unii conducători în Statele Unite, micile articole publicate în revistele americane sau australiene (totdeauna foarte scurte și laconice) și lucrurile insolite pe care populația locală le-a putut remarca.

Sub baza de la Pine Gap s-ar găsi forarea cea mai adâncă din Australia: peste opt mii de metri. O astfel de forare este fără îndoială folosită ca o antenă intraterestră pentru emisiile electrice, la frecvențe foarte joase, servind la încărcarea unor baterii de submarine aflate în Pacific sau în Oceanul Indian. O antenă de acest fel ar putea să fie folosită și pentru generarea giganticei unde staționare din jurul Pământului care a fost amintită mai sus. Se mai spune că Pine Gap adăpostește un generator nuclear enorm pentru alimentarea unui emițător-receptor al unor unde de tip nou.

Tot acolo s-ar găsi și un accelerator de plasmă de mare putere și de un voltaj foarte înalt, care ar putea să folosească la emiterea unor curenți electrici, sau chiar să producă o „rază a morții”, sau pur și simplu să alimenteze un tun cu plasmă. Toate acestea nu sunt atât de fantastice pe cât s-ar crede. Se știe acum că baza US de la West Cape, de lângă Exmouth Bay, din Australia, deține o versiune mai veche a emițătorului-receptor de unde electrice instalat actualmente la Pine Gap. El servea și încă mai servește la transmiterea de curent electric submarin destinat să reîncarce bateriile submersibililor americani care trag după ei o antenă specială. Se mai știe că respectivul curent electric transmis prin acest procedeu este suficient de puternic pentru a reîncărca baterii de înalt voltaj numite „baterii de acumulatori cu celule plasmatice”.

De mai multe ori, populația locală poate depune mărturie în acest sens, discuri mari de culoare albă au fost debarcate din avioane de transport americane enorme pe aeroporturile care servesc baza Pine Gap. Pe aceste discuri scria US Air Force. S-ar putea foarte bine ca aparate de genul farfurie zburătoare să fie asamblate și să-și aibă baza în aceste subterane secrete. Numărul de ozi-uri văzute foarte frecvent noaptea de cei care se deplasează pe șoseaua (camioane gigantice cu două-trei remorci) care traversează câmpia Nullarbor este atât de mare încât nici un localnic nu pare să se mai îndoiască. Această bază a primit, tot cu avioane venind din SUA, o cantitate incredibilă de mobilă identică cu cea pe care te-ai aștepta s-o găsești într-un hotel de cinci stele. Localnicii mai spun că o cantitate impresionantă de provizii alimentare este stocată în magazinele a ceea ce pare a fi un adevărat oraș subteran cu mai multe etaje. Se mai știe că Pine Gap este unul dintre cele mai importante centre de control pentru sateliții spion care survolează lumea. Un articol apărut în presă, pe la sfârșitul anului 1973, indica faptul că instalațiile de la Pine Gap, precum și cele de la baza geamănă de la Guam, ar comanda sistemul de fotografiere instalat pe sateliții americani care orbitează

în jurul Pământului. După datele din acest articol, calitatea fotografiilor obținute ar fi atât de mare încât devenea identificabil chiar și un obiect de optsprezece centimetri.

Acest termitier gigantic este echipat cu computere de o capacitate incredibilă. Ele sunt legate cu computerele centrale americane și australiene care strâng toate informațiile obținute în aceste țări, atât în privința tehnologiei cât și a cetățenilor medii. Aceste computere de la Pine Gap sunt legate și cu cele de la Guam, de la Krugersdorp din Africa de Sud și cu cele ale bazei US din Antarctica. Menționăm în trecere că membrii personalului bazei Krugersdorp (peste două mii două sute de persoane) pretind toate că aparțin misiunii consulare US în această țară. Este interesant și faptul că baza US de la Polul Sud se află într-unul din punctele magnetice sensibile ale Pământului și că oferă aceleași facilități ca baza de la Pine Gap. Toate informațiile privitoare la majoritatea europenilor medii se află stocate în computerele situate la zeci de metri sub gheață.

Poate că importanța acestei baze polare pentru lumea anglo-saxonă poate să explice declarația făcută de primul ministru australian, prin 1987, conform căruia „Franța trebuie să dispară din Pacific, din insulele Kerguelen și din Antarctica”. Lucrul cel mai îngrijorător în privința bazei Pine Gap este că personalul admis să lucreze acolo – și mai ales cel destinat să lucreze la proiectul EMP sau propulsie electromagnetică – a suferit o condiționare fizică și fixarea unor implanturi craniene.”

*

* *

„Pentru mine, continuă Lucien Cometta, totul a început o dată cu construirea noului Parliament Building (Palatul parlamentului) din Canberra, care a costat un număr impresionant

de miliarde de dolari. Australia nu numără decât optsprezece milioane de locuitori și-și permite o clădire cu mult peste posibilitățile ei pentru sediul guvernului, deși vechea clădire era cât se poate de potrivită. Acest edificiu nou, enorm, vast și somptuos, ar putea să se potrivească cu ușurință URSS-ului (raportul este scris înainte de apariția CSI-ului) sau Statelor Unite, care au de guvernat sute de milioane de cetățeni. Această clădire mă intrigă. Am vorbit despre asta celor din jurul meu, până într-o zi când am întâlnit un englez care mi-a spus că Bob Hawk, primul ministru, era un Rhode Scholar², lucra deci la stabilirea unui guvern mondial și acest nou parlament avea cu siguranță o legătură cu el. Nu înțelegeam ce voia să spună acest englez, dar n-am insistat. După un anumit timp am dat peste un pamflet editat de Human Rights Organization (Organizația Drepturilor Omului). Această broșură vorbea de un grup de vreo sută de persoane plasate în mod judicios în marile cercuri financiare, politică, funcțiuni publice și cercuri de afaceri, care formaseră „clubul de la Roma”.

Acest club ar fi înfeudat unui consorțiu care are în mână toate marile finanțe internaționale. (Comisia Trilaterală, JG). Un număr important de astfel de cluburi, spune Human Rights Organization, sunt și ele înfeudate acestui consorțiu financiar și se infiltrează în diferite partide politice și mișcări religioase pentru a le dezbină și a înainta treptat spre instaurarea unei dictaturi planetare.

Lucrul acesta mi s-a părut cam exagerat ca să poată fi adevărat, recunoaște Lucien Cometta. Totuși, unul dintre prietenii mei mi-a dat o casetă audio, înregistrată cu ocazia unei conferințe a lui Peter Sawyer, fost înalt funcționar australian, care dezvăluia un anumit număr de fapte constatate pe când se afla în funcție. Amintea mai ales un centru telefonic construit la Canberra, numit

² Bursier al fundației Cecil Rhodes. Aceste burse sunt împărțite studenților din Commonwealth, Statele Unite și Germania și înseamnă trei ani de studii la Oxford... ducând la formarea unui soi de societăți secrete studențești care, mai târziu, își va exercita influența în sferele care conduc lumea (n.a).

Deacon Centre. Acest centru, construit din beton, are ziduri cu o grosime de un metru douăzeci și a costat sute de milioane de dolari. În afara materialului telefonic, centrul este echipat cu numeroase computere pe patru etaje, computere al cărui cost depășește o sută cincizeci de milioane de dolari. Încercând să afle pentru ce era necesar un astfel de echipament în capitala unei țări care nu numără decât optsprezece milioane de locuitori, Peter Sawyer a descoperit că aceste computere erau legate la toate băncile, toate birourile de poștă, toate centralele telefonice, toate mașinile distribuitoare de bani care funcționau cu cartele plastice, toate posturile de poliție și vamale, birourile de sosire și de plecare a avioanelor, a vapoarelor și mai ales de alte centre unde se strâneau informații despre cetățenii particulari din Statele Unite și Europa. Acest edificiu de pe Deacon Street este deci o centrală unde ajung informațiile privitoare la toți cetățenii lumii occidentale, spre care converg toate informațiile financiare, economice, politice și militare din toate țările Occidentului, precum și informațiile referitoare la toți cetățenii acestor țări. Firește, toți rezidenții australieni sunt catalogați, urmăriți. Toate cheltuielile tuturor australienilor, veniturile lor, deplasările, bolile, comportamentul familial, toate acestea sunt înregistrate în memoria respectivului Deacon Centre din Canberra, unde se strâng același fel de informații despre locuitorii din țările occidentale. Peter Sawyer a mai descoperit că David Rockefeller, președintele fundației Rockefeller, stătuse o perioadă mai lungă în Australia, pentru a superviza personal construirea a douăzeci de reședințe de lux (plătite de guvernul australian) în regiunea minunată a unui parc național unde, în principiu, nimeni nu are dreptul să construiască!

Anchetele acestui fost înalt funcționar au permis să se stabilească că, pe de o parte, noile clădiri ale guvernului australian sunt de fapt destinate să adăpostească viitorul guvern mondial, și că, pe de altă parte, cele douăzeci de reședințe de lux vor fi afectate diferiților membri străini, dintre care europenii din acest guvern...

de ce să se fi ales Canberra ca sediu al guvernului mondial? Pur și simplu pentru că Australia este o țară calmă, cu foarte puțini indigeni care ar putea să devină recalcitranți și, mai ales, o țară în care limba oficială este engleza. (Să ne amintim că acest „mic” continent va fi cruțat de perioada glaciară care foarte probabil va succeda actualei încălziri temporare a atmosferei datorată efectului de seră, JG.) Nici o altă țară de limbă engleză nu oferă siguranța pe care o poate oferi Australia, cu ocazia instaurării guvernului mondial. În America sau în Europa, revoltele sunt mai mult decât probabile, iar America Latină nu numai că nu e anglofonă, dar i se cunoaște foarte bine înclinația spre revoluții și tulburări sociale. Australia este deci locul ideal pentru o astfel de întreprindere. Dar cum ar putea fi posibilă înscăunarea unui guvern mondial într-un viitor apropiat? Lucrul acesta e relativ simplu...

Mai întâi, cine sunt acești „internaționaliști” (azi li se zice mondialști, JG.) care vor să conducă planeta? Cu siguranță că răspunsul va surprinde pe multă lume. Cei care vor să instaureze un guvern mondial formează vreo cincisprezece familii! Conduc deja marile finanțe internaționale și domină majoritatea guvernelor prin controlul absolut asupra finanțelor și al economiei lor naționale. Acești stăpâni ai finanțelor și-au conceput proiectul după primul război mondial și de atunci desfășoară o muncă de subminare și destabilizare economică în tot Occidentul. Acești financiari poartă evident eticheta de „capitaliști”, dar asta e o noțiune foarte iluzorie căci, în realitate, tot timpul au tras sforile atât partidelor de stânga cât și partidelor de dreapta. Ideea lor e logică: destabilizarea țărilor occidentale pe plan politic, economic, religios. Am putea fi surprinși că acești „novatori” atacă și religia. Trebuie să le înțelegem bine mobilurile. Marile religii sunt niște bariere morale care se opun scopurilor nu prea morale și nealtruiste ale promotorilor a ceea ce ei numesc Noua Ordine Mondială. Puterea acestor religii asupra maselor trebuie să fie deci considerabil redusă. Fanatici ai acestor „novatori” s-au infiltrat în

sferele înalte ale principalelor religii, adică la Vatican, în Israel și în mediile evreiești din SUA. Ei se pricep să perturbeze, să altereze, să dezbinе aceste religii și să le facă practic neputincioase. Divizările fluctuante din cadrul credințelor evreiești și catolice sunt ilustrative.

Astfel, destabilizarea morală pe plan religios fiind pe calea cea bună, stăpânii noștri financiari au trecut după aceea la aplicarea primei părți a planului de destabilizare economică, aplicând un procedeu foarte lent, dar foarte eficient și destul de elementar. Au reușit să facă țările producătoare de petrol să treacă la creștere bruscă și simultană a prețului pe barilul brut, ceea ce la vremea respectivă s-a numit „șocul petroliștilor”. Planul lor diabolic le-a permis să tragă sforile și să acționeze din umbră, fără a fi în mod public implicați în negocieri prea puțin recomandabile. Pentru a-și atinge scopul având aerul că nu acționează decât în interesul națiunilor zis subdezvoltate, finanțarii noștri au împins țările arabe să ceară un preț mai mare la petrol, pretextând că dacă acționează în sensul sugerat, vor ajuta țările subdezvoltate din Africa și din America Latină. Au promis magnaților petrolului că vor face SUA și Europa să accepte majorarea tarifelor, cu condiția ca beneficiile provenite din aceste majorări să fie vărsate la International Reserve Bank, care se află în întregime în mâinile prinților marilor finanțe americane și internaționale.

Am asistat cu toții, mai mult sau mai puțin uimiți, la ce s-a întâmplat după aceea. Reserve Bank a remis aceste fonduri unei bănci de holding care, foarte liber, a împrumutat această masă enormă de dolari țărilor din lumea a treia, cu dobânzi cămătărești. Această bancă de holding continuă și azi să primească aproape cu regularitate dobânzile plătite de toate țările subdezvoltate, acumulând astfel sume astronomice care depășesc bugetul multor națiuni. Aceste dobânzi sunt vărsate aproape în totalitate unei alte bănci de holding, care plasează acești bani în contul țărilor arabe. Aceste plasamente se fac în afaceri prospere și în special de înalt

nivel: rețele de hoteluri internaționale, producții cinematografice, domenii agricole gigantice, etc. În țările producătoare de petrol nu se transferă decât dobânzi relativ mici. Totuși, acestea sunt suficiente pentru a permite monarhilor aurului negru să realizeze transformări, lucrări de ameliorare impresionante în țările lor, rămânându-le și lor destul „măruniș” pentru a-și oferi reședințe personale în Europa și în America. Nimic nu pare suspect în toate aceste operațiuni, dar autorii acestui plan machiavelic știu că lucrurile se vor schimba în curând.

Într-adevăr, conducătorii țărilor din lumea a treia, cărora banca americană le-a împrumutat sume fabuloase, vor fi tentați să pună în buzunarul lor o bună parte din fondurile colosale încredințate gestionării lor (la nevoie îi vor și încuraja puțin!). Băncile de holding știu că situația economică a acestor țări n-ar putea fi ameliorată în mod valabil, prin faptul că ajutorul dat industriilor și întreprinderilor agricole nu poate fi suficient. Dobânda mare cerută de cei care au împrumutat nu va putea fi plătită veșnic și aceste țări se vor confrunta cu dificultăți financiare și mai mari decât înainte. De altfel, unele dintre aceste țări au și început să aibă dificultăți în achitarea dobânzilor, încât banca de holding le sugerează o soluție al cărui scop oficial și de fațadă este de a mulțumi pe toată lumea, fără a pune în pericol economia acestor națiuni subdezvoltate. Banca le propune deci să anuleze datoria (principală și dobânzile) pe care aceste țări le au față de ea, cu condiția ca guvernul lor să accepte să semneze un acord prin care se atribuie băncii drepturile veșnice și exclusive de cercetare și exploatare a tuturor resurselor miniere de pe teritoriul lor național!

Oricum, faptul că guvernele prinse la înghesuială semnează astfel de acorduri are prea puțină importanță pentru instigatorii acestei combinații monstruoase. Dacă debitorii nu pot să plătească, banca de holding se va afla în faliment, și asta face parte din planul lor diabolic. International Reserve Bank va explica atunci

țărilor arabe că, banca de holding făcând plasamente proaste, toată averea lor s-a volatilizat și că de acum înainte nu li se vor putea plăti nici un fel de dobânzi! (Craful înregistrat de BCCI – Bank of Credit and Commerce International – printre ai cărei clienți sau acționari angelici se numărau de exemplu Noriega, CIA, Abu Nidal sau Cartelul de la Medellin, a servit drept balon de încercare sau repetiție generală, JG.) Țările arabe nu vor avea atunci nici un alt mijloc de a se salva decât de a pune pe piață, simultan și dintr-o dată, globalitatea valorilor bursiere aflate în posesia lor, precum un număr mare din bunurile achiziționate de cea de a doua bancă de holding. De altfel, multe dintre acestea din urmă, fiind achiziționate cu ajutorul unor împrumuturi încă nerambursate, vor face parte din averea primei bănci de holding adusa în stare de faliment și respectivele țări nu se vor putea atinge de ele. În ceea ce privește valorile bursiere, este ușor de înțeles că numărul mare de acțiuni aruncate pe piață, în același timp, va provoca o bancrută fără precedent și de o asemenea amploare încât toate economiile lumii occidentale se vor prăbuși aproape simultan!

Acesta este scopul pe care-l urmăresc mai marii finanțelor, căci banii nu vor mai valora nimic, întreprinderile mici și mijlocii vor dispărea, clasa de mijloc va fi aruncată în mizerie, omul de pe stradă va fi nemulțumit și nefericit, iar riscurile unui conflict generalizat vor fi foarte mari. Cei răspunzători de această situație vor începe atunci să vorbească de proiectul Guvernului Mondial, prezentându-l ca singura soluție care ar permite o adevărată egalitate socială, egalitatea absolută între țări și popoare, precum și cel mai bun mijloc de a face războaiele imposibile. Abia atunci va deveni evidentă utilitatea unor baze precum Pine Gap. Pentru că în cazul unui conflict generalizat, ele vor servi drept refugiu unui grup de privilegiați! Aceste cetăți îi vor adăposti pe politicienii momentului, administrația lor, finanțarii internaționali și locotenenții lor, precum și familiile care formează această lume „selectă”.

Dacă nu izbucnește nici un conflict, Guvernul Mondial va fi înscăunat treptat. Materialul electronic de control psihic al indivizilor care se află în aceste baze împreună cu enormele baterii de calculare perfecționate conținând date despre toți cetățenii lumii occidentale vor servi atunci la înlăturarea oricărei veleități de opoziție față de acest gen nou de dictatură, ceea ce, evident, nu va fi pe gustul tuturor.

Încă de la început, acest nou regim va propune popoarelor „unite” formula-miracol care le va salva în mod sigur, adică înlocuirea tuturor monedelor cu cartele plastice speciale și suprimarea proprietății, ceea ce în principiu va asigura „adevărată egalitate” pentru toți. S-ar putea ca masele să salute venirea la putere a acestui Guvern Mondial care va garanta pacea universală și care va instaura liniștea și dreptatea socială prin forță, fără slăbiciune... Posibilitățile oferite de echipamentele din bazele subterane împrăștiate aproape peste tot în lume vor permite cu ușurință celor de la putere să-i facă să dispară fără urmă pe recalcitrantii care se opun „fericirii poporului”. Oricum orice eventuală mișcare insurecțională va fi zdrobită fără milă. Probabil că noii noștri stăpâni vor anunța poporului că beneficiază de ajutorul extratereștrilor (va fi adevărat, dar aceste EBE vor fi „cenușii”, JG) și că ne aflăm la începutul Epocii de Aur promisă de Sfintele Scripturi. În realitate, va fi cea mai rea dintre dictaturile pe care le-a cunoscut vreodată Pământul!

Ne putem deja imagina tot ce se va spune despre acei „arabi nenorociți” când vânzarea tuturor bunurilor lor bursiere va provoca ruina Occidentului. Aș vrea să fie clar că nu sunt nici pro-arab, nici pro-evreu, ci pur și simplu înfățișez propaganda care va avea loc într-o perioadă nu prea îndepărtată.

Este interesant să amintim și faptul că, în cursul conferințelor pe care le-a ținut, Peter Sawyer a dezvăluit că doi frați, bancheri și miliardari din Texas, dezgustați de ce vedeau că se pune la cale,

au încercat să frâneze aceste uneltiri incredibile. Pentru a avea mai multă credibilitate în fața lumii arabe, ei au reușit să obțină sprijinul politic și financiar al șahului Iranului, înainte de brusca lui înlăturare de la putere, atât de oportună pentru viitorii stăpâni ai planetei... În câteva săptămâni, cei doi frați au ajuns în stare de faliment, pretins fraudulos, și au fost aruncați în închisoare. În același timp, șahul a trebuit să facă față unei revoluții, care a dus la căderea monarhului și plecarea lui în Statele Unite, unde a urmat un scurt tratament într-o clinică deși nu era bolnav. A reușit să tragă pe sfoară CIA și s-a refugiat în Egipt unde a decedat puțin după aceea.

Să mi se ierte aceste digresiuni, dar nu puteam să vorbesc de Pine Gap fără să arăt ce reprezintă ea cu adevărat în contextul mondial actual. . imposibil de bănuir de majoritatea pământenilor! Celelalte baze-surori din lume beneficiază exact de aceleași instalații tehnice. În Australia, pe lângă Pine Gap se mai află o bază în Noua Galie de Sud, alta în Australia Septentrională, precum și baza West Cape din Australia Occidentală, nu prea departe de Perth.

Este sigur că alte baze de același tip au fost construite în Statele Unite și în emisfera nordică. Poate că bazele americane ocupate de „cenușii” în America aparțin aceleiași categorii. În această privință – lucru pe care nu aveam intenția să-l menționez pentru că pare incredibil – se zvonește că în fiecare bază subterană US din emisfera sudică se află câte un reprezentant al „cenușilor”.

Lucien H. Cometta”

În încheiere aş vrea să anunţ cititorii că un Comitet de Apărare (fără a avea motivată socială definitiv stabilită, deci se aşteaptă în continuare idei) este pe cale să se înfiinţeze sub conducerea lui Claude Chapeau (laureat al Academiei naţionale de ştiinţe, arte şi literă), – având adresa 17, Les Lavandes, Hameaux du Soleil, 06270 Villeneuve-Loubet – care speră să reunească oamenii de ştiinţă cu spirit deschis, fără dogmatism, dar şi alţi oameni de bună voinţă. Vor fi binevenite şi asociatile lucide. Ceilalţi pot continua să doarmă sau să zbiere: Panem et circenses, aşa cum făcea plebea romană degenerată, în jurul arenelor... cu puţin timp înainte de căderea imperiului roman!

Celor hărăzioşi, celor care încă gândesc le spun: să ne vedem curând, în cadrul acestui Comitet... care, nefiind botezat definitiv, poate că va primi o altă denumire decât cea de „Comitet”.